
אשחר

אשחר

סיפור משפחתי | סיפורי חיים וביוגרפיות | www.galiamm.co.il
כתיבה ועריכה: אביבה ברגמן
עיצוב כריכה: שלי נהרי-ארוסי
עיצוב עמודי פנים: הילה מייזלס

יוני, 2017

לעמה

באהבה רבה,

הספר הזה מוקדש לכם

ג'ימי אול ומיה.

לילדיי היקרים,

תולדות חיים

אשתו הנכונה נולד ב-3.2.1973, בן בכור לאלון ולנעמה הנכונה. כבר מילדותו נתגלו בו אומץ לב ונחישות יוצאות אשר עתידות לבוא ליידי ביטוי בכל חייו. כולם היה שובבה ביותר, אהבה לשחק באקדחים והיה מכין רובה מכל דבר שמצא.

את שנות נעוריו הצבי בקבוצת חבורו ומוסד החינוכי "בסיס". הוא היה ספורטאי מצטיין - שיחק בפועלון כדורעף ומשחקים נוספים ואלך צבה לטוס מסביב לעולם לתחרויות בפועלון. אשתו היה נער אהוב על כל הסובבים אותו, נערץ וטוב לב בעל רצון עז להיות וסבלנות מועטה לסכסוכ הימודים.

עם תום לימודיו התגייס לשנת "ג בתנועת "השומר הצעיר" ובדרך בקר קייט- שרת בחולון, בסוף השנה התגייס לחיל השריון ומהרגע הראשון התבלט בין החיילים בחיל מוכשר ביותר. הוא התנדב לקורס מפקדי טנקים ולאחר מכן לקורס קלגיים. היה קלגן מצטיין, נערץ על כפקודיו ומורך על-ידי מפקדיו. הוא השתחרר מהצבא לאחר שנה בקבע, בדרגת סגן.

עם שחרורו מהצבא הצטרף לשורות המשטרה, ליחידה מיוחדת שבה מילא שורה של תפקידים. לאחר שסיים קורס קלגיני משטרה קבל פיקוד על צוות בפלגה היישובית של היחידה והתחיל במגוון פעילויות אשר מנעו פעולות טרור ותרמו לשמירה על בטחון אזרחי ישראל.

במהלך שירותו במשטרה הכיר את הלה אשר הייתה לאהבת חייו. בשנת 2001 נישאו לאחר כשנה וחצי בגן הבבור, גיא, ושנתיים לאחר מכן נולד בנם הבכור, אייל. בשנת 2007 התגלתה אצל אשתו מחלת הסרטן. עם לאחר ניתוח מורכב אשר הביא את פעולתו, התעקש אשתו להמשיך ולקיים חיים פעילים כפי האפשר. הוא המשיך לשרת במשטרה כמורה בפלגה היישובית ועקר לגדל דור חדש של לוחמים, המשיך להיות בעל ואב אוהב ותומך ואלך הפסיק להביא את נוספת - מיה. במאבקה העיקש במחלה הפגין שוב את שאותת החיים, את אומץ לבה ואת הנחישות שאפיינו אותה כל חייו.

נכתב על ידי גלי

בן בכור

אשתו נולד בפברואר 1973, בעל - ב-1975, עמית הוא יליד 1980, ונלי, בת הזקונים, בדירה מאשתו בשנת עשרה שנה.

ילדתי בקיץ בדירה, כך שיכולתי "לפתוח רווחים" בין ילדיי. כשנולדו אבל, עמית ונלי, כבר הייתי אמ מנוסה, נהניתי מהתינוק, והכול "קרם". עם אשתו הבכורים התנהלו אחרת הוא היה בן בכור, והציפיות הגבוהות והתקוות הגדולות היו מעורבות בתוסר ניסיון.

נעמה

כשהגיעו נעמה ואשחר מבית היולדות, הייתה מחלה בבית התינוקות, והתינוק קטן הממדים נשאר בחדר ההורים. הייתה זו התחלה יוצאת דופן – בקיבוץ חצור התקיימה לינה משותפת עד לשנת 1990, ובעיני אמו יש לעובדה ביוגרפית זו משמעות רבה.

התחלה יוצאת דופן בבית ההורים

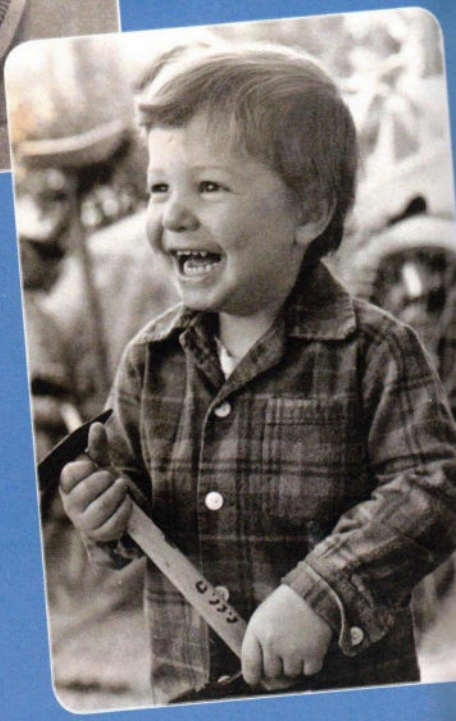

מלחמות ברובה צעצוע

כשהתחילה אישיותו של אשחר להתגבש, בלטה מאוד אהבתו לטבע. הוא אהב לטפס על עצים, אהב לבקר ברפת, בהמשך התעניין בצמחים, והוריו קנו לו מגדיר צמחים.

גם הפיזיות שלו בלטה מאוד – אשחר היה ילד חזק, לוחמני, אפילו תוקפני. היה לו כוח רב, והוא היה ער לעובדה זו. כל ענף שמצא בשביל הפך לכלי נשק, לעתים הייתה זו מלחמה דמיונית בשיחים שעמדו בדרכו וקרבות שנערכו עם רובה צעצוע, לעתים היה מעורב בקטטות ממשיות. בכל קבוצת ילדים יש "מחטיפים" ויש "חוטפים" – אשחר נמנה תמיד עם ה"מחטיפים". עם הזמן חלחלה לתודעתו ההבנה כי השימוש האלים בכוח אינו מקובל, והוא ניתב את יכולותיו הגופניות לאפיקים אחרים – היו לו הישגים מרשימים בספורט. יכולותיו הספורטיביות היו חלק מן הקסם האישי ה"אשחרי", ובתוך קבוצת הילדים היה אשחר אהוב ומקובל ביותר.

ההתבלטות בספורט ומעמדו הגבוה בחברת הילדים האפילו על קשייו של אשחר בתחומים שמטבעם הם נסתרים יותר מהעין; יכולותיו בתחום המוטוריקה העדינה היו נמוכות לאין שיעור מן היכולת הגופנית ה"גסה". הוא לא היה שקדן ולא חיבב הרכבת פאזלים או משחקים הגוזלים זמן רב ודורשים סבלנות.

ההתבלטות בספורט ומאמצי העבודה במחברת הילדים האפילו על הקיום של אשתר

היה גם עניין נוסף:

במשק שלה שלמה הוא הבלוי לרמות אותנו. רק בסוף כיתה א' הבנו ש"משהו לא בסדר". הוא לא רכש את טכניקת הקריאה. הוא לא הבליח לתפוס את ההבניות את הציקרון.
אשחר היה דיסלקטי, והוא הבליח להסתיר כאת על ידי כתיבת המילים בעל פה - אבל כמה מילים אפשר להכיל בציכרון?

ה"אבחון" נעשה על ידי אילן ונעמה. בתחילת שנות השמונים טרם התפתחה מודעות לנושא ליקויי הלמידה, התחום היה בחיתוליו, אך ההורים לא הניחו לעניין.

לקחנו אותו לד"ר עמליה עינת. היא נתשבת עד היום ל"אורים ותומים" בנושא של ליקויי למידה. לצכותנו "יאמר שלא ויתרנו, היינו נחרצים ובחלטיים. היא נתנה לאורות של אשחר כלים מדויקים לעבודה, והתברור היה יסודי ומקיף.

גם גבע, אחיו של אשחר, אובחן כדיסלקטי, אך בעוד גבע התייחס לעניין בקלות יחסית ולא ניסה להסתיר דבר, לא קיבל זאת אשחר ברוח טובה. הוא הבין כי ללא העבודה עם היועצת לא יוכל לצלוח את המחסום הבלתי עביר של אותיות וסימנים, אבל חשש מסטיגמות ולא רצה להיות מתויג כלקוי למידה, כ"שונה".

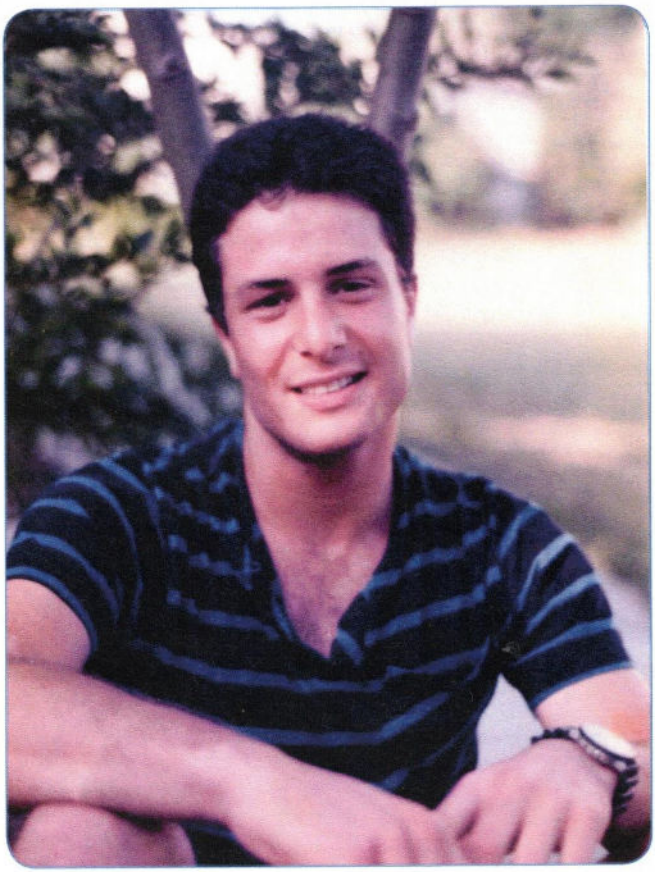
לא ויתרנו, ולא רק שלא ויתרנו אלא שקיבלנו לעבודה גם מול עמליה עינת. היא אמרה כפעם שאנחנו לשאחר לא ילמד אנגלית ההתמודדות עם שפות היא עניין קשה עבור דיסלקטים. לאחר שהסתיימה הפגישה אתה, אמרנו בינינו שלא "יתכן שאשחר לא ילמד אנגלית. הוא ילמד, ואם יהיה בכך צורך, הוא יקבל עזרה.

נעמה

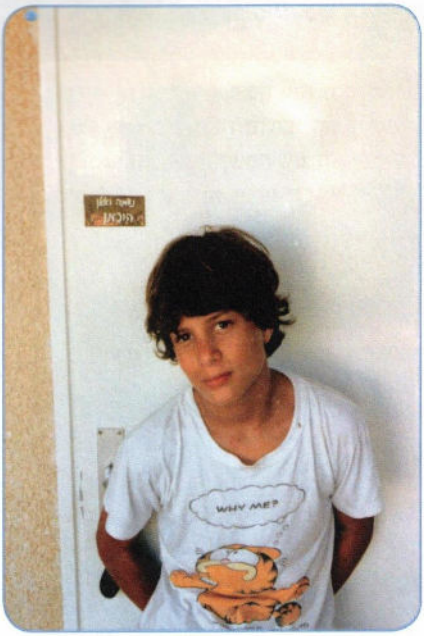
רק כשהגיע אשחר לחטיבת הביניים, החליטו נעמה ואילן לאמץ את המלצתה של עמלה עינת: בחטיבה לומדים גם ערבית, וההורים חששו שלימוד שפה זרה נוספת יכביד על

אשחר. הוא לא למד ערבית, ובזמן השיעורים קיבל תגבור בנושאים אחרים. במבט לאחור יש בכך אירוניה מסוימת – הקריירה של אשחר התבססה על שליטה מושלמת בשפה הערבית. שנים אחר כך תהפוך הערבית לשפת אם, וה"ערביות" – לחלק בלתי נפרד ממנו.

בגיל הנעורים התרחק אשחר מהוריו. יחד עם בני כיתתו עבר לפנימייה בכפר מנחם, שם ישנו, למדו ועבדו, ושם היה מרכז חייהם. עבור אשחר הייתה זו תקופה נהדרת, מלאה מתיקות ויופי. יש החווים את החיים בפנימייה כאירוע טראומטי, אך עבור אשחר היה מדובר בחוויית נעורים נפלאה.

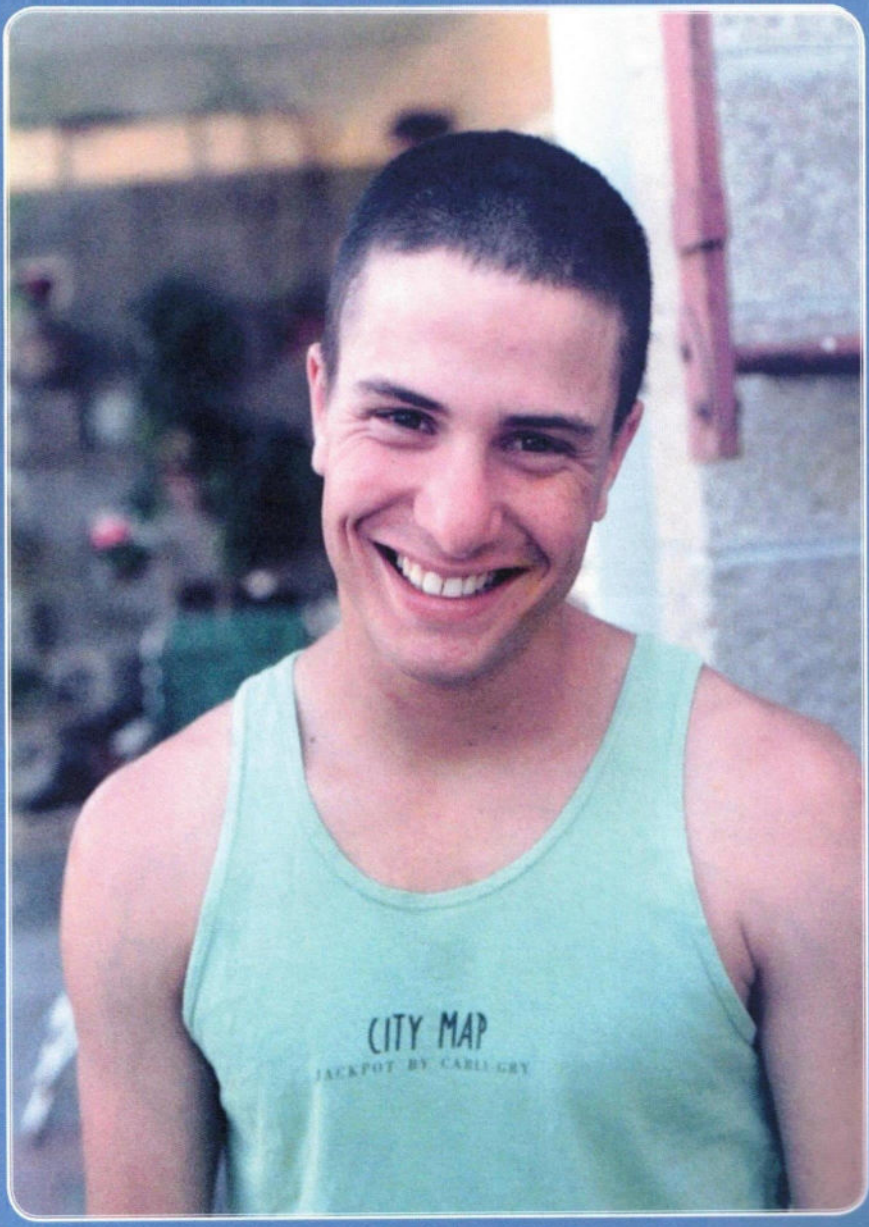

WHY ME?

CITY MAP
JACKPOT BY CARLI GRY

בסוף השמינית, כשמבחני הבגרות הופכים לעניין העיקרי, גם לצורך המיונים בצבא, היה מי שיעץ לאשחר להצהיר על כך שהוא דיסלקטי. הוא קיבל עצה זו, כיוון שידע שתוצאות המבחנים שלו בינוניות ואינן משקפות את יכולתו האמתית. הוא רצה שהבוחנים ידעו את הסיבה לכך. עצה זו לא הקלה על המשך דרכו. הציון שלו בהתמצאות היה נמוך, הפרופיל שלו ירד – הוא היה קרבי עדיין, אך שאיפתו להגיע לסיירות, למקום "הכי הכי", נראתה בלתי מעשית.

אשחר החליט לדחות את גיוסו וללכת לשנת י"ג. הוא התגורר בנווה שרת בחולון, שם שימש כמדריך נוער מטעם השומר הצעיר. דחיית השירות נעשתה על מנת שיוכל לשוב ולנסות להתקבל לכל אותן סיירות. הדבר לא צלח, ובשנת 1993 התגייס אשחר לשריון.

דרכו לא הייתה קלה. בכל שלב שאליו הגיע תמיד חסַר "משהו", נדרש עוד מבחן, היה צורך בחוות דעת נוספת או בניסיון נוסף. הדבר הכעיס אותו. הוא היה חייל טוב, לא מסכן ולא "נעבער", אבל הספק ריחף תמיד מעל ראשו, ושוב ושוב נדרש להוכיח את עצמו. תיקו האישי שבו הופיע האבחון שלו כדיסלקטי, ליווה אותו בדרכו והעיב עליה. סימן השאלה תמיד היה ברקע, ובצד כל חוות דעת טובה היה "אבָל": הוא התלבט אם לצאת לקצונה, שכנעו אותו שיצא, אבל אז נאמר לו כי עליו לעבור מבחן נוסף...

כשהתקבל לבסוף לקורס, הצליח באחד הניווטים המוקדמים להגיע בין הראשונים, אולי אף הראשון מכולם. מפקדו סירב להאמין שהוא עשה זאת ביושר ואמר לו בפניו כי רימה בניווט. עבור אשחר, אדם ישר ואמין באופן קיצוני, הייתה זו פגיעה קשה. בשתים עשרה בלילה נשמעה דפיקה על דלת בית הוריו בקיבוץ. אשחר עמד בפתח, והקיטבג בידו:

אבא.

נאמר.

אין קורס קצינים, ולא יהיה קורס קצינים. אני לא רוצה לשמוע על זה, ואל תדברו אתי.

לא אכפת לי לסייד עציים, אבל לקורס קצינים אני לא חוזר.

המג"ד סירב לשמוע על כך. הוא עמד על כך שיחזור לקורס, וכשאשחר, בעצמו עקשן לא קטן, אמר שלא יחזור בשום פנים ואופן, השיב לו המג"ד שהוא מוזמן לשבת ליד דלת חדרו במפקדה, וכי הוא, המג"ד, מתכוון לשבת ולשוחח עמו מדי יום עד שישתכנע. ה"נדנודים" נמשכו עד שאשחר נשבר לבסוף והסכים לחזור לקורס. הוא התנה זאת בכך שאין הוא חוזר לאותה כיתה ולאותו מפקד שפגע בו.

בין שחור ללבן

אשחר סיים את הקורס הבסיסי בבה"ד 1 ואת ההשלמה החילית בבסיס השריון בנגב. הוא היה חייל טוב ואחר כך היה קצין טוב, וכל שאיפותיו התמצו ב"קרביות" ובעשיית הדברים על פי דרכו:

פעם אמרתי לו: "כל החבר'ה שלך עושים איקשהו מחצור של הדרכה כדי להיגרע קצת מהפעילות המבצעית."

הוא ענה לי: "אימא, תקשיבי לי טוב. לא באתי לצבא כדי להדריך ולהתעסק בכל הדברים האלו. באתי כדי להילחם, ולכן אני לא מתכוון להיות מדריך בשום שלב של השירות שלי..."

ובאמת הוא היה בכל המקומות - בעזה, בחברון ובשכם, ולקראת סוף השירות היה עם במבצע "ענבי זעם".

היו לנו לא מעט "סיומי קורס" מהפולון ועד אילת ופעם, כשהגענו לאחד מאותם טקסים, שאלתי אותו: "אשחרי, אתה תהיה חניך מצטיין?"

"אימא" הוא ענה, "התשובה היא תהיה רלוונטית לכל הפעמים הבאות שבהן תרצי לשאול:

אין סיכוי שאהיה חייל מצטיין, ולא מפני שאני חייל לא טוב, אלא מפני שאני חייל שעושה עם שטויות. אני לא ה"טיפוס" שיהיה חניך מצטיין."

הוא ידע בדיוק מה הוא ומי הוא, הוא ידע שהוא טוב, הוא ידע שאוהבים אותו, הוא ידע שהוא מבזית, אך הוא ידע שפעמים מעטים אינם

מקובלים: היו פעמים שבהן סרב הקודש - אם הקודש נשמעה לו בלתי הגיונית הוא לא ביצע אותה. הוא דיבר עם המפקד, הביע את עמדתו ולא ביצע את הפקודה.

עם אני אדם פעיל ועם לי יש דעות שאותן איני מהססת להביע, אך מעולם לא הייתי עקשנית כמו אשתי. איני יודעת היכן מסתיים תפיסה לי, אם בבית או בקיבוץ ואולי תבונה לי הייתה טבועה בו: הוא ראה תמיד הכול בשחור ולבן, ובין השניים הייתה ההתנגדות ברורה.

"יהיה לך קשה מאוד לחיות כך את חייך," אמרתי לו פעמים רבות "לא הכול שחור או לבן, יש גוונים עם באמצע."

"אין מה לעשות אימא, כך אני רואה את הדברים," השיב לי, "אצלי הכול שחור או לבן."

נעמה

בהשקפת עולמו לא היה "אמצע", אלא רק קצוות – האחד נכון והשני שגוי. אשחר, איש של עקרונות, לא הסכים מעולם להתפשר. הוא בחר תמיד בדרך הנכונה בעיניו ובה הלך. הוא עשה את הדברים בדרכו שלו, ובדרך זו עברו עליו ארבע שנות שירותו הצבאי.

אשתר בחר תמיד בדרך הקלוקל בעיניו ובה הלך

אשתו היה רגיש לדעותיהם של אנשים ולביקורת שלהם. חשוב היה לו שיקשיבו לו ושיבינו אותו, אבל אם האמין במשהו, לא חשש לצאת ממאבק ולצאת מביקורת.

אני חושב שמלחמה היו עד עקרונות בעקשנות ובכוונות לבבוק במה שהוא מאמין בו, דמה אשתו לי. כך היה, למשל, כאשר רצה לבנות בית כנסת בקיבוץ. התנובתי את לא מעט, אמרתי לו שלפי אם ההצון עצמו הוא לגיטימי, הוא אינו מספיקי וייתכן שייתקל בהתנגדות. אמרתי לו שהוא צקוק לאנשים שיאמינו במשימות הצניין ושילבו אתו. בסופו של דבר הדבר לא יצא לפועל. הוא היה מוכן לכבת את "עד הסוף", אבל אי אפשר לכבת נגד הצרם.

איל

כשאנחנו היינו ילדים, הלכנו "כמו סוס לאבוס". הקיבוץ לא ראה בעין יפה הליכה נגד הצרם. כשאני חושבת על כך, נראה לי שהחינוך היום פחות קשוח ומפנק, ובני הדור של אשתו פחות "הולכים בתלם".

נעמה

היחידה

אבל אשחר התקיים סוג תמידי בין האבחון הפורמלי לתגבאות בטלטה. כך היה עם הקורס בערבית - האבחון היה "לא כך" אבל הכישורים היו אבוהים, ובסופו של דבר הוא הציע את הדברים בדרכו שלו ותמיד הגיע אבוה.

איילן

אי הוודאות שליוותה את אשחר מאז ילדותו, והפער בין יכולותיו לכתוב ב"תיק האישי" הוסיפו ללוות אותו גם בהמשך דרכו: לאחר שהצטרף ל"יחידה", כאשר עמדה על הפרק השתתפותו בקורס לערבית, הוטל ספק ביכולתו לעמוד בתנאיו של הקורס המיוחד והאינטנסיבי.

שתי תכונות בולטות אפיינו אותו מאז היה ילד ונער – זיכרון מושלם ואמביציה חזקה, המונעת מהכרה עצמית ביכולותיו הגבוהות. דימויו העצמי הגבוה "התנפץ" לא אחת על קרקע המציאות, אך השאפתנות והסירוב לוותר ולהיכנע ניצחו. "כאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ" – זו הייתה דרכו. הוא החל מנקודה נמוכה, הציפיות ממנו לא היו גבוהות, אך הזיכרון החזק שלו והרצון להוכיח ל"כולם" הפכו אותו למצטיין. כך קרה גם ביחידה.

עמיתי אחיו הבצעיר של אשחר, היה ב"דובדבן". לפעמים הקפיצו אותו במהלך השבתי יכולתי לראות שמאוד "לא בא לו", ראיתי שהוא מתוח והבנתי אותו... כמה היה שונה אבל אשחר; הוא "ישב" בתוך הדבר הכי קשה, הוא חי אותו. ההפתעות וסדר היום הלא צפוי לא הפריעו אותו ולא עצבנו אותו. אלוה היו חיים.

איילן

אשחר התקבל ליחידה ולאחר גיוסו תיעל את עיקר האנרגיה שלו לעבודתו. הוא היה מסור לעניין, ואצל אשחר, כמו אצל אשחר, לא היו גוני ביניים. גם אם הוקפץ חזרה בגשם שוטף, או נאלץ לקצר חופשה שהייתה קצרה ממילא, עשה זאת ללא היסוס. החיבור שלו לעשייה ניכר לעין – הוא חי את עבודתו והזדהה אתה באופן עמוק. אשחר אהב את מה שעשה ונמצא כל כולו באותו מקום חמקמק שלא רבים זוכים לגלותו בתוך נפשם – נקודת המפנש המדויקת של כישרון ושל אהבה.

כשוחחתי עם חבריו, אמרתי להם שנראה לי שכדי להצליח בעבודה הזו צריך לאהוב אותה, והם אמרו שפשוט אי אפשר אחרת - צריך לאהוב את האנשים ולאהוב את העבודה, כי היא כל כך מופרעת...

נעמה

אשחר היה בן קיבוץ, הוריו ילידי קיבוץ אף הם, סבו וסבתו מצד אמו נמנו עם מייסדי קיבוץ חצור, וסבו וסבתו מצד אביו הקימו את קיבוץ עין השופט – זה היה כר הגידול שלו. ערכי החינוך הקיבוצי השיתופי הם ההפך הגמור מנונקונפורמיזם, ואשחר לא היה "זאב בודד"; הוא אהב אנשים ואהב להיות מוקף בהם, אבל עבודתו דרשה ממנו תעוזה וקור רוח, תעצומות נפש חריגות וזיקוק של יכולותיו לרמה הגבוהה ביותר. אמנם, אשחר עבד בצוות, אך פעמים רבות היה עליו להימצא לבדו בשטח עוין ולסכן את חייו, תוך שהוא סומך על עצמו בלבד.

כל בני הנוער בקיבוץ עברו מסלול קבוע, אבל לא כולם הבינו ליבי ביטוי את התכונות שמבדלות אבל אשחר. הבית והסביבה מעסיקים מאוד, אין ספק, אבל אבל אשחר היה קו ברור בהתפתחות מאלץ החלה אישיותו להתקבע ועד ליומו האחרון, והוא לא יכול היה לבחור תחום מתאים יותר. בבירור לי שאשחר "קלע בול" - הוא היה באפק הקבון במקום הקבון. לא תמיד ראיתי זאת בקי, אבל בכל שנעלתי יותר פרטים, כך הלבה התמונה והתבהרה: כיום ברור לי לחלוטין שהבחירה שלו הייתה קבוע עבורו והתאימה ליכולותיו.

התוקפנות הילדותית שלו הסבה ליכולת עמידה של אדם בוגר. הוא ביטא את עצמו, את צרכיו ואת רצונותיו. ה"אקטן" והמתח המתמיד היוו חלק בלתי נפרד ממנו, הוא פשוט "מת" על הדברים האלו.

נעמה

כוח פיזי בלתי מצוי, קשי עורף ואמונה שלמה ביכולותיו ובכישוריו יחד עם חברותיות, חוש הומור פרוע ויכולת טבעית להתחבב, כל אלה הפכו את התמהיל האשחרי המיוחד לשילוב חד פעמי של כובד ראש ושל קלילות. הוא היה "אינדיבידואליסט ידידותי", כזה שהולך בדרכו שלו, אך אינו שוכח לקחת עמו אחרים.

אנשים ביחידה נהגו לומר שאם יש צורך לפעול יחד, הם רוצים לעשות זאת עם אשחר. הדבר נבע מתכונה שלו שבאה ליידי ביטוי גם בשירותו הצבאי. אשחר היה מוכן לעשות הכול עבור חיילו.

אילן

עולמו של אשחר

יכולנו לנחש, להעריך פחות או יותר באיזה תפקיד מדובר. תשבתי שמדובר בשב"כ או בתפקיד אחר ב"סביבה" לו.

מעולם לא חקרנו, והוא לא סיפר.

אילן

לנעמה ולאילן הייתה ידיעה כללית, מעורפלת ולא מדויקת על אופי עבודתו של אשחר. הם לא חקרו אותו מעולם, והוא לא סיפר. בתוך הלב פנימה היו חששות ואי ודאות, אך הם לא העמיסו עליו את תחושותיהם.

גם מערכות היחסים שלו, החברויות שיצר, ההצטיינות היתרה שלו והיותו אחד המסתערבים הטובים ביותר, אם לא הטוב שבהם, לא היו ידועים כלל להוריו ולמשפחתו. עולמו של אשחר היה נעול וחתום. בכך המשיך במידת מה את האוטונומיה ואת העצמאות שהיו לו כבן קיבוץ שילדותו עברה עליו במסגרת הלינה המשותפת ונעוריו – ב"חברת הנעורים". רק בשלב מאוחר יותר, לאחר שפרצה המחלה, פגשו בני המשפחה את החברים ליחידה. שתי הרשויות, שאשחר הקפיד כל כך על הפרדתן המוחלטת זו מזו, התאחדו. אישיותו המורכבת נחשפה ונגלו בה רבדים נוספים. התברר להם כי היו לאשחר כישורים ונטיות שעל קיומם לא ידעו כלל. מאז היה אשחר ילד צעיר, סירב להשתתף בהצגות. כשסיפרו זאת הוריו לחבריו ליחידה, פרצו אלה בצחוק: "אשחר? ביישן? הרי הוא שחקן שבשחקנים." אשחר היה "ארטיסט", והיה לו חוש הומור יוצא מן הכלל, לעתים פרוע, אבל קולע.

הישגיו המקצועיים וכישורי ההסתוות וההסתרה קשורים קשר עמוק ליכולת משחק, וכישרון זה לא היה גלוי לעין בילדותו, כיוון שלא בא לידי ביטוי על במה, אבל ההפרדה המוחלטת שעשה אשחר בין "חוץ" ל"פנים" דרש יכולת דרמטית לא מבוטל.

אנחנו היינו המקום שבו הוא הרשה לעצמו. בכל המסגרות החיצוניות הוא גילה שליטה עצמית בבית הספר, בתיכון, בסיירת או בצבא - בכל המקומות הללו הוא היה "נוסח בדוסים", מנומס, שקט ואחראי. את האגרסיות הוציא בבית מאוד "שחור ולבן".

נעמה

גם הסתרת הדיסלקציה דרשה כישרון להעמדת פנים. המאמצים שהשקיע כילד צעיר כדי להוכיח שהוא בעל יכולת, תוך שהוא מתגבר על מגבלה קשה ובו זמנית מסתיר אותה, היו גדולים מאוד. הוא עשה זאת יום יום במשך תקופה ארוכה ביותר, וקשה שלא לחשוב כי אותם כוחות נפש שנדרשו לו כדי להתחזות ולתעתע מבלי שיסיר ולו לרגע את המסווה מעל פניו, אותו כישרון מדהים לחיות בתוך "המתח הגבוה" בחשש מתמיד "להיתפס" – כל אלה שירתו אותו נאמנה שנים רבות לאחר מכן, כאשר פעל במחוזות שונים לחלוטין:

הוא התפלל במסגד עם מבוקשים, חווה סחב משתק והרגיש שהוא מבין נפשותם מבפנים על אחד המסתערבים המקבלים ביותר במערב ההיטחון.

עמרי אסנהיים | עובדה, "לוחם הצללים"

...כך לא סחב משתק, אבל המתח יומיומי וקבוע.

אתה לומד את הדמות שאתה בדרך ללבוש ומוכיח לכל מי שעמבא סביבך שאותך תמיד יותר מאיימא תרגיל.

אשחר הוכמן | עובדה, "לוחם הצללים"

טפח מיכולותיו יצא לאור ונגלה להוריו. התברר להם כי בנם נחשב לבעל כישורים פנומנליים בתחומו. הוא היה מוערך ביותר, הן על ידי חבריו לעבודה והן על ידי הממונים עליו, וזאת בלשון המעטה.

הוא תפס את האופי ואת המנעליות של הערבים שעמם היה לו מגע בשטח וכך הצליח להתחבר אתם "אלמנטה", לשוט בהם, להשיג ולגלות כל מה שרצה. הכישורים הללו היו טמונים בו, אך בגיל צעיר יותר הוא לא היה סתום כל כך, הוא נבוך לעשות כאת. משהו נפתח בו במסגרת עבודתו.

אילן

צד נוסף של אשחר שהתגלה להוריו רק בשלב מאוחר היה תאוות הידע שלו והרצון ללמוד. כילד התמודד עם דיסלקציה ועם "קוצים בישבן". אילן נהג לומר שכאשר חילק אלוהים את הישבנים, היה אשחר שקוע בשינה עמוקה. כך היה גם בצבא: "אני לא אשב במשרד, זה לא בשבילי, אימא, אני לא פקיד." כך ענה לנעמה, כאשר ביקשה לדעת אם ניתן לגוון במקצת את שגרת האימונים, או שהוא מתכוון לבלות את כל שירותו הצבאי בשטח.

מאוחר יותר התברר כי בצד שאיפותיו הארציות כל כך, הייתה לו יכולת לימוד גבוהה ביותר ושאיפה למצוינות ללא גבול.

נעמה: האמנתי שאשחר יכול לעלות בסולם הדרגות ולסיים קריירה צבאית הוא היה אדם שהתאים לדעתי לקבוצה בכירה ולתפקידים שיש בהם אחריות. מעולם לא חשבתי על קריירה באקדמיה - הוא סיים תואר ראשון באוניברסיטה הפתוחה כדי לקבל תוספת במשכורת, אבל לא חשבתי שיש בו רצון חזק במיוחד ללמוד. במהלך הלימודים ביחידה הוא התעמק כל כך בלימוד השפה הערבית והתרבות הערבית. "תבין שלום באו ליבי ביטוי בדברים אחרים שלו.

חבריו ליחידה ראו בו מועמד מתאים לקריירה אקדמית. הוא העמיק בלימוד השפה הערבית על כל דקויותיה, ניביה וגווניה, והיכרותו הרחבה, העמוקה והיסודית עם התרבות הערבית ועם האסלאם סייעה לו בעבודתו לא פחות מאשר כושר המשחק, קור הרוח ויכולת ההתחזות:

הקריירה נראתה כך... שהבלחתי לצאת מכל סיטואציה שנכנסתי אליה.

כערבי.

במקצב שאני מתפלל במסגד, כאשר מסביבי יש רק אנשים שהם "מבוקשים", אנשים מאוד-מאוד חשדניים... ומסביבי החלו דיבורים על כך שיש כאן ג'יהאד,

בוגדים, מסתערבים ואנשים "לא שייכים"... הנשק הכי חזק שיש, יותר מהאקדח ומהרובה, הוא הפה.

אשחר הוכמן | עובדה, "לוחם הצללים"

אשחר למד לשם הלימוד עצמו ולא ביקש לעצמו תהילה. כל חייו ליוותה אותו ההכרה בכך שלא קורץ מן החומר שממנו עשויים "חיילים מצטיינים". לא היו בו, לא קנאה ולא רכושנות, הוא היה נדיב ושנא לקבל מתנות. היה זה סוג מיוחד של צניעות אידאולוגית ונקייה כמעט מאגו. הוא הכיר את עצמו היטב וכל שביקש היה לעשות את הדברים שבהם האמין בדרך הנכונה בעיניו. רגליו ניצבו על הקרקע.

אז דווקא דבר כזה...

אשחר נישא להילה, כשהיה בן עשרים ותשע. הם הכירו בירושלים – הילה התל אביבית למדה באוניברסיטה העברית, ואשחר התגורר אז בירושלים בשל עבודתו באזור. כשנה מאוחר יותר נולד בנם הבכור, גיא. אייל נולד שנתיים וחצי אחרי גיא, והמשפחה הקטנה עברה להתגורר בחצור.

ובאמת הוא הסתבך בתחילה במשפחה קטנה, והמתורים בקיבוץ היו נוחים לגידול משפחה - את עיקר האנרגיות שלו הוא הפנה לעבודה.

אילן

אשחר לקח חלק פעיל בטיפול בילדים, וכשהילה חששה לרחוץ את הבן הבכור, עשה זאת ללא היסוס. הוא לא נעדר לתקופות ארוכות, אלא ששעות העבודה לא היו צפויות. הוא היה אב מסור, והמשפחה שהקים עם הילה הייתה חשובה עבורו, אבל היעדרויותיו הרבות הפכו אותו ל"אבא לסירוגין": כשהיה בבית, היה שותף מלא בטיפול בילדים, אך נוכחותו לא הייתה רצופה. היה זה חלק מ"עסקת החבילה" שרכשה הילה עם נישואיה לאשחר. הוא הציב גדר גבוהה ובלתי עבירה בין ה"פנים" ל"חוץ", בין העבודה למשפחה. שני היבטים אלה של חייו היו חשובים באותה המידה, ועל שניהם אי אפשר היה לוותר.

בהחירה שלו לא הייתה קלה עבורנו. ידענו שהוא עובד במקום מסוכן, אבל תמיד אמרתי: "טוב, מוטב שלא יקרה לו כלום, אבל אם יקרה משהו חס וחלילה..."

אז דווקא דבר כזה...

נעמה

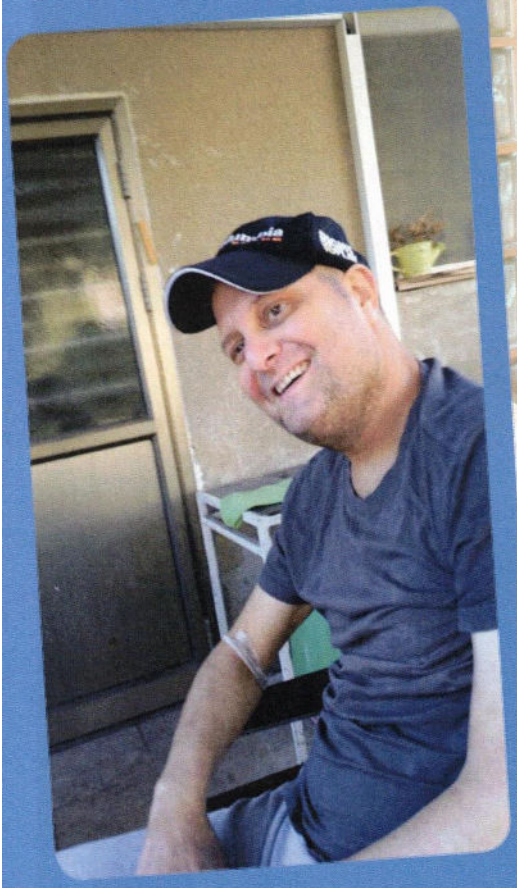
אשחר חלה, והחששות הכבדים שליוו את נעמה ואת אילן מאז התגייס ליחידה, הפכו לפתע לממשות כבדה ומסכנת חיים. דבר לא הכין אותם לקראת האיום שתקף מכיוון לא צפוי.

אשתו היה ספורטאי, אדם חזק ומיכי בדורה יובאת דוסקו ומעניין הקופני היה דומיננטי אבלו. מעולם לא עסק בעניני מחלות וייתכן שלכן היתה הבעיה - קשה היה לאמין אותו חולה. אין ספק שתלונותיו בריבות היו להפליק נורה אדומה, אבל בשל חוסנו הקופני ותדמיתו כאדם בריא חלף זמן רב עד לקבלת האבחנה הקובעה.

נעמה

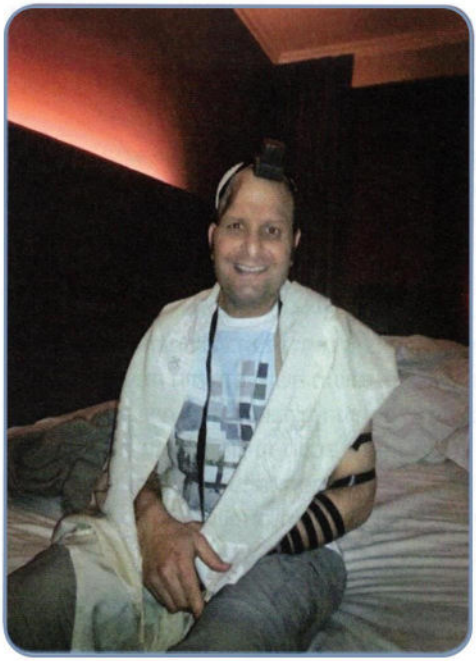
עבור אשחר היה המאבק במחלה קשה פי כמה מאשר ההתמודדות היומיומית עם הסכנות שזימנה לו עבודתו, ואחד השינויים המשמעותיים ביותר היה בסדר העדיפויות; התכנית שנעשתה עליו במסגרת "עובדה" הייתה אחת הדרכים לצאת לאור, להגיע לתודעת הציבור ולגייס כסף לצורך הטיפולים היקרים. חבריו חששו להשתתף, חששו לומר מילה מיותרת שתפגע בפעילות היחידה. אשחר הבין עתה את משמעותו של הפתגם "אם אין אני לי, מי לי".

עבור אשחר היה המאבק במחלה קשה פי כמה מאשר ההתמודדות היומיומית עם הסכנות שזימנה לו עבודתו

"שמע, אבא," הוא אמר לי, "נתתי כל כך הרבה ליחידה, מעכשיו אני מתמיל להתמסר לעצמי ולבאנק לבריאות שלי." אשתי עשה תפנית של מאה ושמונים מעלות. הוא שמר את האנרגיות שלו לעצמו.

איילן

אשחר היה מורגל בהצגת חזית חיצונית בלתי שבירה, אבל המתח בינה ובין המתחולל בלב פנימה היה עתה קשה מנשוא. לרופאים שהתעניינו בשלומו אמר שהכול בסדר. את הקשיים ואת המשברים המעטים "שמר" לבני משפחתו הקרובים בלבד. אט אט מוססה המחלה את קו הגבול שאותו הקפיד אשחר לשרטט סביבו מאז היה ילד. משהו התרכך, וה"פנים" הפך חשוב יותר מן ה"חוץ". עם התקדמות המחלה, השתנו יחסיו עם בני המשפחה. משהו בקשיחות שאפיינה אותו כל כך קודם התמוסס ונעלם.

פרדה

אשתו נפטר אחרי שבועות ובסוף הוא כבר היה מטושטש. צמן קבר לפני פטירתו ובאנו אותו מבית החולים הביתה.

בבית החולים היה לי "נוהל" קבוע - תמיד כשהייתי הולכת הייתי אומרת לו:

"אשתו, לילה טוב, אני נוסעת ונתראה מחר."

אחר כך הייתי לוחשת לו באוזן: "אתה יודע שאני אוהבת אותך הכי-הכי בעולם?"

בערב האחרון, בבית אמרו לי לא להיכנס, אמרו שהוא לא שומע, לא רואה, לא מגיב...

"תני לי להיות איתו רגע אחד לבד." אמרתי ונכנסתי לחדר.

ישבתי והסתכלתי איך הוא נושם. כיוון שאני אחות ההנחתי שמשהו בנשימה אינו תקין והבנתי שהסוף קרוב ממש.

לפני שהלכתי אמרתי לו: "אשתו, אתה שומע אותי?"

היה לנו מין "קוד" מוסכם - אפילו אחרי ניתוחים הוא היה לוחץ לי את היד או מסמן לי בעיניים.

"לחץ לי סימן בעיניים," אמרתי לו, "אתה שומע אותי?"

הוא סימן.

"אתה באמת שומע אותי?"

הוא חצי וסימן לי: "כן."

אמרתי לו: "אשתו, אני הולכת הביתה לישון..."

ולא יכולתי להאיד לו "ונתראה מחר."

המילים סירבו לצאת ממני.

אמרתי לו: "אתה יודע שאני אוהבת אותך תמיד לעולמים, לעולמי עד?"

כך מה שאמרתי לו במקום להחישה, והוא הניל במעות

בהמעות הקסימו אותי במקום. הבנתי שהוא מפוקס לחלוטין, רק לא יכול לדבר. לא רק שהוא שתק, אלא עקם הבין היטב "בין השורות" מדוע לא אמרתי "להתראות". הוא ידע בלי כחל ושרק היטן הוא נמצא ולאן הוא הולך והבין שאני לפרידת מאנו.

הילה קראה לנו לסעוד בוקר, ומאז שהשארתי אותו בערב, בדיוק כך מצאתי אותו בבוקר. הסנים שלו היו יפים ושקטים, אבל אשתו כבר לא חי.

הוא הלך בשקט כפי בלי להפריע לאף אחד, בלי לעשות מהומות. הילה שהייתה אתו במיטה לא שמעה אותו. הוא לא הפריע, לא לה ולא לילדים שישנו בחדר הסמוך.

ההסתלקות שלו הייתה כל כך לא רעשנית.

אשתי שלי, בן יקר שלי, בכורי, הגיבור שלי.

כיבי. נעמי המאבק ההרואי שלך במחלה.

אשתי שלי, היית ותמיד תהיה בשבילי גיבור אמתי, גיבור בשבב הקרב בעבודתך המיוחדת, ועל כך שמעון רבות מחבריך הרבים. אתה בנוער, ולא היה לך צורך להשוויץ בסיפוריו ההצלחותיך ומעשיך. אתה גיבור בכל יום ובכל דקה ביכולת ההתמודדות שלך במחלה, במגבלות הפיסיות הקשות שהשאירה בך. כהרגלך אתה לא מוותר לעצמך בכלום, אין הפחות - נלחם ונלחם ולא מסכים לשום ויתורים - קטנים וגדולים - ומצליח לקום על הרגליים בכל פעם מחדש, להדהים את כולנו ואת טובי הרופאים שליוו אותך ושאמרו שמעמן לא ראו התאוששות כזו פעם אחר פעם ושאתה מהפו מיוחד במינו. רק בסופו של הקרב האחרון הבנת שלא תוכל לו יותר, ובשקט בשקט כשכולם ישנים עצמת את עיניך לעד.

אתה לוחש אמתי, אתה גיבור אמתי, אתה אוטומיסט חסר תקנה, רגיש מאוד, אנושי וקשוב לכל אחד שבריך אוזן קשבת עצה טובה, וכל עזרה אחרת.

אשתי, שנותיך ומכאוביך גילו לי את הכוח היתרה שבקי, את טוב לבקי, את האורה הזו.

איזה עדלות נפש יש בך. תמיד ידעתי שיש קיים אצלך עמוק בפנים, אבל עכשיו ניתן לי רשות להתקרב אליך, ניתן לי אפשרות לדבר אתך על הכול, פתחת את חדרי לבך.

ידעת לעודד בי את הקשיים שהיו ללא דיבור ועזר לעזור לי בעצב טובה ובדרכה עידוד ולהגיד לי: "אימא'לה, תמיד תראי את חלקי הכוס המלאה, תיהני ממה שיש לך, תתעלמי ממה שעשית ושלא תיסוע רותק בגלל אמירה כזו או אחרת."

בכל שיחה אתך למדתי משהו חדש עליך ועל הדרך להתמודד עם קושי.

אשתו שלי, אני כל כך אוהב בקי, אוהב בכול, וחבל כל כך חבל שאתה לא איתנו עוד. הלכת לנו מוקדם מדי...

אשתו שלי, אני אוהבת אותך עד כלות לעולמי עד, אתה בנפשי ובלבי תמיד-תמיד.

תחסר כל כך, בכל דבר. השארת לנו מורשת אמיתית ועם לב לבך.

אשתו יקר, אתה גיבור ישראל, כך אזכור אותך תמיד-תמיד.

שלום, ילד אהוב שלי, אתה איתי לתמיד.

אימא

באמת המשמעות של חברות ונאמנות לאורך זמן.

כל כינים ואמתי"ם בלי שמץ של סוכה, על שכיון לראות ולהרגיש "על אמת" מהי מוכח דרך אשחר, על שהכרנו אחבה, שהתוודענו לאנשים מופלאים כמוכם, כי כולנו מעריכים את כל העזרה שעתם לנו בכל עת ומודים על שהכרנו אנשים ולטיפול באשחר שלנו, שהפסק לנו ממש-ממש למשפחה מורחבת.

בהרבה אהבה ברגעים קשים ועם ברגעים שמחים, שהפסק לשותף מלא לאצלה משמעות ורגש, שלמדנו להרבה ביטחון בהרבה תקווה, בהרבה שמחה ואיבק אותנו להקדיש "היחידה" - שם אנונימי ומסר "יחוד שהפסק בשבילנו למושג מלא היחידה שלו, או יותר נכון - האנשים המופלאים האלו אחד-אחד שעזרים מה שהרשים אותי יותר מכול לאורך כל שבע השנים מאז חלה אשחר הייתה עמוק ומאבי קורא על לבתו לאז.

הלא מתרחה אך קצבה לעבול היכולת מאאווה על בן כיצד, אבל מתכוונת מאצבע והעיבוד ועוד הרבה...

הם הקאמנות החברות הכנות השקיעות המקבלויות אומרת לבי, הרצוה מסגל בחייו ומאשכים לצרוף לראשי כל הקאן ומה שחוכר שוב ושוב מכל סיפור אנשים באים, ואנשים הולכים. הסיפורים על אשחר צורמים מכל מיני נקודות

ואת גופו האבוד.

עברו שבעה ימים כמעט, ואני עדיין לא מבינה באמת את גופו חסרונו של אשחר

אהבת לשיר ולשמוע שירים עבריים, כאלה שלא נס לחם. אולי על פי שקיימת היה סחות אוסטימיים ובכלל...

המשפחה וחברים טובים ומעל הכול היית אוסטימיסט חסר תקקה עם בדעיים במקסימום במשימות שבידעת, ידעת לשמוח ולשמח, ידעת לתת את כולך למען רה פרבוסי: ידעת לצחוק ולהצחיק עד דמעות, ידעת להיות רציני ואחראי אותך -בלתוחית שעולה בעיניים, או בצחוק מתגלגל, ובכלל מסתבר שהיית אתה מי אתנו כל הזמן אשתי. כל דבר היה פשוט בהווה היומיומית מכיר כל כך ברור, כל כך ישנו אבל בעצם אתה איתי, ומסרונך מורגש בכל מקום.

כיצד שבעצם לא נתפס במונחים היומיומיים שלי, כי הרי בתוכי אתה כל כך חי, שואלת את עצמי איפה אתה. מנסה להבין את האין היכן הסופי והמוחלט, ואתה איתי. בפנטזיות מתפתחות הילדים והקבדים מתרוצצים ומשתוללים, ואני היכן חולף, הימים עוברים, שבוע ועוד שבוע, חודש ועוד חודש, חגים שבתות

נכתב על ידי נעמה ל"שבעה"

אימא.

אשרינו שזכינו לבן כיצד כמו אשתי שהביא לנו חברים כאלו במובחן!

וכיצד אומר הכול.

על הכול-הכול תודה עמקית. אנחנו רוצים מאוד להמשיך לראות אתכם ולהרגיש כמשפחה. אתם עדיין - ובעצם לתמיד תהיו עבורנו -"החברים של אשתי".

אשתו היה כן, אמתי ואכפתי. אך הסוף בכל דבר שעשה.

ממך למטה אותן.

היו בך דרכה איכויות אנושיות דרכה תכונות ודעות מופקות כמעט על כל דבר שקרה סביבך. אהבת להביע את דעותיך ולהתווכח עליהן, לא התבוישת אך פעם בדעותיך, כמו בשירה, גם אם הם צרמו למישהו, בדבר לא מנע

לו, שיסתום את האוזניים. מה, בגלל שאני ציימן אין לי זכות לשיר?"

בתחות של מקבוץ היית אומר לי: "אני אוהב לשיר, ומי שהציוסים שלי מסריעים

השירים ליוו אותך בתקופות הקשות שהיו לך בחיים החולים. כשלא יכולת לעשות כלום כדי להעביר את הזמן, היית שם אוזניות ושומע את השירים האהובים שהעניקו לך את הזמן ולו במעט, והקלו על הרגשתך. אחד מחבריך הטובים ידע על אהבתך המיוחדת לשירו של אהוד בנאי ובזמן אותו לבית החולים לשיר ליד מיטתך, ושוב כדרכך שרת אתו כאילו אתם עומדים לצאת בדואט מושותף בסני קהל.

איזה אלוף את! אהבתי את הגישה הזו שלך לשירים ואת השתלבותך בשירה למרות "המעקלות", כי בשבילי השירים הם ידידים נפדרים לכל עת ואני מאמינה שכן הייתה עם הרגשתך. השירים הם הנאה, הם עיסוי, הם שמחה, הם אהבה וציבורון, הם ביטוי לכול רגש בחיים. לכן מתאים לי לכבוד ולהכיר את דמותך עם בשירה, אך על פי שלא היית מאוד חזק בזה. אבל אהבתי אהבת מאוד.

אתה חסר לכולנו מאוד-מאוד-מאוד, נמשיך לאהוב אותך, לבחוק אתך

להבות אחק, לזכור אותך ולהכיר אותך, כאילו שאתה כאן אתנו.

באהבה עד אין קץ

אימא

נכתב על ידי נעמה למועדון הזמר "לזכרם" לזכר הנופלים בקיבוץ

"אור ואהבה / רחל

התשמע קולי, רחוקי שלי	אחרון ימיי כבר קרבה אולי,
התשמע קולי, באשר הלך -	כבר קרבה היום של פעמות סרפה,
קול קורא בעוז, קול בוכה בפחי	אוהבה לך עד יבבו חיי
ומעל לצמן מצווה ברכה?	כתכות רחל לדודה.

תבל לן רבה, ודרכים בה רב.

נסגלות לדקי, לסרדות לעד.

מבקש אדם, אך כושלות רגליו

לא יוכל למצוא את אשר אבד.

להתעלם מנוכחותו.

מקום שבו נמצאת - ממאחל, כיף שאי אפשר אותך נוכח ואמתי כמו שיודעת להיות בכל מסתכל אליי במבט טוב ומבין, אבל אני רוצה בדיוקות לא מדבר ערבית עם חבריך. אתה בוגרת, לא כועס, לא צוחק, לא מספר אבל כיף לא מסכים לי. אתה לא כאן, לא מהתמונה יפה כל כך. חיוך נבדי מושלם, תשובה אמתית כמו פעם... אתה מסתכל מי עיצוב טובה או עיצוד, אבל לא מקבלת בוכה, לפעמים מחייכת לפעמים מבקשת אני מדברת אתך בהבה, אל תמונתך בהבה שיך, שיך קשה ועיצובה בעיצוד.

כבר שיך עבוד, כבר שיך לא שמעתי את קולך, לא נפגשתי בך, לא נשמתי אותך. כבר

אני יודעת שמשאלותיי אלו "שאדון תמיד בפרי חלום. כפברי השיר "לא אוכל למצוא את אשר אבד", אני יודעת שתמיד יחסר לי משהו ביום יום, בחגים, בשמחות במסגרים ובכל מצב שאמצא בו תמיד. תמיד תחסר לי, אשתו שלי, תמיד ארגיש שחלק ממני איננו, שחלק ממני לקח, ששום דבר איננו שלם בלעדיך. אבל אתה אתי ובלבי תמיד-תמיד לעד.

השארת לנו נחמה עקיפה מחממת לבי, מעודדת ומשמחת את משפחתך - את הילד שאוהבת ודואגת כל כך לילדים הקרובים - גיא, גיל ומיה - ושמעשיכה ומקיימת למרות הקושי, את משפחתכם היפה. ילדיך הם חלק ממקי, הם תמיד יהיו בהמשך שלקי, בקיבון הכי ממשי שלקי. הצאווה הכי גדולה שלי היא לראותם גדלים. בשבילי זה הדבר היפה והאוסטימי ביותר שיכולת להשאיר לנו בלכתך.

בשבילי ילדיך יהיו תמיד האור והשמחה לחמשך חיי.

אני אוהבת אותך תמיד, בן יקר שלי, ולא שוכחת לשנייה.

אימא

נכתב על ידי נעמה והוקרא באזכרה לאשתר, שנה למותו, 26.5.15 ח' סיוון

בין סוף להתחלה

אדם מטביע חותמו

על סני האדמה -

וחוזר לעפרה.

שולח אל הספירה

צרור של נשמה.

שיש לה עוד עתיד

ויש בה עוד תקווה.

לכל אחד בעולמנו

יומו תחילה וסוף

קיים מסלול שלו קבוע

ולנו לא ידוע.

"יתכן שהמתים יודעים מדוע -

שלמים ומקבלים בואו של קץ

מרחפים בין סוף להתחלה

אך יבואו אל דרך חבשה

ויבואו אל הארץ שוב

אל הרע ואל הטוב.

אבל אני אביך

שאותך הולדתי,

מגידי ומאמי בבאתי,

באהבה עדולה גידלתי

תקוות לך סיוללתי,

לעתיד עדול ייחלתי -

יודע בהקיצי כל בוקר

שאין לדרך חצידה...

בני שנולד לי מתת לאהבו

עד יומי האחרון יחסר -

ואין להשיבו.

הכאב לא יחלף חדור

והחסר לא יימלא

עד שובי אל הבורא.

אילן הרכמן

נכתב על ידי אילן

למרגשותיך

נשמתך בדרכה אל הטוב.

אמונך, אמונך לי מעל מכאוב

לא אשאל את מדוע נלקח,

לא אשאל על הלב הבודאב כל-כך

ואתה, בני, תמיד לי תחסר.

האתמול יהפוך בשנייה שלשום

ומחר יימלך המסחר

אלפים יעברו על סניי יומיום

מנגינה שיובאת מהלב.

קח בידה למקום שלשם תלך -

שיר סרבה בני - מאבא אוהבה.

שיר ניגון שולך עמך

שיר לך -

ניגון לאשתר

נכתב על ידי אילן. הלחן והשיר בשושים למורת של אשתו

שיר סרבה, בניו, מאבא אוהב

נשמתך בדרכה אל הטוב.

אמונה, אמונה לי מעל מכאוב

לא אשאל את מדוע נלקח.

לא אשאל על הלב הפוצה כל-כך

נוח, בני, ניסרב לשלום.

העולם לא פוסק מלבת דרכו

ויבואו דורות נוספים

יהיו בשבשאיך גאוותך

להגיד שנסיר דאגה.

בשמים למעלה כובה לך

ורוחות ונשמים יחלפו.

ובמח אשתר

יהיו הראשון שיחבקנו ואהבנו כל כך, שגידלנו וליווינו את ילדותו, את נעוריו ואת בגרותו צעד אחר צעד, שלא אחר שלנו - שוכב לרגליו, ומברך שכך.

מותו נסרבתי ממנו ושלחתי ערו שיר ניגוון שיר סרבה לאשר יכך ושחררתי אותו לדרכו, ובאמת כדי לא לעכב אותו בדרכו ואת סרבתו מהעולם הזה, אני מדבר בעוכ שלוש.

אני יודע שהוא מאוד, אבל מאוד רצה וכמה להמשיך ולחיות בעולם הזה עם הילה ומשפחתו, לגדל ולחנך את ילדיו ולתרום מיכולתו. הוא שסע אנרגיה ואידאולוגיה, אמונה ורצון עצ... אבל רצה הגורל, רצה לא שבמרומים.

היו בשלחר הרבה כוחות שלא לא היה מעבר שמעל לכוחותיו הפיזיים. תאוות לחיים (עם בימיו האחרונים, ברגעים הקשים) הייתה עצה מאוד, וקשה. הייתה הסרבה ועצובה, אבל אשתי היה כולו תפילה, וברגעיו האחרונים הניח את נשקו, ורוגע ושלווה ניסכו עליו.

באותן שבע שנים של מאבק ושל תקווה הוא עלה נפילות והתקרב לבורא עולם כדי לסייע לעצמו להבין שהעולם חלק ועצום ממנו ולקבל את הגזרה ואת בגרותו צעד אחר צעד, שלא אחר שלנו - שוכב לרגליו, ומברך שכך.

נולדים תינוקות, בלבד מושלמים

יש עם שבאמת שווה -

ואין עציבות...

ואין חניה

עיכבונך מלאכי חסר שאין למלאו

ובכאב סתום ומובן מי כתבו.

למרות הכאבים - העולם לא נסגר.

ועוד אומרים:

ובאהבה.

כל הכבוד לך שהשארת והורשת ילמה ויבלה למאוחרך. היה שלום, בנות היקר אנו מאחלים בך ואוהבים אותך עד מאוד. אל תעצבו בפרכך. אל תסגיר לשחור. שובב הוצא לרגליו ושורה מעליו.

סרבה מבן בקשה ואין שווה לה.

והשמה הערבית והתנבות הערבית ישבו אצלו "כבשמה על היה".

ותרם רבות לביטחון המדינה. הוא היה מחובר מאוד לעבודתו. בעבודה כך בימודית "הצדעונים". הוא השתתף במגוון פעולות שהשתיקה יסה לפן אשתו היה אין חפור מטרה למשימה ולפעלו. הוא התבלט בבקלין בשריון ואחר בו ובכל אשר אהבה. הוא חסר במיוחד לנו, המשפחה הקרובה והמבכה.

אשתו היה אחד ויחיד ואיננו עוד. אובדנו וחסרונו שורים בכל אשר היה מעורב

רוסאיו ביכולת ההתאוששות שלו ממצבים כמעט אבודים. במחלתו ניצח באותה דרך הרוגעית נלחם במחלתו והבליט בכל פעם מחדש להפחים את רגילות. כך היה בנפשו וצרם בעורקיו. הוא היה מחויב טוטאלית לעבודתו. שהיו קשורים בעבודה ועם כל השעות המוכרות וההקפדות בשעות לא הוא אהבה מאוד את העבודה ואת כל מה שעשה, עם כל הסיכון והמתח והחשיבות שבה התייחס ללימודים ולעבודה ביחידה.

ומורכבות. היה לה בעיות שקדנותו הרבה בלימודים, השקעתו והדבקנות המובנים ועם התרבות. ידע כך העניק לו יתרון עצום בהבנת מושגים קשות להגיע להישגים אפופים ביותר באזורי המוליכים, בעיה הפיזור ומהסברות עם סיפור הרבה על הישגיו בעבודה ולימודים הקשורים לעבודתו, כמו, למשל, על היותו תלמיד מצטיין בכל הקורסים בערבית שהיו ביחידה. הוא אשתו היה עיבור בשבה הקרבה וממלחמתו על החיים. הוא היה בנוער ולא

נכתב על ידי אילן ביום השנה

אבא

ומיא קבלת מצור.

הוא יחפור אל החושך

ואוש לא יעבור את האור

הפלגל לא יגוע אלא פעם לאחור

בקרבות רבים שלא ראוי היה שאפשר לבאת מהם, לצאת בלבות כואבים

הקלים והפסיים וכיוון שלא ויתר לעצמו בפרטים הקדולים והקטנים -

באימונים מסרבים בפיזיותרפיה, בהליכות ובאימונים בבית.

אינו משמעת עצמית מבוהה הייתה לו, פשוט לקנאי!

הוא היה ממוקד מטרה ונחוש איך הסוף ברצונו לחיות ולהתגבר על

הקשיים.

אשתו ילבה להרבה אהבה, להערכה ולכבוד מחבריו ליחידה. ראה שבעמן

הפעילות השוטפת ובחופשות ביטחון רב ואמון על חבריו ביחידה.

הוא היה לוחם אמיתי לשל חיל מקצועי, חבר נאמן לריעיו, בן עוזר ומעודד

תמיד. הוא ידע לצחוק ולהבחיק, ידע להיות רציני ואחראי, ידע לשמוע

ולשמוע, ידע לתת את כולו למשפחה ולחברים טובים והיה אוטומיסט חסר

תקנה עם ברזלים הכי קשים.

היו בו הרבה איכויות אנושיות הרבה תכונות וידעות מוצקות כמעט על

כל דבר שקרה סביבו. הוא אהב להביע את דעותיו ולהתווכח ומעולם לא

התבייש בדעותיו, עמד את ברמו למישהו. אשתו היה כן, אמתי ואכפתי איך

הסוף בכל דבר שעשה.

נקודות ציון בחייו של אשחר, נכתב על ידי נעמה

שישייה ועוד

מעגלים

אך מה את זוכרת מחלב הקרוטאות ומהטיול למערת הקמחה?

ומה אתה זוכר מעונת השירות ומהאימון ברמת הגולן?

אבן-זיכרון מושלכת למים, וסביבה מתפשטים מעגלי אדוות:
יסמין וניצי מה"שישייה"
נועה מקבוצת ה"דודאים"
ירון מבית הספר היסודי
דותן מהתיכון
עמיחי מהצבא.

כשכנסתי להיריון עם אשתי, התגוררנו בעין השופט. עבדתי אז בבית החולים "העמק" באחות, שם עזיתי את הסטאז' אחרי שסיימתי את בית הספר לאחיות. זו הייתה מעין "שנת שירות", כך היה מקובל אצלנו לחשוב - ואני כבר בהיריון - התעוללה בארץ מגפת אבעבת. לכך היה בראשית שנות השבעים, ולא היו אז חיסונים. רק מאוחר יותר הביאו אותה לארץ והתחילו לחסן.

אבעבת סוגרת בעוברים, היא עלולה לגרום לחירשות ולמומים נוספים, ואילוף שגיא, באחות של הקיבוצית בעבירה החלטה שקשה לי להאמין

שהייתה מתקבלת היום: החברים התבקשו "להתאסק" ולא להיכנס לחירון.

כיוון שלא הייתי בחדר בעת שהתקבלה ההחלטה, הייתי באישה בדיעבד היחידה בקיבוץ בהחירון היה "מותח" מאוד, כי כשנכנסנו לחדר הקלטנות בחדר, חלו השכנים משני צדינו באדמת ואני - בניגוד, בהירון עם אפס נוקדנים.

האנשים היו ממושמעים, וסביר היתה "שמאה" - לא היו עשים בהירון, ואני חשבתי לעצמי: "מה יהיה? לא יהיו בכלל יהדים בקבוצה?" ובאמת אשתו נולד בסברואר, לסניון נולדה רק יהדה אחת בסטטמבר, אירים. עד מאי, כשנולדו רקסת וליזי, היה ממש "עובר ושוב".

נעמה

היינו יחד מגיל אפס. גדלנו יחד ב"שישייה", ממש מן ההתחלה בבית התינוקות.

"שישייה" היא חבר שלנו. אחר כך אוחדו השישיות למן.

יסמין וניצי

כבן קיבוץ חי אשחר בתוך ה"שישייה" כמו בתוך משפחה חלופית, לעתים אף משמעותית יותר מזו הביולוגית. כיוון שכולם היו בני גיל אחד, הרי שמטבע הדברים התרחבו המעגלים האינטימיים שנוצרו ב"קבוצת השווים" בקיבוץ עד אשר השיקו למעגלים החיצוניים.

הקונספט של ה"שישייה" הוא של "משפחה" בת שני הורים ואחד עשר ילדים. הרי לא גדלנו בבית ההורים, וכן הייתה הדרך להקנות לנו מושג של "תא משפחתי".

נועה

אל יסמין ואל ניצי מהשישייה ואל נועה מהגן הצטרף בכיתה ה' ירון מקיבוץ רבדים. כמו אשחר שירת גם ירון בשריון, וכך גם דותן, מושבניק שהצטרף למעגל בחטיבת הביניים. דותן ואשחר המשיכו בדרך משותפת גם בהמשך – בשנת השירות שלאחר התיכון ובשירות הצבאי.

אשחר היה "שטותניק" לא קטן ואסור לשכוח ממנו.

בפעם הראשונה נפגשנו בטיול השנתי בכיתה ה'. אשחר, איל קפלן ואני התיישבנו בספסל האחורי ו"טרטרנו" לכולם. "סוכאוף" היה אז להיט, ובספסל האחורי, אחרי הכבות של שלגיים בלבד, קמה והייתה להקה. קראנו לה "להקת חסה", ובפקקנו לכולם את השכל עם "סוכאוף" ועם "אני חוצי הביתה".

ירון

שמי אשחר הוכמן, אני בן עשר ושמונה חודשים. התחביבים שלי: ספורט, טיול ואוסף מחקים, אוהדים ומדבקות. לאבא שלי קוראים אילן הוא בן ארבעים. הוא נולד באחת ועקם אמי נולדה באחת שמה נעמה והיא בת שלושים וארבע. היא אחות, ואבא מורה לספורט.

אני אוהב לטייל לתאנה ולעמק הנעלם.

אם תרבו לכבות אותי, יש לי עיניים חומות ומס' רגל 38-39.

אני אוהב לאכול ממתקים, סטייק ופיצה ופיתה עם הרבה טחינה.

מעלון קבוצת "דודאים", תשמ"ד 1984, "מפעל אירוח"

אשתו

נעה תוסס, קצת נאבד

הוכיח שהוזמן עקב מוכשר

בסטורט נסע פעם ועוד פעם

ייבש ובילה ברחבי העולם,

יוצקי, מאירזן ו"אבבה" חבר -

עומד על שלו ולא מוותר

הבנות טוענות: "כך ממש סקנדלי!

אבוש... עם הרבה יותר סוטלציאל..."

נכתב על ידי אבא אילן על אשחר למסיבה של כיתת "דודאים"

אני חושב שהמפגש הראשון ביננו היה בטיול תנועה בכיתה ט'. אחר כך המשכנו להתראות במסגרת "השומר הצעיר", ובשלת השירות היינו בשתי קומונות שכנות בחולון: אשחר היה בקיבוץ שרת ואני - בשכונת ג'סי כהן. לאשחר עצמו קראו החבר'ה "טסיר".

בילינו יחד והכנו פעילויות רבות יחד. היינו חברים עוד קודם, אבל שם הכרנו היטב והתקרבנו מאוד.

בהם. מדוע, אפוא, כן, התקינו חוכמולוגיה?

כאילו היה לה רבבת הסרטי, מבלי שאדם "רגיל" יכול או לבאי להשתמש כלי רבה המייבים לקיבוץ חונים עם בשתות וחגים ליה בתי בעלי-תשקידים קלוואטרצ'ל, ומה אירע? איש השר בעיניו יעשה.

התקינו סיבור מתוחכם כדי לסתור בעיות ולא דווקא רק לצורך מדיבת טוען - ואילו הסרט אינו נקיה מכך.

שמשליבה מבילה על המערבת כולה. כמות כלי הרבה בקיבוץ עלתה - הוא שעלתים איון מתובללות - בעיית הרבה נעביהם היא אחת מנקודות התורפה עליו. הוא, ומהובו בעירים אחרים המציעים לחופשות בקברות, או לשבתות אלא דברים שכל-כולם לא נועדו לכאורה אלא לשרת את האדם ולהקל במציאות ובנוהגים שקשה לו "לבוע" ואין אלה דווקא עניינים חובק-עולם, אשתר - עומד להשתחרר בקרוב מצבא". במבט הכן אשתר נסער, הוא נתקל

דותן

היתן היה לעמוד ב"קצב האלן" שלו ובקיברון המדויק.

ויכוח עם אשתר היה עניין אבוד מראש. הוא היה "מסכים" בעובדות - לא חצק ימיך.

פולטיים ואידאולוגיים. כולנו היינו בצד השמאלי של המפה, אבל הוא מעלה מטורפים, מלאו ברמות בתי הקיונות בכלל, ומצד שני היו עם דיונים ברור היה שאשתר יש "סוגיה" קצת אחרת: מצד אחד היו לחוקים

אדם שמשכורתו "בחוץ" תביא עבודה - מה יניע אותו למסור אותה לקופת אשטרות לעבוד בחוץ?

לצעירים שחוזרים אחר לימודים אקדמיים או רכישת מקצוע, צריך לתת יצירת רווחה ורמת חיים הולמת לכלל החברים - צעירים כוותיקים.

מקבלים אותו סכום מוסכם על שעות עבודתם בעודפות. המעמד היא ועל תמורה לשעות נוספות עם היא על אותה בסיס - מנהל מפעל ובחבדון לאחר שעות העבודה המקובלות על תקציבים או משכורות על בסיס שוויוני ברצליה. הוא מבר על מוסר עבודה אבל גם על תמורה לתרומה שבאה הוא יודע שהקיבוץ עבר ועובר שינויים, כיוון שאי-אפשר לחכות אל יומי לצבא". המלב בקיבוץ ביום נתפס בעיניו כאנכרוניזם.

אשתו היה פעיל בתנועה ושלח שלח י"ג מאדריך בקן עירוני טרם גיוסו

ומה אתה חושב על הלכי-הרוח בקיבוץ על מגמות השינוי?

האם התקנות הללו חלות על כולם? מי בודק ומבקר?

ומן לאת שעה שהתקציבים לאן גלגלו.

האם יש סיכוי על השימוש ברכבה? אנחנו משלמים סכומי עתק על קילומטרים,

מקובלת על חבריו - ובהם שואלים:

החלוקה הינו בין בעלי יכולות-יתר לאחרים אינה מקובלת עליו, כשם שאינה

משלמים סכומים עבודים כאלה, ולא כל אדם מוסגל להיות מנהל מפעל.

אותו סכום שכיום עובר לקהילה, תמורת יום עבודתו. מפעלים בארץ אינם כלומר, לקבל את אותם מקומות עבודה כדי להתקיים. סוגל במפעל לא יקבל "בחוץ" רובם יאלצו לעבוד במפעלי הקיבוץ בתנאי התקשרות ומשירותים. התהליך הזה יימשך. אנשים שעברו גיל מסוים לא מצטפה להם הקיידה מקהיר צעירים כמוני, מסחדים להגיע לאותו מצב שבו עשויים לעמוד ההורים שלהם את הזותיקים מרגישים שאין להם מה להגיד, או שלא רוצים להגיד, "חבר'ה" בקיבוץ בהצפ ובמוסרט טוטלית.

שוללו את החבר ה"מעוצן" בטיעון על החיים הטובים שיהיו לו, בביטול המעמד לשינוי רדיקלי מובילים אנשים שמתקיקים בעמדות מפתח. מוליכים עלה בגורה כזו מפני שבעבר לא אפשרו מידה נכונה של חופש לפרט. את את רובדים חברה יותר "נורמלית" מחברות אחרות. "תכן שכל נושא ההפרטה אני בעד הפרטה חלקית בלבד, יש יסודות שיתופיים שחייבים לשמור עליהם

ומה אתה חושב על רעיונות ההפרטה?

שואלת לרמת חיים הוגנת וסבירה.

דברים אחרים שעתפסים בעיניו בעלי חשיבות רבה יותר ובה בעת הוא ומקבל עליו את התנאים המקובלים. הוא מוותר על דברים מסויימים למען אדם שמחליט לחיות בקיבוץ הוא עוקב, עושה לעצמו מתוך בחירה. הוא יודע

נוספות לצורך העלאת רמת חייו?

הקהילה, להסתפק בתקציב או "המשכורת" המקובלת ולחשב שעות עבודה

בסיטואציה של "קיבוץ" כיצד אנשים יחיו ברמת חיים נמוכה יותר מעשיית בה עבשיו, חוץ מאותם "אנשים חקקים" - מנהלים למיניהם. עם להם, אני מציע להיזהר, כיוון שלא יעבור זמן רב ועם לתחומים עשוי להגיע אדם בעיר ומוכשר שישאיר אותם ללא עובדה וללא עתידות-כות.

אשחר, הצוות להשתחרר בימים אלה מצב"ל, חוכך ומפגיש את קיבתו הכפשית והרעיונית לקיבות אלא שעכשיו הוא מבקש לעשות אוויר אחר, להתנסות בניסיונות חדשים, טוות כיצד כיצד ברוש לו כדי לבחון את דרכו.

עיתון הקיבוץ, 23 אוגוסט 1996, ראיינה – שושנה אור-נר.

כשהתגייסנו ונפגשנו בבקו"ם, ברור היה לשנינו שאנחנו רוצים להיות קבינים. המטרה שהבאנו לצבאנו הייתה חטיבה ז. שנינו גרנו בהרוס, ולבאורה חטיבה ז הכפונות לא הייתה הבחירה הטבעית אבל היא נתפסה מאליו ומתמיד כמו החטיבה בה"א הידיעה: אחי שרון - אלי חטיבה ז, חטיבת המרכבות...

ההבדל בינו ובין האחרים בלט עם בבואה: בטירונות בריק לעשות סרבוך סובלי, ואשחר לא סבל ועם לא הצמיד סנים. הרי כל העניין בטירונות הוא להסוך אותך לצייתן, והוא בהיוק הטיסוס שיכול להוביל את המסקדים מעוותם. הוא לא צייתן. הוא יכול היה להגיד לרס"פ שלו, בסערת המאבה שהוא "תיכף" אותו, בהיוק את מה שהוא חושב עליו.

העניין הכוסס ש"שיגע" את המסקדים היה החיוך שלו. בסוף כל "טרטור"

התבוררה כיצד נפגשה בקורס קבינים אחרי שני מחזורי סיכוך.

היו ביניהן הרבה דיסקוסיות, ורובנו היינו מסקרנים ב"מבצעית". כמעט כל אחרת אתם לא נכנסים להה"ד 1."

שעות להכשרות ביום ראשון אתם במבדק קבינים, אתם חייבים לעבור אותו, הטבח של גולדשטיין - "שלסו" אותנו מתוך הקו ואמרו לנו: "יש לכם כמה עוד כמה חודשים - עשינו אל קו, קו ארוך במערכת המכסלה ובלע אחרי היה ערקלן והחליט שכולם לא יעברו, הוא בסוף יוביל אותנו. הדבר לקח המינימום." המג"ד שלנו היה איש נאיבי, היום מסקנה סיכוך הדרוש. אייל מהמלכות מהמג"ד ומהמ"פ, הכבוד לא מוכן. אתם לא עוברים את רף אחרי לבנון ועם הרבה הזכרות בשטח, והמח"ט אמר לנו: "חבר'ה, למרות הצלנו לוועדות החריגים האחרונות בחטיבה עם המלכות מהמסקנים, קבינים.

הגיוס - הדיסלקציה. ההתנגדות שלנו לא היו טובים ולא התאימו לקורס שיריון ובצד לקורס קבינים. שלנו היינו אותה בעיה עם האבחונים בלשכת ומתאוחדים לסירוגין. אמרנו לעצמנו ש"אם כבר אלך כבר" - אם "התגלגלנו" את השירות הצבאי עשינו כמעט כל הימין באותה הסלונקה - נסרדים צייתן. הוא רץ ובשיגע את כולם כשחיוך על סניו.

להסוק לצייתן ונשחר היה האחרון שאפשר היה להגיד עליו שיבצא מהטירונות הוא תמיד חייך. אתה אמור לסבול, לא לחייך. אתה אמור להרגיש מושפל,

המעגל הוסיף להתרחב, ועמיחי, היום סגן מפקד אוגדת הגליל, פגש את דותן ואת אשחר בצבא – שלושתם עברו יחד את הלילה הראשון של הטירונות.

ההיכרות שלי עם אשחר ועם דותן היא מהיום הראשון ובעצם מהלילה הראשון באותו האוהל. עברנו את כל הטירונות יחד. אשחר היה מהיר בפורה בלתי רגיל, קל רגליים ובעל כושר גופני מדהים. כשהיו מריצים אותנו הוא היה רץ עד הסוף...

אני בן מושב דתי, שבה יעקבי ואשחר ודותן היו קיבוצניקים מהשומר הצעיר. נוסף על כך הייתי צעיר מהם בשלוש – הרי הם היו אחרי י"ג – ובכל זאת הם הכניסו אותי ל"חבורה".

כמו אשחר גם אני סובל מדיסלקציה, ובזכותי את מאוד. הורי השקיעו בי המון כדי שתהיה לי תעודת בגרות והייתה לי משמעת עצמית חזקה – ממש כמו לאשחר. כשיש לך דיסלקציה, יש לך גם כיבורן פנומנלי להמון פרטים לצד חשובים. צוהי דרך "לסבות". המשמעת העצמית הזו סכנת אותך למשימה, כלה שרובנו להביא את עצמו בכל מקום.

אשחר היה ערכי, בעיני כך בלט. ובאחד שעת י"ג גרמה לכך וגם "השומר הצעיר": הקיבוץ היה אך ורק קיבוץ, והיו ויכוחים על תוך הלילה בין אשחר לדותן איפה קיבוץ טוב יותר ומדען יש יותר שיתוף.

היה בו לבטי, ובדברים הללו היו חשובים לו. הוא הרגיש שליחות ובעוסק - וכך מתקשר למה שהוא עשה בסוף - אשחר היה לוחם, ולא כולם לוחמים. מעולם למשל, לא רצה לעבור לתפקידי הדרכה:

"אני באתי כדי להרוג". כך היה אומר. כך היה המסר.

עם שניים אחר כך, בצמן "עוספרת יבוקה" וכאשר היו סיגועים, הוא היה אומר לי: "לך ותיכנס בהם בכל הכוח ותהרוג בהם כמה שיותר. קח את הקידוד שלך ותיהה בכל מי שיש."

אשתו תמיד אמר שהטריון הוא לא בשבילו, שהוא אינו מתאים לו ובשבל מה הוא צריך את המכונה הזו... הוא רצה ללכת ברגל, להיות על האדמה.

הלוין הוא שקם כשאתה נמצא על טנק בסוסו של דבר צריך לירות, ובצמן פעולות מבצעית אשתו יהה הכי הרבה והיה הכי מדויק. מי שיש לו אינסטינקטים, יודע להבדיל מהטנק יותר: אתה נמצא בכמות הירי, במהירות הירי, במהירות הסיבוב, ולאשתו היו חושים של צייד. אינשורת של לוחם באה ליד ביטוי בעניים, במבט, באינסטינקט-צַיִד מסוגתו, אשתו היה כזה. אפשר היה לראות בזאת בעמידה שלו, בהבעה, במבט המרוכז היתר לחציו.

עמיחי

עמיחי הזדהה עם הקושי הנובע מדיסלקציה, גם הוא סבל מלקות זו, ובדבריו מהדהדת התאוריה על "**צייד בעולם של חקלאים**". אמנם, התאוריה עוסקת בהפרעת קשב וריכוז, אך התיאור מתאים ככפפה ליד לדמותו של אשחר, כפי שהוא מצטייר כאן – הקיבוצניק האינדיבידואליסט, לקט-צייד בחברה חקלאית:

התאוריה הזכירה לראשונה על ידי תום ארמסטרונג, פסיכותרפיסט שעבד עם ילדים עם הפרעת קשב. לפי תאוריה אבולוציונית המסבירה את מקורותיהן של הפרעת הקשב וגל ההיפראקטיביות במעבר של בני האדם

בסביבה המשתנה כל הזמן, עם סטורם מעלה את כל התכונות הללו.

חידונים בתי פוסקים השומרים על עניין ועל התמקדות-יתר ודורשים תשקוד התמקדות-יתר תחת לחץ עיסוק בימות או בשוק ההון שבהם יש גירויים את חייבם בהתאם, למשל בבחירת מקבלות כמו טירונץ או בבאי; שדורשים מגבילו יתרונות אלה ומביא לאנשים שבהסרעה קיימת אצלם להכירם ולבנות אלא בזרת פעילות שונה של המוח שיש לה יתרונות במצבים מסוימים. הרטמן מנקודת המבט של תאוריה זו, הסרעת הקשב וההיפראקטיביות אינה לקות האנשים חסרים את מאפייני הסרעת הקשב וההיפראקטיביות. כשהאדם עבר לתרבויות תקלאיות, חלה הסתגלות אבולוציונית וכיום רוב כל אלה הן תכונות מאפיינות של הסרעת הקשב וההיפראקטיביות. עם הזמן והסרעה חיבונית מועטת אליה את תשומת לבו.

ההרפלס משתנה כאן כדימוי - עקם המנוחה הוא מסוכן את הקשב שלו לכל כיוון אחרי אדרלין.

רמת האורגיה הגבוהה, האימפולסיביות הקשיב לקחת סיכונים והחיפוש היכולת לעבור למצב של התמקדות-יתר במצבים של סכנה.

הקשב של הקשיבים שרגיש להסרעות מהסביבה, בניגוד הסרעות רגש.

על פי התאוריה, יש לאנשים עם הסרעת קשב יתרון השרדותי בתרבות לקט-ציד:

מתיים בתרבות לקט-ציד לתרבה תקלאית.

וכוח צריך להוציא

אשתו היה תמיד בבדד התוקף, הרי תמיד יש תוקף ומותקף.

נעמה

לא תמיד. יש כאלה שלא נכנסים בכלל למקומות האלה, ודוא - כן. היה לו

הרבה כוח, וכוח צריך להוציא.

ניצי

גם כשהיה ילד צעיר, היה אשחר חזק ועמיד מבחינה פיזית בצורה בלתי מצויה. באופן טבעי ניתב כישורים אלה לספורט. הוא הצטיין בכדורעף, החל לשחק בדמינטון, כשמלאו לו תשע, ובכיתה י' התקבל לנבחרת ישראל בבדמינטון.

לא היה באמת מעולה בכל ספורט שעסק בו - בדמינטון בכדורעף, בכדורסל. כך אף במשחקי יחידים

מסיפוריהם של חבריו ניתן להבין כי יכולותיו הגופניות ומזגו הלוחמני הילכו עליהם אימים כשהיו צעירים, ובבגרותם עוררו בהם פליאה והשתאות:

לעולם כשהיינו "עושים כוחות", תמיד היה אשחר ה"בומר". הוא היה באמת מעולה בכל ספורט שעסק בו - בפינג־פונג, בכדורעף, בכדורסל. כך גם במשחק ילדים - מחניים, הקפות... הוא לא ויתר על כלום, ולפעמים חשנו מתגובותיו.

יסמין

אשחר תמיד רצה מעולם לא הלך. הוא אהב לאתגר את עצמו, כך היה טבעו. בסופו של יום מספרק במהלך טיול ששיינו בכיתה ט', למכתש רמון היינו כולנו "מסורקים". שכבנו על שקי השינה, ועצם המחשבה על הקמת המאהל מצפונות PVC ועל מתיחת היריעות הייתה מייאשת. החבר'ה כבר היו "שסוכים" ורק רצו לישון.

"רואים את הפעיל הזה?" אמר אשחר סתאום.

לו לא הייתה פעיל, אלא חבר הר...

"עזר דקות עליתי וירדתי בשביל 'טעמי', יאללה?"

כולם ישבו והתבוננו, כשהם מעולפים למחצה, באשחר שרץ ועלה וירד וחזר ועקיבל, כשהוא את ה"טעמי" הקטן.

היו סיפורים נוספים, כמו הסיפור על חבר האוכל בחבל: אשחר עלה למרפסת הקומה השנייה ומשם קפץ למטה. מובן שהוא נפצע, אבל הדבר לא הרתיע אותו. יש לשער שגם הפעם היה "טעמי" מעורב בעניין...

ירון

עבדנו שם בסדרן בחופ, בירידה ובלכלוך אבל אשתו נהנה מכל רגע. הפעילות צו נהנה המחנה וונבר ההווי המיוחד. חופש נוסף מוקדש להדרכה. מבנים בוסיים על שפת הבנימס. בזות הבנייה מתבצע במשך חודש, ומתקופה נלחמנו להביא לסמינר הבזוסים ובצאנו יחד לחופשים של הקמות ושל בניית ...נאמר לי שהיינו אצל ב"ין עקבא". היה חורף ושרר קור אימים, כולם לבשו מעילים, ואשתי לבש רק תחתונים.

לבסוף הוא קפץ בתחתונים למים הקפואים.

ניצי

אשתי תמיד לקח את הקשק של המלווה בטיולים. עם אני אהבתי כי עשה, לכן עשינו "חורות".

כשהיינו בכיתה י"ב, היה לנו מלווה קבלת "מחופש" מקיבוץ את הוא ימיד אותנו איך מסרקים M14, וכך מה שעשינו במהלך הטיול כולו.

אשתי רצה להיות הכי "קולי" ולכן הפסיק לדבר על כך.

ירון

הייתה לו אסתמה של הצור, ותמיד ריחמנו עליו שהוא יכול להתחיל להתקרב כבה בלוואי כמו כאב מין אטרקציה של גירוד. בסוף המיבצע של התיכון נתנה לכל אחד מאתנו מטפטן שמאפיין אותו ולאשתי כתבנו: "אולי הוא באפשרות לגרד במקום שמדגדג לך..."

ניצי

לחמנו להביא לסמינר הבזוסים ובצאנו יחד לחופשים של הקמות ושל בניית מבנים בוסיים על שפת הבנימס. בזות הבנייה מתבצע במשך חודש, ומתקופה זו נהנה המחנה וונבר ההווי המיוחד. חופש נוסף מוקדש להדרכה.

לא נשברה אצלו.

דותן

נפגעה קשות אבל אשתי הסתיים הליין בשלב בלי קול. אפילו עצם עדיף לנו חמור יותר מאשר לו: הוא רץ לבבית, והתעקשה בו מכונית המכונית יכה מאוד ברגל. מובן שהוא לא התרגש יותר מדי, ובדבר לא הכיר לו. אצבע, מצב שני היה לו "כשרון" להסדיר את עצמו - הוא הצליח לעשות לעצמו חריץ תמיד הביל אשתי עם מבחינה חברתית.

עשה "טרנינג", וקשה היה לעמוד בקצב שלו. הבחורים היו מטורפים, ומאז שם הייתה כל בת הוא. אני זוכר את ה"קסיביות" שלו, הוא קפץ על חבלים,

היו לו כמה תאונות - גם בבקיעה, בכניסה לחדור וגם בצומת חדור שבה הגיע הרכב למצב של טוטאל לוס.

"אל תדאגי, אימא," הוא אמר, "יש לי שבע נשמות."

כוחות הנפש

מי שרואה את עצמו כ"תוקף" או כ"מותקף" תופס את המציאות כשדה קרב, עניין של השקפת עולם. אשחר השתייך, ללא ספק, לצד התוקף, אך לא השתמש ביכולותיו הגופניות כדי לבסס את מקומו ולא פילס את דרכו בעזרת התנהגות ברוינית. לא היה לו צורך בכך – כישוריו החברתיים וכושר המנהיגות שלו היו מפותחים אף הם, וכוחו הגופני שימש לו כבסיס שעליו נבנו כוחות הנפש שלו. אשחר היה עשוי ללא חת הן גופנית והן נפשית, ותכונות אלו, כמו גם חוש הצדק הטבעי שלו, הפכו לדומיננטיות יותר ככל שהתבגר:

הוא נכנס לקטטות ולקרבות עזים רק עם הבנים או עם הבנות שהיו יותר לוחמניות לצד אחינו. אחינו לצד סבלנו מכך, היינו בצד הלא מעורב. אפשר לומר שהוא קבלת "הילק עלינו אימים", אבל הוא ניצב במקום טוב ומרכזי מבחינה חברתית, טיפוס של מנהיג חיובי.

ניצי

הוא תמיד היה הראשון שבא לעזור.

היה הבדל משמעותי בין הלבאות האנרגיה עם הבנים - היום אחינו קוראים לזה "ילדים שמאתגרים את המערכת" - ובין יכולת הקהילה...

הייתה לו אינטליגנציה רגשית מפותחה ויכולת לקרוא מצבים רגשיים, לראות את הקושי והעצבות של האחר ולהבינו.

נועה

לילה אחד לקחו אשחר וכמה חברה נוספים את הממטרות לתוך בית הכיתות שלנו, "חורש". הם הניחו את הממטרות במסדרון וסתמו אותן כולם יחד, ואשחר סתם את הממטרות והשקה את כל הישנים.

אבל עם כל הטוטליקיות אני לא זוכר אותו יורד על ילדים באופן נבזי, לא היה בו רוע ויש הבדל תהומי בין לצחוק עם מישהו ובין לצחוק עליו. אבוננו, ברבדים, הרגשנו דווקא את נחת זרועו של ילד אחר. הוא היה ילד מקובל שנבחר "להחזיק" לנו, וכשהצטרפנו לחבורה בכיתה ו', הייתה זו הסיבה הראשונה שמישהו לא סחב ממנו. אשחר הגיע, ואנחנו אמרנו: "אוקי, מישהו שם אותו במקום." אשחר תמיד היה הגון, ולא אשכח כיצד היה עומד לצדם של ילדים חלקים פחות ויוצא להגנתם, אם היה צורך בכך.

קשה היה שלא להבחין בהתבוננותו זו.

ירון

הדיסלקציה של אשחר הייתה קשה, ואפשר היה להניח כי היכולת הגופנית והספורטיבית בשילוב עם המגבלה הזו שיש בה כדי לרפות ידיים, יגרמו לו – מתוך "שנאת המן" ו"אהבת מרדכי" כאחד – לבחור בפתרון הפשוט והמתבקש לכאורה ולהימצא באזור הנוחות. אשחר היה אדם מורכב. הוא סירב להניח לכוחות שאינם בשליטתו – בין אם מדובר בדחפים פנימיים ובין אם בציפיות חיצוניות – להגדיר אותו ולהכתיב לו היכן יימצא. הדיסלקציה אתגרה אותו, והלוחמנות הטבועה בו דווקא הוציאה אותו מן ה"משבצת": האגרסיה הבוסרית, הגסה והפשוטה התעדנה וזוככה והפכה לטקטיקה מחוכמת ומורכבת יותר. הילד החזק והגברתן, שלא בחל במעשי שובבות ולא היסס להפגין את כוחו הפיזי, היה ל"לוחם צללים".

מגיל צעיר התקיים אצלו שילוב בין המשמעת העצמית המטורפת ובין האנרגיות הללו. הוא היה אובססיבי לסדר.

היו לו חפצים מעטים כדי שלא ליבזר עומס, אלא בול מה שהיה צריך: בגדים וכלי - הכול מסודר. הוא היה קם בבוקר, מותח את המצעים, והכול היה במקום. היה לו ליקוי למידה ולא הייתה אצל עצים כמו היום.

הסטנדרטים של הארון של אשתו!"

"מה היא חושבת לעצמה," חשבתי, "אין סיכוי בעולם שאצליח לגרוד את ואני כבר נכנסת ללחץ כולם הכירו את הסדר המופתי של אשתו. מדוגמ. איך שעיצבה מול פנים חדרו של אשתו.

פילגתי מעל הדרי הטקסטיל הסיצורים על הדלפק והלכתי אחריה במסדרון "בואי, אני רוצה להראות לך משהו." אמרה.

היכן למצוא את מה שרציתי.

לסבול את המבטא הסבתי הקיבוצי? היא לא הבינה שרק כך יכולתי לדעת ישבתי על המיטה, כשהבגדים שלי הם תָּלֵי תְּלִים של מבשולים בחדר. בלבי הבנתי את הדאגה של שולמית שהייתה אז עם הבית שלנו - איך אפשר ללמוד להיות קצת יותר מסודרת".

"רואי את הבלגאן מסביב," אמרה לי שולמית, "את לא חיה לבד, ואת חייבת

ניצי

היית אומרת לו: "יום אחד אבוא ואעשה לך כיף בלגאן בחולצות..."

החולצות עומדות ב"מסדר", וליידן - בטור ישר-ישר - המשחות עקב אלרגיה. הארון שלו היה כל כך מסודר. היינו סותמים את הפתחות ורואים את

נועה

בטוי עם בסידור הארון.

הלמידה וההתמודדות עם הקושי הרגשי ממנו מתמלאת עצמית שבאה ליידי

יכול היה לספר את כל סיפורי התנ"ך ב"וורסיית אשחר". המורים, במיוחד והיה לו ניבדון סנומלי בתחום ההומני - ספרות תנ"ך והיסטוריה. הוא הוא לא ויתר לעצמו. הוא לא היה תלמיד חלש. היתה לו יכולת ריכוז, ואני מרימה את עיניי ומביטה באשחר, והוא מחזיר לי חיוך מקבל ומבין. שנינו יודעים שניבדונתי כל חיי לכבוד את הספר באורון, הספר של אשחר, הספר היקר שעזרם לא אבליוח לספר בעצמו.

נכתב על ידי נועה צור ברוש ביום השנה למותו של אשחר

♡

לשפורת מיותר לציין - מכסים פונים קדימה - מוכנים לקרב.

הזנחו כל משחות הערב שלו, כשהרחק אחיד ומפולס מפריד בין שפורת בפיוק לאותו הכיוון, כיס למעלה, בערמה ממושמעת ליפן. בקפמת האורן היו מקופלות בק-בקי על גבי כולו מעובדות המכנסיים קופלו אשחר באורון ניתן היה לשלש ואפילו לחמש את הכמות החולבות כמו חיילים, אבל על מבלי ההעדים ניתן היה להניח חמש חולבות וצוע מכנסיים, אני חייבת לציין שבמעמד בה למדתי שיעור משמעותי בחישובי נפח, כי אם אשחר קם בקסיפבה קלה מהמיטה ובחיוך גדול סתח את פלת האורון. בעדים לבריק להיות"

"אשחר, אפשר בבקשה להראות את אורון ההעדים שלך כדוגמה איך אורון

למוויית קיפול בעדים סימטרית.

פפיקה בפלת נכנסנו. היא - בחיוך גלאה כל כך - עומדת למשוך אותי

במקבילות אלה, שהבו אותו: איתן גינזבורג, המורה שלנו להיסטוריה, "את" על שתהי, גם קוכי המחלק וגם תרצה ברוקי, המורה לספרות. אני חושבת שהדבר נובע מכך שתחומים אלה עניינו אותו. בנוסף, לפעמים כשהוא איבחנו קשי במנגנון אחד במוח, אצל אחרון עושים "סיבוי" ובעיני - הסיבוי אבדנו היה הכיבוי. אחרי פעם אחת שלמד סיפור היסטורי כלשהו, לרבות תאריכים - "כבר"! הסיפור היה שלו.

היום יודעים שיש מעט מאוד אנשים שיש להם יכולת למידה שפתית. היכולת לקלוט שפה בראש אבובה היא משהו שלא כל אחד מסוגל לו.

נועה

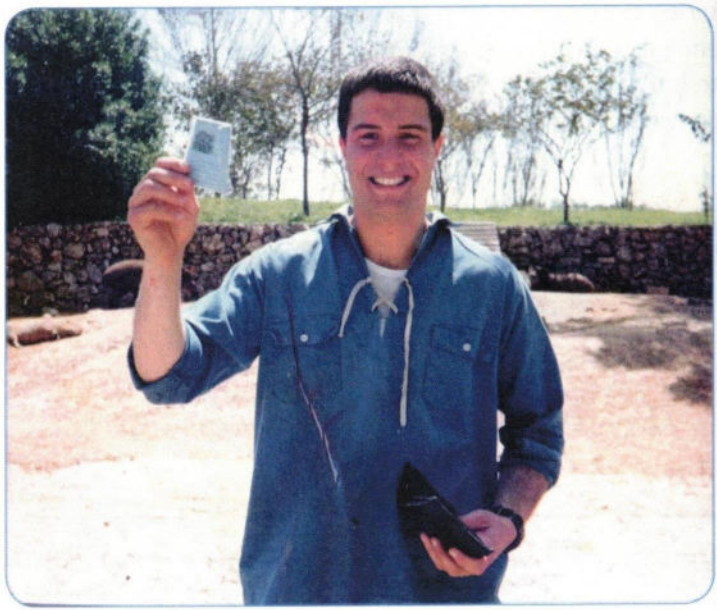
ניגודים

האם קיים אדם שהוא "טיפוס" טהור, כזה שניתן לציירו בצבעים חדים? כולנו, מן הסתם, יצורים מורכבים, מרובדים ורבי פנים, וחלק מתכונותינו מתגלה לעין אך ורק בנסיבות מסוימות.

אבל אצל אשחר התקיימו בו זמנית איכויות שלא היו רק שונות אלו מאלו, אלא מנוגדות לחלוטין.

ממבט ראשון בולטת הסתירה לכאורה בין האנרגטיות, התזזיתיות, ההומור הפרוע וקלות הראש הקונדסית, התוססת וה"שטותניקית" כהגדרתם של חבריו, ובין רצינותו של אשחר והעומק שלו. אלה באו לידי ביטוי הן בוויכוחים פוליטיים ואידאולוגיים, הן בעצמאות המחשבתית ובסירוב "להתיישר עם קו" כזה או אחר והן בבחירה שלו במקצוע יוצא דופן ותובעני.

נטייה תחרותית חזקה שכנה בנפשו לצדן של אנושיות, חברות ונאמנות, והחספוס ה"אשחרי" פגש בעדינות ובאמפתיה: לא אחת סיפר בדיחה כדי "להקליל" את האווירה וכדי להסיח את דעתו של חבר שנפגע.

אבל אחרי ההקיימו בו כמעט אירועים שלא היו רק שונים אלו מאלו, אלא מנוגדים לחלוטין

אשתו הצליח להקשיב עם קושי של אחרים, כי עם לו היה קשה להסתדר.
הוא חווה קושי מתיל בעיר. הלימודים, הקריאה - כל אלה "לא יבאו לו
מהשרוול". אני זוכרת שהיו כאלה שהכול "הלך להם חלק" עד שהגיע המשבר
הראשון בכיתה י"ב, ואז הכול התפרק. דבר כזה לא יכול היה לקרות
לאשתו. מתיל חמל כבר התמודד עם קושי, עם חוסר הצלחה. הייתה לו
משמעת עצמית כי כל דבר שרצה להשיג דרש ממנו המון מאמץ.

נעמה

יכולת ההזדהות של אשחר נבעה, ללא ספק, מעובדת היותו אדם שהחיים הציבו בפניו מגבלה, או מראייתו את עצמו ככזה. אבל הדבר אינו מובן מאליו, ולא כל מי שחווה קושי ומתמודד עם מגבלה, יהיה קשוב לקושי של זולתו.

בלתי אפשרי להשיב על השאלה "מה היה אילו", ואין לדעת לאן היו זורמים חייו של אשחר ללא המכשול שבפניו עמד כשהיה ילד צעיר – קו שבר חצץ בין יכולת הביטוי המבריקה בעל פה ובין הקושי לבטא את עצמו בכתב, שם היה "חוסך" וכותב כמה שפחות. לולא עול זה שהונח על כתפיו, אולי היה אדם אחר – רגיש פחות, אולי רך יותר, אולי פחות נחוש. ציר סיפורו נמצא במקום מפגשן של שתי מגמות מנוגדות אך שוות בעצמתן: ההצלחה, השטף, השפע והעצמה משכו אותו כלפי מעלה.

מנגד עמדו הכישלון, הקושי, המגבלה והמחלה. משקלם היה זהה, כיוונם היה הפוך, וגם הם הטביעו את חותמם על חייו...

אך עצבנו את קונסטנטינופול, ראיתי איש אחד בדק אצבע ומהיר תנועה
בחולדה. הוא רץ בדרך השדה.

בהתקרבו, גיליתי בתמיהה כי לכל רגל של איש יש היה בערוך משקל עוספרת
של חמישים ליטראות.

"לאן כה מהר?" קראתי, "ומה פשר המשקולות?"

"אוי לי," הגיב האיש, "לפני חצי שעה ברחתי מוויניה, וברצוני למצוא בקונסטנטינופול מקום חשוב. את משקולות-הזהובות הצמידתי כדי שלא ארוץ מהר מדי. היום אין אני ממהר."

האיש מצא חן בעיניו... והוא המשיך אתנו הלאה.

הרפתקאות הברון מינכהאוזן | תרגום ש. ספיבק

חברו של הברון מינכהאוזן למסע נהג להצמיד לרגליו משקלות עופרת כדי להכביד את הליכתו, אחרת היה מגמא מרחקים עצומים בשבריר של שנייה. הוא היה מסיר את המשקלות רק כאשר היה מעוניין להגיע למקום מרוחק במהירות גדולה, כפי שקורה בהמשך הסיפור. יכולת מופלאה זו הועילה לו במקרים מיוחדים, אבל לא הייתה נחוצה לו בחיי היומיום. לולא הגביל את עצמו, היה מונע מעצמו את חברתם של אנשים רגילים. לולא האט את מהירותו, לא יכול היה להצטרף למסעו של הברון מינכהאוזן, ובלי הברון מינכהאוזן לא היה סיפורו מגיע לאוזנינו...

משקולת העופרת הכבדה מדגישה את סגולותיו יוצאות הדופן של הרץ המהיר ביותר בעולם, אבל גם את היזקקותו לחברתם של בני אדם וליחסי גומלין אתם. המתח המתמיד בין קשירת המשקלות לרגליים ובין השחרור מהן בא לידי ביטוי גם אצל אשחר – בין "יחד" ל"לבד", בין עבודת צוות ל"יכלת כל" ובין שגרה לדריכות:

אשחר כבר היה בסלובקיה שמונה חודשים, ואני זוכר שהחיילים אהבו אותו מאוד: הוא היה "בן אדם" - פשוט וללא "סוכה" של קלישאות והדיאטס" לא היו הדיקה, לפעמים באופן קיצוני... אבל עם כשהוא היה בוחק אתם, החיילים האמינו בו ומקבלויות שלו ובלומאנות שלו.

הוא היה לוחם בכל רמ"ח איבריו, וכך התבטא יותר בלבנון ובשטחים ופחות באימונים.

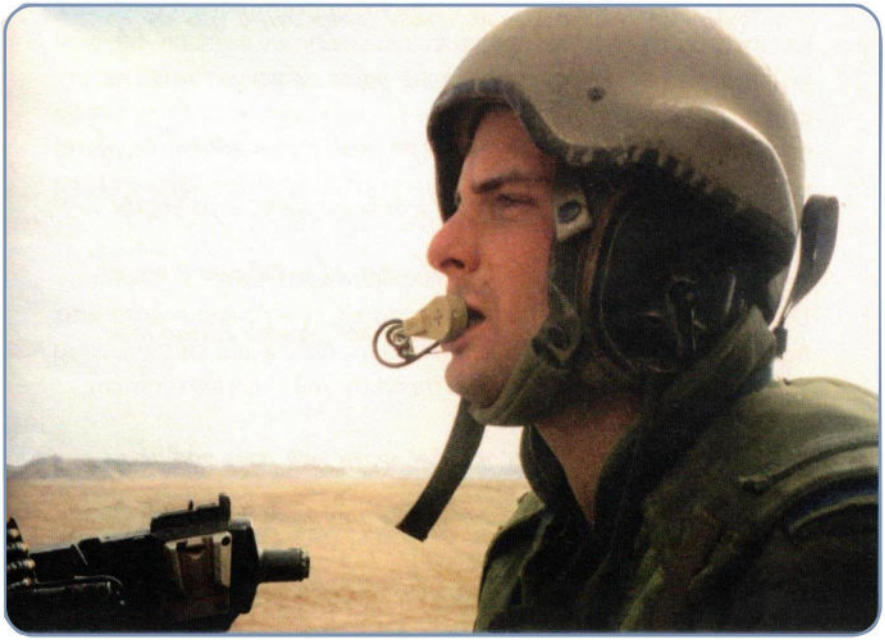
רבו שיישאר לחתום כמה"פ, לחבוט עליו, אבל הוא לא הסכים בשום אופן.

אשתו לא היה טיפוס שקנאי לסגל, אבל כאן היה משהו אחר, לא קולי סיני,
אלא הוויה מדכאת שלא התאימה לו. הציניזם חסר לו. איש לא יאמר מילה
טובה על אימון חורף ברמת הגולן, כל סיוט מתמשך, ובכל זאת כשהיינו
בלבנון, התנאים הפיזיים לא היו נוחים יותר, כל הסממנים הרעים של החורף
מתקיימים עמ שם, אבל המשימות התאימו לו כמו כפפה ליד. בלבנון הוא
קם מדי בוקר לייעודו: קדימה, להסתער, להילחם... כשהיה "בול" אשתו.
עם בשגרה הוא היה טוב מכולם, אבל הוא היה נקוק ל"אקשן".
לכן החיילים הציבו אותו כל כך. כך מתנהגים חיילי "מבצעית": בשגרה הם
"משגעים" לך את השכל, אבל כשעולים ללבנון כולם בתוך העסק.
לא היה לי ספק שהשירות לא התאים לו, היה "קטן עליו". אשתו היה נקוק
למשהו אחר. לא הוסתרתי שאחרי השחרור הוא הלך לכיוון שונה לחלוטין.

דותן

עם אני שירתי בשריון, הייתי מדריכת מגוע, ואני נזכרת את הסגל של "מרובע
השריון", רק שאיני נזכרת מה היה כתוב עליו.
אשתו "ירד" עליו ובחק עליו בלי סוף:
"מרובע השריון," הוא אמר, "ואיך את נכנסת לכאן?"
אני באמת לא יודעת אם צריך להיות "מרובע" כדי להיות בשריון.

נועה

אני זוכר עוד את "מרובע השריון", והדבר הבאמת שאפשר לומר על אשתו הוא שהיה מרובע

אני זוכר את אשתו היטב - עמק כחיל ועמק כקלגין. אני זוכר עמק את "מרובע השרון", ובדבר האחרון שאפשר לומר על אשתו הוא שהיה מרובע. הייתה לו מה שנקרא "חשיבה תחבולנית": כשרוב האנשים חשבו להיכנס דרך הפלת הוא חשב איך להיכנס מהחלון, ולא מהחלון הקדול אלא מהחלון הכי קטן דווקא. עמק כשהיינו עושים "תרגילונים", הוא בלט. תמיד חשב אחרת כך עמק בניווטים. הוא היה חלק בניווטים ובכל מה שקשור בשטח. הוא הבין לאט לאט איך לרדת בשמו.

בשרון - סחות

עמק אני לא הוסתלתי מהבחירה שלו לשרת ביחידה. לכך התאים לו. השירות ובירוכיה, ואשתו היה "סרט בודד", לכך התאים לאופיו. כשאני מסתכל אחורה ושואל את עצמי אם התאים לו לבוא מסקה פלוגה עמ חיילים, התשובה היא: "כן, אבל סחות". הוא לא קורא למשל, מהחומר של "חניכים מצטיינים". הוא אמר בדיוק את מה שחשב מבלי להתבלבל, ובדרך כלל חשב אחרת. אנשים אינם אוהבים לשמוע כאת. המסגרת הצבאית לא התאימה לו, ובאי שלא "מסגרת משוריינת". לכן הוא לא נשאר בצבא זמן רב - כשבעם משימתי הוא סיומן "ו" על קורס קצינים, השתחרר והמשיך הלאה.

הוא היה אינדיבידואליסט, הייתה בו אקלקטיות היה בו רצון לבוא לעתם, "קולר". לכך היה אשתו. למרות ההברותיות המובהקת שלו, התבוננות שלו סחות באנו ליבי ביטוי בקבוצה, ובלבד התאים לו יותר.

קראתי מ"מבצע סבתא" הזה בדיוק עשור. הוא לא היה בגיל למסגרת...

ירון

"למה, אבל מי למדת לעשות 'דברס' עם עקלה? אבל מי? בסו"ס למדת את זה או אבלי בכותלה?"

נעמה ואילן

"יתכן שאחר שטות מופרכת אחרת בכל מקרה כולם סרבו בצחוק.

"אולי עכי וויצמן?" שאל בתמימות מתריסה.

הוא סחב:

גם את ידעו את התשובה, ברור שעוש לא כדבה סבה, חולף מעשור. הוא לא סחב:

לחם, תאכלו עוגות."

בבקר. באחת הפעמים עם חניכי הקורס הוא שאל פעם מי אמר "עם אין המסקנה בקורס קבינים היה יהוד כמי שמעיק מהקורס מסיבות של מה אין ספק שלעשור היה חוש הומור חריף ויכולת יוצאת דופן לתצמן בדיוות.

טקס חניכה

בסיפורו של אשחר שלובים מוטיבים הרואיים ואנושיים. כמו הרקולס התינוק שנאבק בנחשי ענק, אשר נשלחו אליו כדי לחנוק אותו בעודו בעריסה, נאבק גם הילד אשחר בקושי "הרקוליאני" בן זמננו – לפענח את המילה הכתובה. גם אם לא הגביל את עצמו מרצון ולא קשר במו ידיו משקלות עופרת לרגליו, הייתה התוצאה זהה: קווי המתאר החדים והקונטרסטיים של הקושי ושל המגבלה רק הבליטו את עושרם של כתמי הצבע העזים – את היכולת, את התעוזה ואת המעוף.

גם מעשי הגבורה של הרקולס לא פסחו עליו. אשחר לא יצא להרוג אריה, לקטול את ההידרה או ללכוד פר משתולל, אבל התסיסה של גיל הנעורים אינה מסתיימת תמיד בכי טוב.

אשחר היה אדם מיוחד שנחרת בזיכרון. באישיותו שולבו יציבות, עיקשות וכוח שנצבעו בשחור לבן ושובצו ב"אבני חן" צבעוניות של הומור ומתיקות, אך היו גם עניינים מתוקים פחות. כשהאור בוהק, הצל כהה, ודמותו של אדם אינה שלמה ללא צדדיה הפחות מוארים.

כשמסתכלים על אדם שנפטר, יש ניסיון להכניס אותו על כן גבוה. אני לא חושב ככה, ולכן הדגשתי את עניין הטעויות. את החיוך השובב. כך הוא. אין צורך לכסות יותר.

ירון

אני חושבת שבסופו של דבר כובשים את הלבבות המשמעותיים והחשובים שבונים את האדם והופכים אותו למה שהוא. לכל אחד יש עם מקומות שבהם הוא פחות... בנערים היו עם קטעים לא מתוקים שלא תמיד את הסטנדרטים שלו ושלנו - חלק משובבות נעורים שהפכה למשהו אחר. היה מקרה שבו אחינו כעסנו - הכעסנו קשה, והוא לקח צעד קשה. כך לימד אותנו לקח.

ניצי

כן הייתה הסערת היחידה שהמחנק שלהם, קוכי, הצמין אותנו לשיחה. מעולם לא הזמנו לשיחה אבזו. עם אשתו לא ביטיתי לכך בכלל. הצעין כבור לי בנקודה שבה אמר אשתו שהוא רוצה לעבור מן השלב של "הילד הטוב" אל השטויות של גיל הנעורים. כך היה מעין אקט של מעבר, עם קוכי חשב בבה.

נעמה

"מעבר הפאזה" מן הילדות לנערות ומן הנערות לבגרות מסומן במציאות המערבית באופן רופף, כמעט בלתי מורגש. במקום אחר או בזמן אחר היה רצונו של אשתר לסמן מסביבו טריטוריה "גברית" מתורגם ודאי לכלל מעשה:

המסאים מאמרים מאוד לאור טקסים מסורתיים רבים, כמו טקס ההבאורת, המסמל את המעבר של הנער מעולם הילדות אל עולם הבוגרים. אחרי טקס חניכה נכנסים הבנים אל חברת ה"מרונים" (לוחמים), ובמסגרת השתייכותם לחברה זו הם עוברים ההשרה לקראת חייהם כבוגרים. שבע שנים נמשכת תקופת החניכות של המרונים, ובאמן כיצד שוהה המרון בחברת לוחמים בני גילו. בתקופה זו הוא לומד על ההיסטוריה של השבט, סיפורי אבותיו, חוקי החברה ואוזר.

בתום שבע השנים נערך סולמן המורכב מכמה טקסים, המציינים כי המרון מוכן לעבור מחברת הלוחמים לחברת הבוגרים, שם יוכל לשאת נשים ולקבל אחריות על המשכיות חיי השבט. בעבר היה נהוג לבזוד אריה לבד וללא נשק אך המודרני כסמל האומץ והגבורה. כיום מסתפקים בכך שהמרון יעמוד לבדו בחדר חשוך ויתמודד עם פחדיו.

מסע אחר | טקס חניכה מסאי

שרלוק הולמס

האם כילד כבר ניכרו באשחר הטבע והמזג שהצביעו על טיב עיסוקו העתידי?

עמיחי זיהה ממבט ראשון את התכונה שלא נעלמה גם מעיניהם של הפעוטים, אשר נגמלו יחד עם אשחר מחלב ומחיתולים; הצייד חד העין וקל הרגליים שפגש עמיחי והווכחן והבלתי נלאה בעל החיוך המתריס שמתאר דותן היה פעם זאב משחר לטרף. הוא הכיר היטב את הכלוב מבפנים, אך לא ויתר מעולם על שאיפתו להימלט ממנו.

ברור לי ושקוף בעיניי שהוא היה כאן. הייתה בו "לוחמנות", הוא היה כאן בתור ילד - הוא בהחלט היה "מסחיב", ובדיוק שיהיה לצדנו. יפה היה לראות אותו בהגרותו, איך תיעל את התכונה הזו למקבוצניות.

אני זוכרת איך ירמיהו פרעם ב"ששייב" והשקפנו על הילדים המגדלים ששיחקו למטה, בגנים. הייתה שם מגלשה עם "טיו", וכולנו רצינו להמציא לשם...

אשחר ירמיהו מאחוריי, ופתאום נתן לי בום בכתף. לא הצבתי הראשון שלי ממנו, אחד הציפורניים הראשוניים שיש לי בכלל, ושתמיד הצבתי לו.

הוא מתחבר לי לעקסט שמצאתי בארכיון של המוזיאון הקטן על החינוך המשותף. המוזיאון הוקם בבית ילדים ישן בקיבוץ ונכנסתי לשם וראיתי את התיקייה וכיוון שאהבתי את הקונספט התחלתי לעיין בה. מצאתי שם תמונות שלי ואלי ונתקלתי בקטע הזה. יש תצפית שעשתה סמינריסטית, שישבה ובסתכלה עלינו ב"ששייב", היינו בני שנתיים וחצי או שלוש. הסרוויקט שלה היה על חצר המרוצאות ועל הרעיון החינוכי העומד מאחוריה - סיפור בדמיון ובאינטראקציה החברתית. היא צייטטה שם שיחה של אשחר עם אייתן ועידו:

ידעתי שהוא מסתיר משהו, אבל אף פעם לא הבנתי את "העומק" שלך. אחר כך הוא דיבר הרבה יותר, אבל אף אז לא הבנתי. תמיד ואמרתי "וואו", הייתה אחרי שהוא כבר היה חולה ועשו עליו סרט בתכנית של אני חושבת שהפעם היחידה שמעתי סיפורים (או שקלי לי האסימון) לקח לי שנים להבין מה עשה אשתו ביחידה. הוא לא דיבר על כך מעולם.

ניצי

המטפלת מגיעה, ובמשחק מסתיים.

אשתו בא וכאילו נגלה אותו.

עידן: "תגרוק אותנו."

אשתו יוצא ורואה אחריהם עם ברזל ביד.

אשתו: "כי אני צאב."

אימן: "למה שנברח?"

אשתו: "אבל אתם תברחו."

אימן: "תגרוק אותנו!!"

אשתו: "הצאב טורק חיות רעות."

אחרי שבועיים מסדר אשתו את הכלוב מחבץ ונכנס אליו בצחוק.

אשתו: "אני מסתתר, אל תסתכלו."

אימן: "אשתו מה אתה עושה?"

אשתו: "לא כלוב, אני יכול לברוח, אני אבצאי, אני..."

לאשתו יש כלוב בחדר הפרוטצאות.

הוא קיבל עמך שם פרטי ועמך שם משפחה - לא סחות ולא יותר מאשר "שלוק אשחר - איך כמה שהדבר נשמע בלתי סביר - היה ממש ארוע באותו יום. "בול" במקום שבו רצה להיות בשירות הסדיר.

ירון

יש לי ציבורון ילדות שמתחבר היטב לבחירה של אשחר - ניאוה שכבר אצל ידענו שהכיוון שלו יהיה קצת "בלוי", מין "נבואה" שכזו:

בכל הזמנה לספורט ברור היה תמיד שאשחר מנצח, אבל פעם כשיחקנו "אמונו", אשחר הפסיד. לידתי לו הייתה הפעם היחידה בחייו. כשאתה מקבל שוש נקודות רצות ניתנים לך שם פרטי, ושוש נקודות רצות נוספות "מעניקות" לך עמך שם משפחה.

הוא קיבל עמך שם פרטי ועמך שם משפחה - לא סחות ולא יותר מאשר "שלוק אשחר - איך כמה שהדבר נשמע בלתי סביר - היה ממש ארוע באותו יום. היינו בקשר. יום אחד כשהיתי בטיכסון ראיתי אותו יורד מהאוטובוס. הייתי מופתע. לא לא "התחבר" לי.

ידעתי על השירות ביחידה עוד לפני התכנית של אילנה דיין, אבל אחרי שצפיתי בה, היה לי ברור שאשחר "סגר לעצמו את הסיפה". הוא נמצא בכיוון הנכון. יש לא "התחבר" לי.

נועה

"התישב" עליו, והוא התישב בתסקיד.

של הקומק". אני חושבת שלא עלה על הדעה לברכים שלו, החל מעורכים, המשך לפעילות סיבית ושפתית וכלה באקלון, בריגוש, באדרנלין. התסקיד

הזמן". כל השנות נשכחו, אבל השם "שרלוק" ליווה את אשתי שנים ארוכות. לא היינו מוסתרים כשהסכמנו באמת ל"שרלוק הזמן".

ניצי

הערבוב שנשאר במסגרת הביטחונית נראתה לנו מובנת מאליה ולא הסתירה איש. תחושת ה"וואו", ההפליאה שביבתי עליה, מתייחסת לפעולות בעומק השטח. מי שלא חי את החיים האלה, מתקשה לדמיין כאת האדם הממוצע לא מרחיק לכת בדמיונותיו עד כדי כך.

נועה

כיסוי מלא

מעגלי חייו של אשחר השיקו אלה לאלה, והוא עבר מילדות לנערות ומנערות לבגרות בלי להינתק מחייו הקודמים. מעולם לא נמצא במצב שבו הוא "ממציא" את עצמו ויוצר לעצמו תדמית חדשה, יש מאין, בחברה שבה אין הוא מכיר איש.

עד אשר הגיע ליחידה.

"הפרש הבודד" תיעב את המשימות הרוטיניות, נרתע מן הבנליה והצטיין בכל מה שלא היה כזה.
"הזאב הבודד" סלד מ"פוזות" והתקשה לקבל את ההיררכיה הצבאית הנוקשה. אשחר חיפש את ה"מעל ומעבר" ולבסוף מצא – סדר היום שלו היה שגרה נטולת שגרתיות.
גישתו ה"סטואית", אולי אף מתריסה, כלפי כאב וסבל, אשר עוררה את פליאתם של חבריו, לוטשה בצבא. השירות ביחידה הביא מהות בלתי שבירה זו לכלל בשלות. הניגודים התחברו, והסתירות לכאורה יושבו:

הוא היה חלק מצוות, אבל פעל לבד, והמשמעת העצמית ה"מטורפת" פעלה בהרמוניה עם האנרגיות המתפרצות.

הדעות חלוקות לגבי השאלה אם אשחר אהב "לשחק", אך אין כלל ספק שמיצה את עניין המשחק בשלמות:

הוא נהג לומר לי: "אימא, את היית עובדת ברחוב, ואני הייתי עובר ליד מחופש, לא היית מכניסה את הראש לעבודה, לא היית מעלה בדעתך שזה אולי אני."

הוא היה הולך ל"יד שנייה", למחסן התחפושות ומוצא לעצמו בגדים שאתם יוכל "להשתלב במרחב": כל מיני חולצות משובצות ומכנסי "טרלינ"...

אינני יודעת מה היה שמו בסיסור הכיסוי, אבל היה לו כיסוי מלא. במסגדים הם תלבנים. כשרואים אדם חבוש, שואלים מיד היכן הוא עובד ומי המשפחה שלו. לאשחר היתה "משפחה" בינו.

שאלתי את החברים שלו אם "סאודה" תואמת למציאות הם אמרו שכן, אבל הסתייגו מעצם שידורה. הם אינם אוהבים לדבר. את היחידה שהבחין "הקדעונים" לא מכירים כלל.

רק פעם אחת אחרי שחלה, הוא סיפר במועדון בקיבוץ ועשה צחוק כך שאנשים נותרו בפה פעור. חבל שלא הקלטתי צחוק החברים שלו לא מוכנים "לשחרר".

נעמה

אחרי שחלה הוא נפטר. מובן שהוא נקבר שלא להיכנס לפרטים, אבל הרושם לעצמו יותר. הוא התלוצץ להביא את הבריאות שלו ברצף סדר הלוויות ויודע שלא מעט שאנשים יבואו על סיפורו ו"יכניסו את היד לכיס", הוא חייב לדבר.

אילן

פעלנו רבות על מנת למנוע לשחור טיפולים רפואיים - התכנית של אילנה ז"ל "מרוץ לחיים" - ואני זוכרת שלפני המרוץ בתל אביב הוא אמר לי: "אימא, יכול להיות שלא אבוא."

"למה," אמרתי לו, "בחיי, עושים לכבודך מרוץ ואתה לא תבוא?"

"גם החבר'ה שלי מהיחידה לא יגיעו. לך נורא מסוכן," הוא השיב לי, "אני סומך על הילדים ועל הילה."

הוא חשש לכיסוי שלו במעבר מחשאיות מוחלטת לחשיפה המוחלטת לעין הציבור, ואמר בתל אביב בקו, בירושלים על אחת כמה וכמה:

שהבדל השני לומד. הרי אנחנו שומ"צניקים - הסתובבנו בירושלים, חילקנו בטלחים, "נפל לו האסימון". הוא סתאום ראה דברים בפורה אחרת מבין כשהיה לפני טרוריסט היה מסגל בהרכבה. אני חושב שהתסקיד שהוא עשה חברי הקרובה, יהודה סרף, ראה בקלר טוב עם אשתו. כשאשתו כבר היה חולה, בימין אותו סעם יהודה לנקה את חומוס במסעדה בעיר העתיקה. החומוס שם היה מעולה, רק שהייתה איזו בעיה "קטנה" - אשתו הכיר היטב את המסעדה, אהבה לאכול בה והבינה לשבת במקום, אבל בתור ערבי...

"השתגעת?" הוא אמר ליהודה, "איך אני יכול להיכנס לשם היום כאדם מהשורה, כאשתך? אני את לאכול אצלו, אבל אני לא יכול. אסור לי. אני לא יכול לגלות את עצמי. שם אני רק ערבי."

נעמה

התבניות של אילנך ריין ערבה בנקודה, אבל החברים ביחידה חשוו, ובאמת - אי אפשר להיות ביהיר מדי במקצוע הזה:

בסדרה "סאובה" יש סרט חצק על בחירת מקום סיגול, מועדון שבו עובדת בריה, חברתו של בועז, אחד המסתערבים. המקום נובה אחרי שמכרסו של בועז נפלה בהיסח הדעת קוסטת גסרורים שליה מוסיע סמל המועדון. המחבלת סוקבה את עצמה במועדון, בדיוק כשבועז הגיע, ובריה איבדה את חייה.

אילן

חומר של מפ"ם, חטפנו מכות מ"כהניסטים", אבל במהלך השירות הוא הבין שלא "מתים" עלינו.

ירון

אשתי התחברה לתרבות הערבית היה מתאזרח אבלם, מדבר אתם וישב במסגדים. הייתי שואל אותו: "הרי אתה לא מסוגל לשבת ישיבה מכירותית אך איך?..."

הוא אהב את התרבות הערבית אבל בשותיו סגן ימינה, כי הבין שעל פי התרבות שלהם לא נוכל להגיע אתם להסכמי שלום. הם לא יסכימו. הוא אמר שהסכם יוכל להיחתם רק לאחר "מלחמת עולם ומעוך".

אילן

אנחנו הקהילה שנמצאת בשמאל, אבל אנחנו חיים את הקונפליקט ומבינים שהפתרון איננו פשוט כמו שחשבנו פעם. אשתי יודע להפריד בין הסתכלות על האנשים כפרטים ובין הקונפליקט.

לפעמי אשתי רחש כבוד לתרבות הערבית ואני חושבת שהוא הבין שהאנשים הם כמונו, אלא שכעס מול עם אנחנו במציבה.

ניצי

שישייה

אני חושבת שהבעיה העיקרית שלנו היא שכל הסיפורים נשארו אצלנו. הוא היה ה"ספרן", ובהחלט נשארנו חסרים בצורה משמעותית. אם היינו יכולים להושיב אותו כאן עכשיו כדי שיספר, אני בטוחה שהוא היה זוכר את הפרטים הרבה יותר טוב מאתנו.

ניצי

אני דווקא זוכר היטב סיפור אחד. בביתה י"ב נסענו לפולין והיינו בקרקוב, נכנסנו לבית קפה, חבורה של שמינייסטים, קשקשנו בקולי קולות ועשינו מלא שטויות.

ישב שם פולני, אדם בגיל מתישים או שישים, ולעולם לא אשכח איך הוא התרומם ממושבו, ניגש לאשתו ובכל הכוח בעק לו יישר לסרבוק: "יהודון!" אשתו ישב על הכיסא, אני זוכר את האגרופים שלו. הוא הישיר מבט מול האיש, ואני אמרתי לעצמי: "אוי ואבוי, על מי הוא 'נפל'? אם הוא ממשיך כך עוד שנייה, אשתו קם ומסרק' אותו."

למעלו ולמעלו כולם הוא הלקו ואני לא ידעתי מה רציתי יותר...

ירון

הסיפור הכי של הפולני שבועק עליו "יושב" אבלי עד היום. מיד אחר כך יצאנו מבית הקפה והלכנו אחוכי תרדה עד שהגענו למלון.

נועה

הייתה איזו תחושת ביטחון שהוא ידע לנסוק מעי שמסביבו. פעם נסענו לטיול, ניכי ואיתן, החבר שלה והיום בעלה, עידן, אשתו ואני. נסענו לטיול שבת במערת הקטמון ובנחל פרצים. נראה לי שרצינו להגיע לווואדי קלט, ובדרך התבלבלנו ואיכשהו נכנסנו ליריחו.

יסמין

כך היה בשנת 1997 למיטב זיכרוני - אחרי הצבא ולפני הילדים. אשתו היה עוד נשוי. הוא כבואה היה בתחילת דרכו ביחידה. איתן היה אלן מ"ס, ונסענו ברכב צבאי, ג'יפ "סוזוקי". עוד הרכב הזה, לצד סחות ולא יותר, נכנסנו ליריחו. כולנו שקלקנו, אני ויסמין נשבענו שם על הרצפה. אשתו היה רגוע לתלוטין. הוא שיבר קור רוח של "חבר'ה, הכול יהיה בסדר". הייתה תחושה שהוא יודע איך לצאת מכך.

ניצי

האם הקשר בין חברי ה"שישייה" דמה לקשר הנינוח בין אחים, או שבמבנה המורכב מ"תא משפחתי" של זוג הורים וארבעה ילדים, לקח אשחר על עצמו את תפקידו המגונן של אבי המשפחה?

בקשר ביננו דמה במידת מה לקשר בין אח לאחות: היו תקופות שבהן התרחקנו, והיו בוודאי שבהם נסגלנו. אבל מעולם לא היינו בריבים "להשלים פערים", ולא שרדה ביננו מבוכה של "אין לי מה להגיד".

כשאשחר היה בן זוגה של חברתי הטובה, בילינו יחד המון ולאחר שהם נפרדו, הוא עבר להתגורר בדירה שלי ברוטשילד. כי הייתה חופשת הקיץ

ניצי

מכך שהוא, אשתו הזמין, מתגורר בבית כלבה.

היא ובבית שלה כל כך הצחיקו אותו. הוא היה מצוצץ ובו צמנית משוגעת סיכה.

היה אדום, הריבוך במקלחת היה שחור-לבן, וספלים שחורים ניצבו בכל - אפשר לומר שהוא לא עמד באמות המידה האסתטיות של אשתו: המטבח בעלת הבית היתה קבעת "סרוחה", ועמוד היה - איך לנסח זאת בעדינות

היה מקור בלתי נלאה לבדיחות:

אחר כך הוא והלה נפגשו ונאבו להתגורר יחד. הבית שלהם בתל אביב

ובדיוק סיים את הקורס ברמת רחל והתחיל בתפקיד.

להבין לאן ההחור נעלם בלילות באו, יבשא וחוצי. הוא כבר היה אצל בימיהה בעלי הבית ממש "נלקו" עליו. הם היו מאוהבים בו לחלוטין ורק התקשו אחוץ.

בתקופת הקולל הרגעתי אותם ואמרתי להם שאני סומכת עליו במאה לבעלי הבית שחבר יקרות שלי מהקיבוץ שנפרד בדיוק מאהבתו, יחליף אותי לעבוד במקלק החופשה. אשתו בא להתגורר בינתיים בדירה, ואני אמרתי ואני עזבתי את הדירה ברחוב שבת-צדק ב"נחלאות" ועברתי לקיבוץ בדי

פודה

דווקא בתקופת המחלה הזאת נמצא יותר בבית בחבורה, ורואים אותו יותר, כך שלפני שלפרדנו, דווקא הדבינו להיסגל.

אחד הדברים המרגשים ביותר בתקופה ההיא היה האוטנטיות שלו. אשתו תמיד היה אדם חיובי ואוטנטיי ותמיד מצא מישהו מלחיק וממאד לומר - בדיוק או סיפור - אבל בתקופת המחלה לא בלט במיוחד. שמחת החיים שלו הייתה פשוט מדבקת.

יסמין

היה לנו מפגש כיתה בברכה, ודווא שמח להגיע ובדבה לנו על האירוע. נעמה סיפרה לנו שהמצב איננו מקדיר, ומובן שבאנו. הילה לא תמיד רצתה בכך. בסוף הייתי פשוט מופיעה בביתם. היא שמרה עליו כמו לביאה.

לא ניכרת מי אמר, פחות מעבוע לפני פטירתו של אשתר, שאנחנו צריכים להיפרד ממנו. האמבולנס הגיע לקחת אותו, ולנו היה ברור שזו פרידה, אבל הילה כעסה. היא לא הלכה לחשוב על כך; זו הייתה הפעם ראשונה שראיתי אותה מבטאת כעס כלפי. היא כעסה על כך שמישהו בכלל מעלה להיפרד ממנו.

נועה

הילה הייתה מוכנה "להוריד את הירח" בשבילו. תמיד היא אמרה לו: "אשתר, כסף לא יהיה הבעיה, אם יש מישהו בעולם שנוכל לעשות כדי לעזור לך,

נעשה אותו. אל תדאגו בגלל הכסף." היא לחצה על הסוף. בכך היא דומה לו מאוד.

נעמה

אני זוכרת שבשבוע האחרון לפני היה יום שישי אחד בצהריים, הגעתי, והילה אמרה שהוא ישן.

היה לי נורא חשוב להיכנס, ממש הרגשתי שאני צריכה להיפרד, ואלך, בצע בקבץ ואמר שאני יכולה להיכנס. באתי וישבתי ליד ודיברתי אתו ואמרתי לו: "אני אוהבת אותך ואני מקווה שאתה לא סובל."

אשחר לא היה בהכרה. עיניו היו סקוחות אבל הוא לא הגיב, ובכל זאת הרגשתי שאני נפרדת ממנו.

ניצי

לא קל להיפרד.

הילה התקשתה לשחרר את אשחר לדרכו, וגם החברים נאחזו בימיו האחרונים וברגעי הפרדה, כשהם מערבבים בסיפוריהם לשון עבר ולשון הווה, כאילו אשחר עוד כאן.

מיה נולדה שנה וחצי לפני שהכרנו.

היינו מבקרים, והיא הייתה כבן אדם, תינוקת מתוקה שמתרוצצת בין כל הילדים הגדולים. אשחר אמר עליה משהו בלתי נשכח שהמם אותי בכל פעם מחדש:

"לקחו לי את הלב וחיברו אליו רגליים."

ניצי

נדמה שהמשפט הזה נכון גם לגבי אשחר עצמו.

לא רק הלב, המתרוצץ על זוג רגליים קטנות, נותר מאחורין, אלא רוח חיים ושמחת חיים והומור ועומק וצבע והוויה תוססת ותנועה מתמדת וריגוש שהשרה סביבו ונוכחות חזקה שנחקקה עמוק בלב.

אשתו,

השעים נפתחו הבוקר ואתנו הילו דמעות של סרבה וכאב.

ויחד עם כאת הכיכרונות... מעלים חיוך וקריצה של שובבות על יוד שמח,

תכליתי ומלא אנרגיות.

על יוד עם חיוך מתמיד שלא ידע די.

על נער אוטודידקט שימיד את עצמו ונלחם בכל קושי.

על נער שבדק ויפשפש את המסווך לצרוך בו בבטחה.

על נער שמיד לנתב את היכולות ואת הטמפרמנט החם לספורט ולעשייה חברתית עזפה.

על גבר צעיר שבנה את החיים בשקיקה, שבחר בדרך ובתמקצע בה באומן מעמיק ומעורר השתאות.

כיכרונות על אשתו מאוהבה בהילה, אשתו שיודע לצחוק ולהצחיק ברגישות מדויקת למקום, למצב ולאנשים מסביבו.

הייתה לו היכולת למסמר אותנו עם סיפורים ומעשיות לכור כל סרט מה"שושיבה" ומהילדות ב"בודאים" ועד לסיפורים מרתקים על הצבא ועל הרבודה שלה היה מסור בכל נפשו.

אשחר התגייס ל"שו-שו" קשה מכל עבר. ערבית למד על בוריה.

הכיר לה עבור לה.

לי, שעמדתי מהצד כשכולם של ההורים, נאמה היה שהם מסוגלים לשבר על שנים רבות עם קשיים לא מעטים, אבל הילד אחר לעצמו שהוא יתעבר ויגבה עמית וגלי.

את כל המבטולים שיעמדו לפניו. בינתיים נולדו לו עוד שלושה אחים - ענבל,

מסתבר שהילה של עיבור הקיסמה את רצונו, אך אוש לא שם לבו עדיין. עברו לפני ארבעים ואחת שנה נולדה לנעמה וגאולן בן הכור ושמו אשחר.

ה' בסיוון תשע"ד, יום שישי, 6.6.2014

נכתב על ידי נועה, חברת ילדות ובת כיתה

נועה בדוש (בת קבוצתו של אשחר)

נוח בשלום, חבר יקר, אשחר יקר שלנו.

הילדות ועל חיוך הקסם שלך שהיה חלק בלתי נפרד מחיינו.

לילדים המקסימים שלך על המורשת ועל סיפורי האומץ והגבורה, על סיפורי

היית מוקף במשפחה ובחברים שאוהבים אותך עד אחרי נשמתם ויספרו

אשחר נתן לנו שיעור בחיים, באופטימיות ובכוחה של אמונה.

בחרתם יחד לגבוק בחיים תוך שמירה על שגרה יומיומית ועל חיי משפחה

סדירים.

בינתיים הכיר את הילה, התחתן, ונולדו להם שלושה ילדים מקסימים: גיא, איל ומיה.

התברר שעקם הילה ניתוק בכוחות נפש ובמסירות שאין גבולות מהם. בשלב כזה עוד לא הייתה ערה לכל התכונות החיצוניות הללו.

לפני שבע שנים חלה אשתו, ולא היה ניתן מהם. כל השנים הקשות האלה הם האמינו שיוכלו להתגבר על כל מכשול שיעמוד בדרכם. כל מי שהכירו מהמשפחה - ידידים של אשתו מהכנסת ומהמטרה, הוריו ואחיו, אחיותיה של הילה והוריה - נזקק ותרם עד טיפת כוחו האחרונה.

כולם קיוו לטוב, אולי שהקורל רצה אחרת, ולמסוק נכנע אשתו בשארית כוחותיו.

אני בטוחה היום שהגיבור שלכם ימשיך לשמש דוגמה אישית לילדיו ולכל הסובבים אותו. להילה היקרה והמיוחדת במינה, להוריה, אני מחבקת אתכם בחום ובאהבה.

מלכתכם כך למעלה מעשרים שנה.

נכתב והוקרא בלוויה על ידי תמר צור, שכנה ואמה של נועה מקבוצת "דודאים"

אח גדול

גבע

גבע צעיר מאשחר בשלוש שנים וקרוב אליו בגילו מכל אחיו. למרות זאת, לא שררה קרבה יתרה בין השניים.

מן הילדות אני זוכר בעיקר קושי. לא שררה ביננו חברות הדוקה, ולא ניתן לומר שהילדותנו היה לנו דבר מאוד לאמן יחד. רחוק מכך. הילדנו בקיבוצ "שלי פעם", עם ליוך מטותפתי: אני הייתי בקבוצת "רעים", ואשחר - בקבוצת "דובאים". ראיתי אותו דבר מהחלון, או כשהייתי עובר, ואך פעם לא הרגשתי שאני יכול לגעת אליו. פשוט לא יכולתי.

ראיתי אותו עובר ליד, והייתי בי כמיהה עזה לגעת לדבר, אבל הוא היה תמיד בתוך חברת הילדים, רחוק ומלתי מושג.

כשהיו מספרים, לפחות אלה הקרובים לי, הם היו לרוב קטים ואלימים: נתקלנו כך בכך, הוא התאכזן עליי, בעט בי, שבר לי את האצבע... תמיד היה מעשה "מתפוצץ".

כיוון שהיו בני קיבוץ אחד ובני משפחה אחת, חלפו אשחר וגבע זה ליד זה, אך עשו זאת כמו קווים משיקים, נוגעים-לא-נוגעים ומיד מתרחקים:

נפגשנו רק בבית ההורים ושהיינו כך כחלק שגרת ביומיום, אבל עם השנים אלה, בין אחרת אחר הכבריים לשבץ ומכי בעדה המעלק כל אחד מאתנו בעיסוקו.

היינו שונים מאוד זה מזה, לסחות כלפי חוץ כולנו נעמ כאחד בוגר היה אשחר יותר. אני חושב שאישיותו של כל אחד מאתנו היוותה מעין איום על השני: חצקי דומיננטי וזוכה, קולו נשמע בכל מקום. אני הייתי אחר - מופנם יותר ושקט יותר. אני "שם". לא הצלחנו להיות אחים.

הייתי בבית הספרים, היה אשחר אבל סבא וסבתא, כשהוא היה "סה", הייתי בעיה שהטרידה את שניהם - חוסר תקשורת. הקסדנו על שתיית מרחק: כשאני כשהגדלנו מעט, לא נגרר המרחק ביננו מעצמו, אלא היה סתרון מכוון שהצאנו המשותף בחוויה מקלטית. אני זוכר בעיקר עימותים. הסיבה לעימות זה או אחר אינה ברורה לי; אבל ברור לי מאוין הם נמנו.

שניהם התעניינו בספורט, אבל עם כשהסקנו שניהם ב"בדמינטון", לא שחק הניין לאשחר ולי לא היתה "מערכת יחסים" - לא שיחקנו זה עם זה ולא היינו חברים.

אבל בגיל מאוחר בשלוש שנים, למרות כאלה לא שררה קרבה יתרה בין השניים

גבע בגר והחל לחפש לעצמו דרך משלו, דרך שתתאים בשלמות לנטיות לבו. גם אשחר הלך בנתיב משלו, ובחירותיהם אף לא השיקו זו לזו, אלא זרמו בערוצים מקבילים:

כשהגרתי התחלתי להתעניין יותר ויותר בעולם הכסף. למדתי תחום בכיר, התעמקתי בו, ובו בחרתי לעסוק - פסיכותרפיה, סטיבודרמה ותנועה בשיטת אלבאום.

אשחר הלך לכיוון של צבא ובינתיים, ואני זוכר שהיו לו ציפיות ממני: הוא חשב שאהיה חייל קרבי מהשורה הראשונה, או לכל הפחות סטורטאי בצבא.

ההחירה שלי נבעה ממועדות סנימית שכיוונה אותי למקום שונה לחלוטין. הפערים שהיו ביננו מאז ילדותנו קיבלו את-אט צורה ברורה.

בתקופה זו החל להתעורר בגבע ניצוץ של הבנה בנוגע ל"תפוח האדמה הלוהט" שליווה את חייו – אותה יריבות מתמשכת בינו ובין אחיו הבכור. הבנה זו נולדה אולי מן המרחק ביניהם, מרחק שהלך והתמסד והתגבש לנתיבי חיים מנוגדים ושונים לחלוטין מכל בחינה שהיא, גם מן הבחינה המקצועית. לעבודתו של אשחר היה תפקיד משמעותי ביותר בחייו. היא סחפה אותו אל שגרה מיוחדת במינה שלאחיו המרוחק לא היה בה כל חלק. לגבע היה מושג עמום לגבי עיסוקו של אשחר, אך אשחר לא שיתף אותו, והוא לא שיתף את אשחר. מעולם לא התייעצו זה עם זה, וודאי שלא ניהלו שיחות חולין. המרחק ו"השקט שלאחר הסערה" נתנו מרחב להרהורים, בלי שיעכיר אותם רגש עז ומטלטל. הכעס הלך ושכך:

עם כשקדלנו לא היה ביננו קשר. לפעמים, "אחת לי...", היה אחד מאתנו מצלצל את עצמו להתקשר לאחיו. השיחה נמשכה דקות ספורות ובכך הסתיים הניסיון. היה לי ניסיון כן של שנינו להתקרב לי לכך, אבל לא ידענו כיצד לעשות זאת.

לאורך מרבית שנותיי, באותם רגעים שבהם הייתי סחות רגשי, כשהייתה "דעת" ברשותי ולא הייתי עסוק בכעס, ההנחי שאשתי מעוניין בקיומה. ההבנה הזו חולחה אליי כאשר בתרנו, אבל בעצם ידעתי זאת מתם כילד: הרגשתי שאשתי רוצה בהברתי ואני - בהברתה. ידעתי מתם שהשניים אין שותף של מושג איך עושים זאת. לא ידעתי איך לנהוג באותו "דבר" שמאד ביניהו.

ניסיונות התקרבות וגישושים מגומגמים ומסורבלים כבר נעשו בילדות ובתקופת הנעורים. לעתים היה בהם משהו "הרואי", גדול מהחיים, כמו באותה מסיבת פורים, כשגבע היה בכיתה ט' ואשחר – בי"א.

בדיוק נכנסתי ל"בסיס" לסניימיה. היה ערב פורים, ולי הייתה היתקלות אלימה עם כמה חבר'ה משכבת הגיל שלי. בסופו של דבר הייתי צריך לנסוע לבית החולים, נסעתי לי מעט וצריך היה להדביק...

חצרתי בערב, ואני זוכר שאשתי הגיע עם כל החבורה שלו, הילדים הקורא גדולים - אני הייתי קטן מאוד יחסית - אשתי לקח אותי הצדה ואמר לי שרק אגיד, ובהם "טפלו" בכל המעורבים.

סתאום היא היה שם, ולא הרגשתי בכך. היא היה שם כאח שבא להגן על אחיו. אמרתי לו שיעזוב ושלא צריך ושהכול בסדר ולא צריך לעשות דבר, אבל הרגשתי שהוא בא להגן עליי והתרגשתי מאוד. הרי לא ביישתי ממנו לדבר.

לאורך השנים היו עימותים נוספים, מסרים שהועברו, אמירות שהיה אומר. לעתים קרובות שמעתי דרך אנשים אחרים שהוא מעריך אותי מאוד.

דמותו של אשחר, כפי שנחקקה בזיכרונו של גבע, הייתה של אדם גדול וחזק, אף על פי שבבגרותם לא היה אשחר גדול ממנו פיזית.

פעם, באחת שלו יצאה "החובבה", בעוד אבא היה מעבר שכונס "פנימה".

גלי

גלי היא צעירת הילדים במשפחת הוכמן, צעירה מאשחר בשלוש עשרה שנים וחצי. כאשר הייתה גלי ילדה צעירה, כבר היה אשחר אדם בוגר. בעיניה של גלי הילדה לא היה הבדל משמעותי בין אחיה הבכור ואביה.

בעיניין הכי אני מרגישה ממש כמו אבא - אמא לי כבר הכות שלו, הוא היה חצקי, ואני נהגתי לערוך תחרות שרירים בינו ובין אבא. מדדתי את השרירים שלהם, מי חצק יותר, ולסיום הכרעתי שאשחר הוא המנצח. אבא קבעת כעס, הרי אמא הוא היה ספורטאי... אחר כך הם נהגו "ללכת מכות" בצחוק. אשחר הכניע את אבא, ותמיד נשבר לאבא חיבור השרון לרגועה. אני זוכרת צאת כריטואל חוצי.

גם בין גלי לאשחר שרר ריחוק, אבל במקרה של גלי, לא הייתה אפילו "השקה". כשגלי הייתה כבת חמש או מעט פחות מכך, כבר עזב אשחר את הבית.

אני זוכרת שהיינו נוסעים לטקסים, זוכרת אמא כובד היה מכניס אותי לתוך הטנק. היו נסיעות ארוכות למקומות רחוקים - לרמת הגולן ולשיכסון, והפיאוי הפזמוניקי שקבדה בי היה של כות, של צבא...

המפגש של המשפחה עם ההוויה הצבאית הוליד לא פעם מתחים והתנגשויות. לטקס הסיום הראשון שאליו הגיעה המשפחה הביאה נעמה ארוחה מתוך כוונה לערוך פיקניק משפחתי. הכלים החד פעמיים שהביאה גרמו להתפרצות זועמת מצדו של אשחר. גם משפחות נוספות הביאו לבניהם אוכל מבושל ביתי, נעמה לא הייתה היחידה, אבל

אשחר כעס מאוד. ככל הנראה חש מבוכה. הניגוד בין החספוס הצבאי לעידון הביתי צרם לו. אשחר היה שריונר "אוכל אבק ושותה גריז", ומה לו ולכלים חד פעמיים?

אני זוכרת אולי מתוך מה שסיפרו לי, איך הגיעו פעם לסיום קורס, ואימא הביאה אוכל וכלים חד פעמיים. "קחי את זה מכאן" אמר אשחר, "מה פתאום הבאת כלים חד פעמיים?"

מעולם לא ראיתי את אשחר יושב לאכול בנחת. הוא הניח הכול, את הפסטרמה ואת הקטשופ, בתוך פיתה ואכל קם ויצא.
הוא לא היה "מקורקע", אבל לא נכון לומר שהיו לו "קונים בטוסיק", כי מדובר במשהו עמוק יותר: בחוסר מנוח, בהיעדר יכולת להישאר במקום אחד, להתיישב ולהירגע.

עם אני שירתי כלוחמת ואימא כבר הייתה "מתרגלת" - לא היו כלים חד פעמיים, עם לא סירים. דווקא רציתי בכאת הרי האוכל הבבאי ממש מעליל. ביקשתי שתביא סירים, הבהרתי לה שאני איני אשחר - אני רוצה אוכל של בית ולא "הכול בפיתה". אימא הייתה צריכה לעשות שיעורי תפיסתי. לא עלינו יחד, וציברונותי מאשחר שונים מאלה של עבעי, אבל במובן מסוים הם מציירים את החוויה של עבעי: עם בינו ובין אשחר שרר נתק. היה בו משהו "קלבר" וחסר סבלנות. כשהייתי מבוגרת יותר התעוכתנו המון. אשחר היה אדם דעתן, כך עם אני, וכבל שדעותינו הפוליטיות הלכו והתרחקו - הוא

ימינך ואני שמאלה, כך הלך טון הוויכוחים והתגבר. אשחר לא קיבל דעות מנוגדות לשלו, ולי היה קשה לשוחח אתו. הוא ממש הקליב אותי; וכיוון שהייתי צעירה ממנו בשנים רבות כל כך, הוא היה בטוח שאני יודעה.

"מה את מבינה?" נהג לומר לי, "את לא מבינה בהיסטוריה ולא בפוליטיקה, כלל אינך מבינה את הערבים."

הוא סבר שהוא מכיר אותם טוב מכולם. בהתחשב שלי הייתה שיבעלותיו בשפה הערבית מעניקה לו בעלות על האמת - לדעתו, כמובן...

בשלב כלשהו החלטתי להימנע מוויכוחים, אבל נושא אחד לשיחה אתו - לא נמצא.

כשהתגייסה גלי לצבא, בחרה להיות לוחמת ב"קרקל". אשחר העריך זאת, אך לא הצליח להתייחס ברצינות לצירוף האוקסימורוני בעיניו של אישה לוחמת.

הוא ראה בכך במשחק, כך נראה לי, ואני מסבירה לאת בכך שהוא היה כל כך קרוב. הייתי בקרקל בשנים הראשונות של הקדוד, אף היום עדיין יש הבדלים, אבל היום השירות בקרקל ממוסד הרבה יותר. כך שהיה קשה לשבק מסוים ביחס היכה שלו, ועדיין - לא נכון להתייחס כך, אף כי אינני צוברת עלבונות מקצוע.

המחלה גרמה לשינוי – גלי חשה בזאת היטב. אשחר התזזיתי, שלא בזבז זמן על ארוחות ליד השולחן, קורקע לפתע בעל כורחו. כל תכונותיו, כל האפיונים וההגדרות, התהפכו במאה ושמונים מעלות. אם קודם קיצר, עתה האריך:

באופן כללי הרגשתי שהמחלה גרמה לו לחיות כל מה שהוא לא היה קודם. הוא היה "ההפוך מאשחר": את קודם נהג לקבל בדיבור, אחרי שחלה אי

אפשר היה לסתום לו את הפה. הוא דיבר ודיבר. אפשר היה לשבת אתו שעות ולדבר, אבל המרחק ביננו לא נחצה, לא כמו אז בלב אבן.

היה שינוי. הרגשתי שקיבלתי כבוד, וכבל שחלף הימים, כך הרגשתי שאשתו רוחש לי כבוד רב יותר, שאכפת לו ממני. הוא דיבר אליי בחום ובנועם, התחושה שלי הייתה כאילו הוא רוצה להתקדם, לשבור את המרחק, אך אינו יודע איך לעשות זאת.

נדמה לי שהדבר שהקשה על ההתקדמות שלנו הוא שלא הייתי עבורו "אשת שיח" כפי שהיו אנשים אחרים. שלא כמו עם אבא, לאשתו ולי לא היה דבר במשותף. הייתה לי "חוויית אשתו" אחרת לגמרי ללא ספק, אך מעולם לא הרגשתי תיקון מלא. לא היה היסוד במערכת היחסים.

מרבית השיחות שניהל אשתו בתקופת מחלתו היו על עניינים מצחיקים - הוא רצה לספר דברים מצחיקים, רצה שיספרו לו דברים מצחיקים - לצחוק על אנשים, על מצבים. אולי מסיבה זו היה לי קשה יותר. לו ולחבריו שלו היתה שפה משותפת ואני לא ידעתי מה לומר כדי "להפליק" אותו. הרגשתי קצת "מרובעת".

קודם היה אשחר בלתי מושג, עכשיו היו בו רצון להתקרב ונכונות ליצור קשר, ועדיין עבר גבול בין אשחר של "חוץ" לאשחר של "פנים", גבול דק ועדין יותר מכפי שהיה לפני כן, אך עדיין נוכח:

לא הבנתי את אשתו כאדם מצחיק כ"שטוניק", הרגשתי שהוא מתנהג באופן שונה עם אנשים אחרים, שמחוץ למשפחה הוא לא בדיוק אותו אשתו

כאן בבית הם צכו לקבל את כל הטוב שבעו, כי היה בו כל כך הרבה טוב ואנחנו "צכינו" ממנו להרבה מרורים.

רק אחרי שעזבו ילדיו יכולתי למצוא נקודת חיבור אתו. אני הייתי הבודדה היחידה שלצד היו לה ילדים משלה: "סק"ל ילדים" - צן גלי.

חברים יקרים, שלום,

ראיון לעבודה מתבסס בקלר לכאורה ענשאים: להתרחשויות סביב מלסחתנו ולמחלתו של אשתו.

כפי שידוע לכם התגלה לפני כשנתיים גידול סרטני ממאיר ברצשו של אשתו. במהלך ניתוח מסובך שארך כחמש עשרה שעות לקה אשתו בדימום שהלאיר אותו מעותק בפעם גופו השמאלי. בשנתיים שחלפו מאז נלחם אשתו בגבורה מעוררת השרצה על יכולתו לחצור וללכת ולתפקד בגבורה נורמליות אך בבדיקת מעקה שעבר לאחרונה התגלה שינוי ברעה באזופי המחלה. במצב המחלה הנוכחי יש לרפואה הסטנדרטית והמקובלת בארץ ובעולם יכולת מוגבלת מאוד להתמודד עם הגידול. עם כצאת הוספנין על ידי פרופסור בכיר בתחום לטיפול מיוחד ומתקדם ביותר שאותו ניתן לקבל אך ורק בשני מרכזים בעולם - בפלגיה ובארה"ב. הצלות של טיפולים אלו ושל המלך אינך מלמת סכומים אלו.

אשתו צריך לצאת לסבב הטיפולים הראשון בסוף חודש מאי. על מנת להציל את הסכום הקבוע כדי להביל את חייו של אשתו, יצאו בני המשפחה ותבריו

הטובים של אשחר מבצע התרמה רחב היקף. כחלק ממבצע ההתרמה יתקיימו כמה אירועים:

ביום שלישי הבא ב-12.5.09 בשעה 21:00 תשודר כתבה על אשחר במסגרת התכנית "עובדה" עם אילנה דיין. כמו כן מתארגן מופע התרמה גדול בהשתתפות אמנים מכובדים בגנון ברי סחרוף, ניניט טייב, מוש בן ארי, עלמה זוהר ועוד רבים וטובים. המופע יתקיים ביום ראשון 14.6.09 באצטדיון בלומפילד בתל אביב. פרטים נוספים יפורסמו לקראת המופע.

ביום שלישי, ה-22.5.09, תתקיים ריצת התרמה עממית (5 ו-10 ק"מ) שמתארגנים חברי ושל אשחר. הריצה תיערך בפארק הירקון בתל אביב. מובן שכולם מוזמנים להירשם באתר שהקמנו עבור אשחר. באתר מרוכז כל המידע לגבי מבצע ההתרמה בכלל ובמרוץ בפרט. כתובת האתר היא: www.eshchar.com.

כל מי שמעוניין להתנדב ולעזור ביום המרוץ בתל אביב מוזמן לפנות לנעמה הוכמן (052-3893796). כמו כן אנו פועלים במישורים נוספים ובדרכים נוספות כדי להשיג את הסכום הקבוע.

אמנם, ברור לי שרק תחילת הדרך אך יש הצדקות מבוססת לומר מילה טובה לאשחר ולמשפחה בזכות עמותת "שקמה" שתרכזת את התרומות שנאספות בימים כאלו ההיטוי "הגיקה הבריאות" מקבל אצלנו משמעות חדשה...

אל הגיקה הבריאות

מעפחת הוכמן

מכתב לחברי הקיבוץ מאי 2009

גבע

בתקופת המחלה הלך גבע והתקרב לאשחר. בחומות הבצורות שגוננו על אשחר נמצאו עתה פתחים. ניתן היה להיכנס פנימה, אבל מאחורי החומות לא מצא גבע את "ההפך מאשחר", אלא דברים שהיו שם מאז ומעולם. אשחר לא "הוחלף" באדם אחר, אלא הרשה לצדדים נוספים באישיותו להתבטא. הצדדים הכריזמטיים באישיותו, ההומור החריף, הקסם האישי – כל אלה היו שם מאז ומעולם, אבל לא נגלו לעיניו של גבע קודם לכן, כי הריחוק והכעס עמעמו אותם. עתה היה הכול ברור וחד ואולי אף מובלט ביתר שאת, כי אשחר התיר לעצמו לבטא גם צדדים רכים ו"חלשים" יותר. הספקטרום התרחב, וגבע גילה בתוך אישיותו של אשחר משהו ממנו עצמו – מן הריחוק ביניהם צמחה גם ההתקרבות:

אני לא חושב שהמחלה גרמה לו להיות "בהפסק מאשחר", אלא הזכירה מתוכו חלקים שהיו שם תמיד. הוא היה עדיין אדם בעתן מאוד, הוא נשאר מי שהוא, אבל נפתח בתוכו מרחב למרכיבים בנפש שלא ניתנה להם עד אז אפשרות ביטוי. אני לא מרגיש שהוא שינה את אישיותו, אלא פעל והפסק לאדם שלם יותר. פגשתי את אשחר הכואב, את אשחר המבחיק וגם את אשחר האדם שיודע לערוך בכל אחד. המשפחה אפשרה לו להיות אדם ולא "גיבור על" - הוא יכול היה להיות גם מבחיק ומקסים וגם כועס ונעקק ומתוסכל. מבחינתי היה לכך גילוי חיובי, כי היתה איכות אנושית ואמיתית שאליה יכולתי להתחבר.

גם לסני כן הרגשתי שכל אחד מאתנו מהווה מעין "מראה" למיהות הפגיעה ביותר של השני. מראה לא פשוטה. ראיתי באשחר אדם שיש לו יכולת לבטא את רגשותיו בביטחון מלא ובשכנוע פנימי עמוק. אני חושב שהוא ראה בי עדינות ורגישות יכולת להקשיב, לשאול שאלות ולהטיל ספק.

למרות היעדרן של חוויות ילדות משותפות, לא צמחה החברות בין אשחר לגבע "יש מאין". אחרי הכול שניהם היו בנים לאותה משפחה, והם גדלו וחונכו באותה סביבה ובאותן שנים. מן הסתם נחרתו בשניהם חוויות מעצבות דומות. הרי "האדם הוא תבנית נוף מולדתו":

למרות ההבדלים היינו "שנינו מאותו הכפר" ואפילו מאותה משפחה. לא היה חיבור, אבל היה מבט שמבקש להתקבל ולא יודע איך. בחיבור שנוצר בינינו בשנים האחרונות לחיי היה עם תיקון לאחור של דברים שלא היו יכולים להיות מתוקנים בעבר, כיוון שהיינו צעירים מדי. עם אני ועם אשחר ראינו בקשר הזה אימות רטרוספקטיבית.

היו לו המוני חברים טובים וקרובים, אבל בשלב כלשהו, ממש בתחילתה של המחלה, חשתי בבירור שהוא רוצה שאני אהיה אתו. הוא ביקש לצאת במסורת כמה פעמים, ופתאום נוצר סדק בחומה. הרגשתי שהוא רואה אותי, מבחין באיכות הפנימית שלי ומעריך אותה.

הערבים הראשונים של האשפוז היו קשים ביותר, ואני עשיתי שם לילות כימים. אחרי הניתוח סבל אשחר מכאבים קשים כל הזמן ונקרקר למען עזרה.

גבע עוסק בתחום הטיפולי, אך הוא לא השתמש בכלים טיפוליים ליד מיטתו של אחיו. אסור לטפל מקצועית באחים, ומיום ליום הפך קשר הדם ביניהם לברור יותר – גבע ואשחר היו אחים:

התמסרתי לחלוטין לתסקיד. הרגשתי שאני צריך לתת לו את הלב שלי ואת כל כולי וידעתי שהוא מרגיש כאת. כך היה קשה, כי כבר הייתי בעל משפחה ובעל עסק פרטי, וברגע מסוים אמרתי לעצמי שאני מוכרח לעצור, יש לי מחויבויות... עם כאת היית ראשון המלווים של אשחר לטיסולים בהמגיה.

גבע כבר חזר אז בתשובה, וגם אשחר עבר תהליך עמוק של התקרבות לדת, ובדיאלוג בין השניים היה מקום גם לדיונים בעניינים שברוח. אשחר לא ציפה לחיזוק רוחני מגבע, הוא לא היה אדם שמחכה, אלא אדם שעושה. הוא פרץ את הדרך לכיוון זה ולמד אותו, וגבע ייצג בעיניו דמות שלמה של אדם ש"עשה את הצעד". היה בו כבוד רב לבחירה של אחיו, והוא ראה בגבע בר סמכא בנושא. כאדם שהעריך ידע, ביקש אשחר תשובות.

לפני נסיעתנו הראשונה לבמגיה ביקש אשחר שבשבוע הפנוי בין הטיסולים ניסע יחד לאומן. הגענו לבמגיה, אשחר סיים את חלקו הראשון של הטיסול, ואנחנו נסענו. הנסיעה אורגנה על ידי "תות", הֶחֶבְרה של אלון גל, ושולבו בה "קואוצ'ינג" והתבוננות פנימית. המסע היה מיוחד מאוד ומשמעותי עבור שנינו. היו לנו עשרות שעות של נסיעה ושל שיחה. הקולי הסיני היה גדול, ואשחר נקרק לסיוע, אבל אנ קלטתי פחאום אילו כוחות עצומים יש לו. בהרסלה קבור רבי נתן תלמידו של רבי נחמן שהעלה על הכתב את כל דבריו. הגענו לקבר, אבל כדי להגיע אליו ממש, היה עלינו לטפס שלוש מאות או ארבע מאות מדרגות. היינו עייפים לאחר נסיעה ממושכת של עשר שעות ולמבטיר של אשחר נמאכה הטעינה. לנא המבטיר היה, שנתן לו פולסים

בשתיקה ולעתים באופן מילולי. לא רבנו, אבל יכולתי להבחין היטב בשוני היו שם התחשבנויות בנוגע לעבר, אבל המתח בינינו צלק ועלה, לעתים קלה, היו בה רגעים טעונים והיו בה רגעים שבהם נפתחו דברים. לא במסע היכה נפשקוני למעשה, בפעם הראשונה, וכו לא הייתה פגישה כזכר שפתאום נפשקוני.

בינינו. אינני זוכר מה נאמר שם, או את תוכנם של הדברים שאמרנו, אבל אני תרגילים: התבקשנו לעמוד כך מול כך, להסתכל כך בעיניו של כך ולדבר אחד המאמנים ב"תות", בחור דתי שהתחבר עם אשתי, נתן לנו לבצע את המבשיר...

עשרים דקות או חצי שעה אחרי כולם ומבאנו שקע חשמלי שבו יכולנו לטעון ברור שהוא יעשה כאתי והחוויה של ההגעה למעלה הייתה מפעימה. הגעתי מצד אחד דאגתי, ומצד שני "לא" כלל לא היה בעדי אופציה. היה לי שם, והכול על רגל אחת לאחר תקופה של הקרנות ושל טיפולים כימותרפיים. הוא נלחם לעלות למעלה, טיפס תוך שהוא תופס ואוחז בידו דברים שהיו

"אנחנו למעלה," הוא אמר לי, "נקודה."

והכול בסדר."

"לא נורא," אמרתי לו, "לא חייבים לעלות. אפשר להסתכל על רבי נתן מלמטה,

משותקת לחלוטין.

חשמליים לרגלו, לא יכול היה אשתו להניע את רגלו וללכת הרגל הייתה

בינינו, וה"בסבה" הייתה חצקה ומטלטלת. הסיעה לאוקראינה, המקומות ההצוייים שבהם ביקרנו, כל אלה יצרו חוויה אינטימית ורוחנית בתי נשכחת.

גם אם לא פגשו ברבי נחמן, פגשו גבע ואשחר זה בזה. לאחר המסע לאוקראינה חזרו לבלגיה, להמשך הטיפול. בסיפוריהם של בני משפחתו של אשחר ושל חבריו על חוויות הנסיעה לטיפולים בבלגיה, שולבו הרפתקאות מסמרות שער וגילויים של חוש הומור פרוע, כל זאת בצל המחלה והטיפולים.

בערב שבת אחד התארחנו אצל שליח חב"ד שם. הייתי עם טלפון כל הזמן, אך בשבת למקרי חירום, אבל מובן שלא נסעתי בשבת. בסוף הסעודה נפרדתי מאשחר, הוא לא היה מסוגל ללכת ברגל, ויצאתי אל המלון, מרחק עשר דקות הליכה מביתו של מארחנו. הוא היה אמור לעצור לאשחר לעלות למוניות שתיקח אותו למלון, שם אחכה לו בכניסה.

הגעתי ובמתנתי. חלפו עשר דקות, עשרים דקות, חצי שעה, ואשחר איננו. לא רציתי להתקשר למארח שלנו, אך בסופו של דבר לא נותרה לי ברירה. התקשרתי אליו פעמים רבות...

המסתה היה אצל אשחר, ואני חשבתי שאולי אשחר הגיע לפניי, ילך לחדר ונפל, אולי קרה לו משהו בתוך החדר. נכנסתי למלון והתחלתי לדפוק על הדלת, בסוף ניסיתי לפרוץ את דלת החדר. אורחים המומים החלו לצאת מחדריהם. הם שאלו אותי מה אני עושה, ואני ידעתי למטה במחשבה שאולי הוא בכל זאת הוא הגיע. סחבתי לפסספס אותו. התחלתי לצעוק ברחוב,

ממש "התחרפנתי", התקשרתי לכל מיני אנשים, שאלתי מה לעשות: אני בעיר צדה, במדינה צדה, השעה עשר וחצי בלילה, ואחי נעלם.

יותר משעה עמדתי חסר אונים ואובד עצות ברחוב, ופתאום הגיעה מונית נפוקה בידי נהג ערבי. המונית נעצרה ליידי, ואשתי יצאו, התחבק עם הנהג, אמר לו כמה מילים בערבית נפרד ממנו ב"להתראות" וניגשה לעמדי מבסוט. "איפה היית?" שאלתי אותו.

מסתבר שהנהג המונית הבחין הדריך אותו במקום לא נכון. אשתי היה קלטת מהולבל ואיבד את הכיוון. התחום שבו הצטיין היה תקשורת עם "בני הדודים", וכך מצא נהג מונית ערבי ותוך שתי דקות הסכים לחברו הטוב ביותר. אותו נהג היה מוכן לקחת אותו לכל מקום שיבקש. אשתי הצליח להסביר לו היכן המלון שלו, והוא הביא אותו עד לשם.

בשיטוטינו בבלגיה אהבה אשתי לעשות לערבים ולדברי אחת, אבל אני הולך עם כיסה ועם ציציות...

"אשתי," אמרתי לו, "כשאתה בא לכאן עם החבר'ה שלך מהיחידה, נהג ברצונך, אבל כשאתה מסתובב סה אתי, עשה לי טובה - אל תשחק במשחקים הללו. הם לא מצחיקים אותי, ואני לא מצליח לעמוד בכך."

"אל תבאס," הוא אמר לי, "אל תבאס, והכול יהיה בסדר."

הוא המשיך להתקדם אליהם, "אבר" להם סיפורי כיסוי, ולמסוק הם אהבו

לקח אותי. אין לי מושג מה אמר, הרי לא הבנתי כלום, רק לחצתי מאוד ובוקשתי שלא יחזור על כך, אבל מובן שהוא לא הקשיב לי. היו אלה שבועיים אינטנסיביים מאוד יחד, כשהוא וחבריו לאחר גילוי המחלה.

הנסיעות לבלגיה נמשכו כמה שנים ופסקו כשנה לפני מותו של אשחר. הן האריכו, ככל הנראה, את חייו, והוא קיבל "ארכה": הסרטן קינן בראשו שבע שנים, תוחלת חיים בלתי צפויה. היו אלה שנים של "שקט תעשייתי", אבל בחלל האוויר עמדה השאלה אם שלל הטיפולים שקיבל באמת עוזר.

רופאיו של אשחר אמרו שאין לכך כל חשיבות, כל עוד ממשיך אשחר לחיות, וכל עוד מצבו אינו מחמיר, סימן הוא שזו הדרך הנכונה. הוא קיבל מגוון רחב של טיפולים שההשפעה המצטברת שלהם הייתה האטת מהלכה של המחלה. קשה היה לבודד כל אחד מהם על מנת לדעת מה השפעתו המדויקת, אבל ברור שהמחלה לא התקדמה כמו "אש בשדה קוצים", אלא נותרה בשליטה מסוימת.

שיתוף הפעולה בין הרופאים וההסכמה ביניהם היו חסרי תקדים, הם לא ביטלו איש את גישתו של חברו:
אשחר קיבל טיפולים קונבנציונליים, הקרנות וכימותרפיה, בצד טיפול ניסיוני שאותו קיבל בבלגיה. שיטת ה"אימונותרפיה", דהיינו, ריפוי בעזרת המערכת החיסונית של הגוף עצמו, מעין "חיסון", הייתה אז בראשיתה וגם היום היא בחיתוליה, אבל היא עומדת בחזית המאבק של חקר הסרטן: הרקמה החולה נלקחת מהגוף, עוברת תהליך מסוים ומוחזרת לגוף כדי שהגוף ילמד בעזרתה לזהות את התאים הסרטניים ולהילחם בהם. אשחר החל בטיפולים אלה בתקופה דינמית מאוד של תגליות ושל חידושים בתחום. שיטת טיפול זו צברה תאוצה, והרופאים הבהירו למשפחה שייתכן ויתמזל מזלו, אך ייתכן גם שלא...
קשה לא לחשוב על הדמיון הרב בין עבודתו של אשחר ביחידה ובין השיטה הניסיונית שבה טופל. בשני המקרים מדובר בהסוואה, בחדירה ב"תחפושת" אל מעבר לקווי האויב, בלמידה שלו מבפנים ובשימוש בידע זה כדי להכותו. בשני המקרים עמד אשחר בחזית של מאבק איתנים ולא פעם הגדיר את המאבק בסרטן כמפחיד הרבה יותר מעבודתו.

הקושי ואפילו האימה הכרוכים במאבק לחיים ולמוות, שיש בו ממד של אי ודאות, לא מנעו מאשחר לראות את חצי הכוס המלאה. לא אחת אמר כי הוא שמח שחלה. השלת הקליפות ונפילת החומות, אשר חצצו בינו ובין יקיריו, לא היו מתרחשות, ככל הנראה, לולא חלה. הנפש נפתחה.

שבץ השניים הללו היו קשות. לך ברור, אבל ביחסים ביננו היו אלה "שבץ השנים הטובות", ואני חושב שאשחר היה מקדים אחרת.

בדרכו שלו ידע אשחר למצוא את הטוב בכל דבר: יום אחד הגעתי לבית החולים ומצאתי אותו הסוך - הרגש למטה והרגליים למעלה. אפשר לצאת מהדעת מלהייב ממושכת בתנוחה כזו, והוא שכב כך יומיים, כי בכל פעם שישרו אותו, הוא גיבב את ההכרה ובריק היה להסוך אותו מחדש.

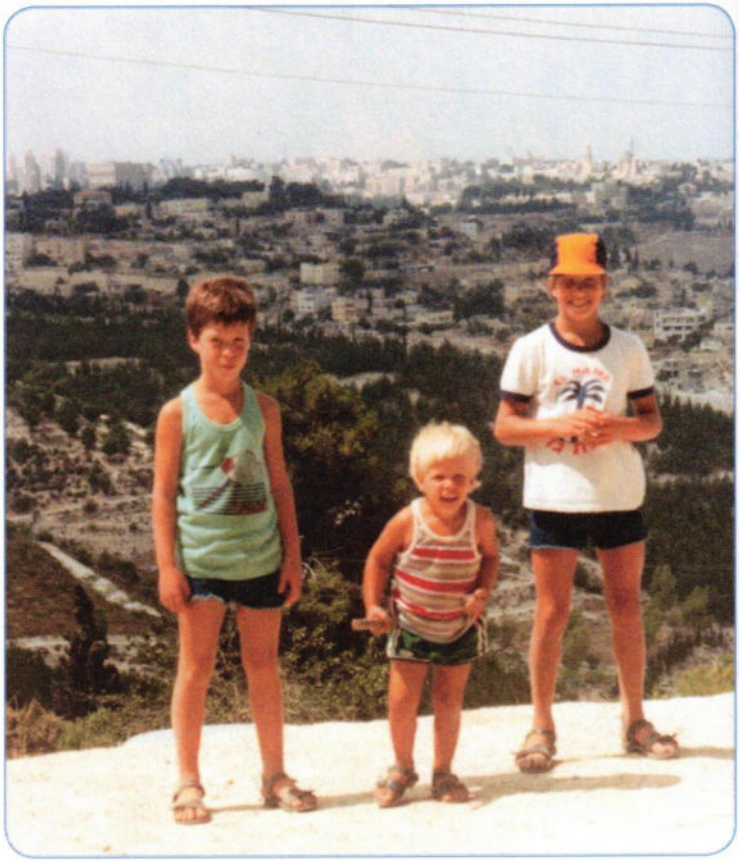
אשחר חייך אליי: "אבא, מה העניינים, אחי? הקדוש-ברוך-הוא מעניק לי היום שיעור בביטול עצמי, הוא תולה אותי הסוך עם הרגליים למעלה. אם אחשוב על אי הנעימות שאתאס. לכן אני צוחק."

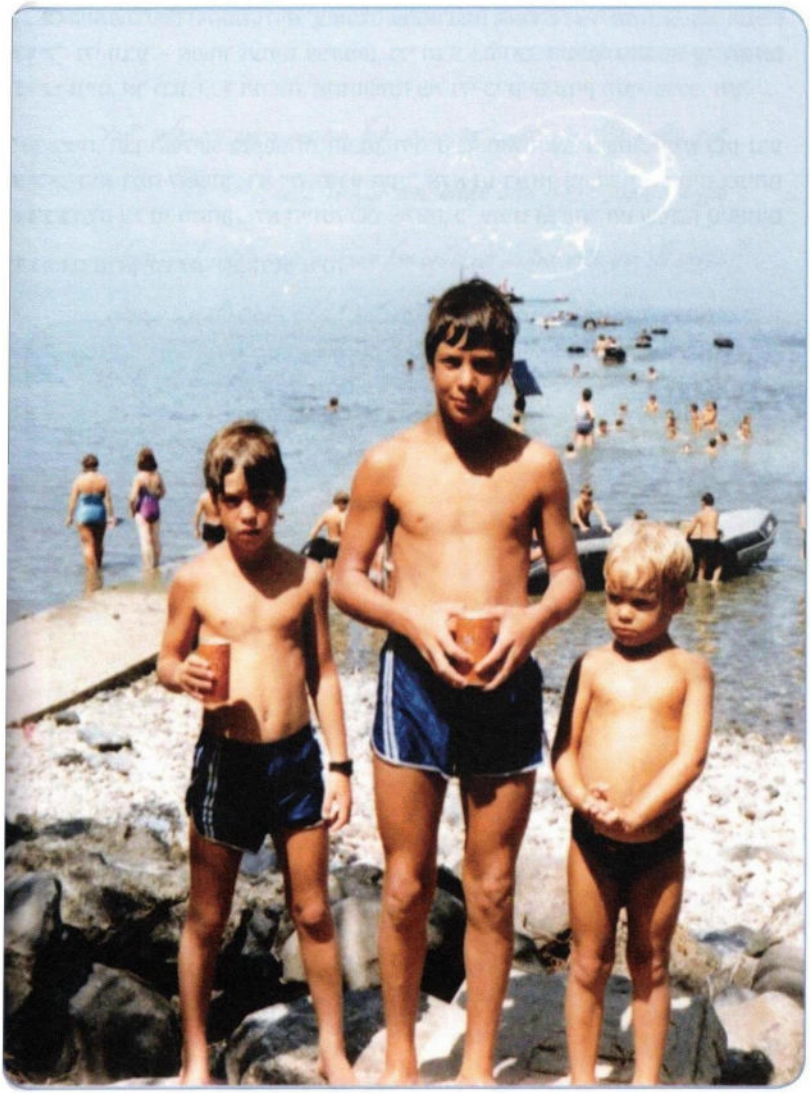
ודאי שהיו רגעים של שבירה, ואני חושב שהייתי "מתחרפן" אחרי כמה דקות, אבל הוא ידע להבדיל מצפה את הצחוק, את האמונה. אשחר ידע לעשות את החיבורים הנכונים.

עמית

כשהייתה גלי ילדה קטנה, היא "ציוותה" את ארבעת האחים לשני זוגות, אשחר ועמית מול גלי וגבע – אשחר ועמית שחומים, גלי וגבע בהירים. ה"מיון" התבסס על נתונים חיצוניים, אך נבע, ככל הנראה, מתחושתה של גלי כי קיים עניין נוסף, פנימי יותר.

לעמית, הבן השלישי במשפחת הוכמן, היה קשר מיוחד עם אשחר. שלא כמו גבע וגלי, הוא דמה לאשחר, לא רק בצבע העור, אלא גם במזגו, ומערכת היחסים ביניהם התנהלה על מי מנוחות. לא הייתה שם שלווה, כי עמית ואשחר היו שניהם טיפוסים תוססים, אך גם לא יריבות או טינה.

קורס נורא, באמת כולם רוצים רק לגמור ולצוק משם.

ובל מי שקרוב לתחום, יודע שמדובר בשנות של "קדיעת תחת" - לא במסגרת שירותי ב"דובדבן" השתתפתי בקורס לוע"י, קורס לומאה בטרור, במשותף, וונדר ביניהן קשר עמוק יותר.

ד"דובדבן", יחידה שעסקה בתחום קרוב לבה שבו עסק הוא. היה לנו הרבה התחלנו להתקרב יותר כשהתבגרתי, והקשר התהדק במיוחד, כשהתגייסתי

קשר של אחים, עם חטפתי מכות לא פעם ולא פעמיים.

לפעמים הוא קפץ לבית ההורים לפני שחזרתי לבית הילדים, והיה ביניהן היינו קרובים. ההפרש ביניהן היה גדול מדי, שבע שנים הן עולם ומלואו. התגאיתי בו. הוא היה ספורטאי מעולה, פוטולרי מאוד, אבל לא תמיד כמותרפיה. מה התירוץ שלך?"

קינא, ונשאיבדתי את השליו הוא אמר: "לי לפחות יש תירוץ טוב, לברתי כך באמת קרה, וקיימת סברה שאחור אשם בכך שהקרחתי. הוא פשוט עליו ואמרנו שהוא ממתין שבבר יגיע היום הגדול שבו לא יהיה לי שיער. ואני אה-ויטו הוא אשחר: אני אבוד ובלובדיני, והוא לנס עולץ ושליו. בתקנון שוורצנגר ואני אה-ויטו, ובדור שהיא התכוונה לכך שאני ארנולד שוורצנגר אומא אמרה עליו שאנחנו כמו גיבורי הסרט "התאומים" עם ארנולד

הלכנו לאכול במסעדה, המלכנו לסרט, אחר כך ישבנו לשתות משהו, ואשתי שאלה: "מה נעשן אתה רוצה שאעשוק, את נדה?"

מאז, סחבק עלה על אלק ויצא ל"אסטר" בתל אביב.

ההורגאה הגיעה ישירות ממסקה הלוע"ר, ובעמן שכולם חטפו מכות בקבה ההורגאה עקק את מסקה הקורס, ומובן שאני "חטפתי" אחר כך, אבל אחר כוון בוא ליום ההולדת שלי ועשה שם "עקיפת סמכות" רבינית ביותר.

"עלה על אלק. אחיק מחכה לך בש"ג."

הרמתי את היד.

"מי זה אחית הזכמן?"

סתאום נכנס מסקה הלוע"ר ושאל:

הסנים, ממתין ל"כוללות ספיגה".

ביום חמישי בשבוע השלישי של הקורס עמדתי עם כולם עם מגן הציניים ומגן להתחמק, אבל אין התחמקויות - לא "גימלים", לא שחרורים ולא תורנויות. להתחנן ל"גימלים", ובוקר לא יעלה. כולם יודעים שמי שבא לרוסק רובה השבועי בקבה מגיע, ואפילו הרוסק של לוע"ר אינו מלחרר ממנו. אתה יכול בעיקר: לו "כוסעת הסחב", כי מדי יום חמישי בשעה לו נירק המבחן המוסכם "הדובדבן שבקצפת", במובן הרע של המילה, הוא יום חמישי בשעה שש

ימים מתעדכנים בלילות.

סיטואציה חשופה ומושלמת עבור כל אדם - סיסי וקקי, כאבים וסחרחרת, ובסיר את המחסומים, אבל בקונסטלציה כזו לך בתי נמלא: אשפוז הוא במובנים רבים נשאר אשר כשהיה. אמנם, הוא הוריד את המסכות יכול היה להבין מה אני עובר והוא עשה עבורי מחוות קטנות שכאלה. היו לנו הרבה נושאים משותפים בתקופה הזו, והקשר נמשך גם אחר כך.

כשיימתי את הצבא וונסעתי לטיול, נתן לי אשר סכום יפה, שבעזרת אלפים או שמונת אלפים שקלים. אמרתי לו שאני לא מוכן לקבל, אבל הוא התעקש. הסכמתי בתנאי אחד: לפחות חצי מהסכום אחזיר לו.

הילה הייתה אך בהיריון מתקדם עם גיא. גיא נולד בדיוק ביום ההולדת שלי, וכשקיבלתי את הטלפון, הייתי בניו יורק ומילאתי חצי מצווה, אולי מצווה שלמה, בעקבי תינוק באמבולנס אלפים או חמשת אלפים שקל. כך החזרתי לו את הסכום שהבטחתי, ובחלק מהבגדים השתמשתי אפילו לילדים שלי.

עד ליומו האחרון של אשר התקיימה ביננו מערכת יחסים טובה וקרובה מאוד. היא השתלבה עם המחלה, אבל היינו קרובים לכך לצד עם לסני שחלה.

פרדה

האנקדוטה שמאפיינת את אשחר יותר מכול התרחשה במשרדו של הרופא המשפחתי. הייתי אתו בפעם השנייה שהמחלה תקפה. לו הייתה אף פעם הפעם האחרונה.

נאמרו בהם תפילות.

כך בדיוק קרה, ובו אפילו "שטיבלך" מחוץ לביתו, ושוש פעמים ביום שלו, אבל את לב רבון העולם, הוא מבקש שאדאג לקבורה הלכתית. היה לו חשוב שיאמרו עליו קדיש.

במסורת על המוות כאובדנים, ובו זמנית הסתייג ואמר שלו לא התבניית ובוא לקח אותי בלבבה, וכן הייתה הפעם הראשונה שבה הוא דיבר אפשר לדבר הרבה על המוות אבל אני זוכר שבאחת השבתות הייתי שם, לא כעס, ואשחר היה מבסוט, כיוון שהבליות לעדות לפה לעשות כאתי.

ותיקות הקיבוץ אבל אשחר עשה כאת בגורה חיננית. איש לא סירב לו ואיש שאומרים להם מה לעשות, ובפלקת נרות שבת אינה מובנת מאליה אבל שאמסור לאשחר שהיא הפליקה נרות שבת. אנשים לא אוהבים נוהגים לרסואתי?" הייתי בוגד בשבולי הקיבוץ וכל סבתא כאן שפגשתי ביקשה צקנות בקיבוץ ולבקש: "אולי תסכימי להפליק הערב גר של שבת, כבוד אמסתיה כלסיו בגלל מחלתו ובערב שבת יכול היה להתקשר לכל מיני סבתות לאשחר הייתה דרך מיוחדת להגיע ללבם של אנשים. הוא ידע שהם מלאי

של אשתו לפחות סיפוקים בכל הנוגע לאופן פעולתה ליכולת של תינוקות בני ואצל האחר", הקדוש, אבל אחר כך בריך לאכול. צו מצווה לאכול. היכולת לפני הניתוח היתי שלו רצה אשתו ללכת לקברי צדיקים. היינו אצל רבי שמעון

גבע

הוא מלבה אותי, אני לוקח אותו אתי."

אין מה לפאוק - אני לוקח אותו אתי, והוא לא מלבה אותי, כי עם את משהו: עם אני הולך, המחלה הולכת אתי. עם אני מתי עם הסרטן מתי אלך איוב לו. ברצינות גמורה אמר לרופא: "אל תדאגי, דוקטור. אגלה לך היינו שנינו, אני והוא, לבדנו בבלגיה, ואשתי לא היתה עסוקה בשורת המחלה חצרה, והיא קשה. המצב לא נראה טוב."

בבלגיה. הוא ישב מול הרופא, והרופא אמר: "שמע, לך נראה רע מאוד.

חלפי שנים. הם צורחים מרעב עד שנותנים להם בקבוק. אשתו היה ברמה הכי, אולי קצת גרוע יותר.

אחרי יום של השתטחויות על קברי צדיקים החלטנו לסנק את עצמנו ולנסוע לאבול ברגש סיבה. אשתו לא אכל כל היום, הוא היה רעב ואחרי צמן מה החל להתעצבן עלינו. כשאמרנו לו שהוא מתנהג כמו תינוק הוא התעצבן עוד יותר. לא מצאנו כלום, ואשתו לא הפסיק לקטר: "אי אפשר אתכם. כל היום לא אכלנו..."

לא הייתה ברירה, עצרנו באיכו שוואורמה, ממש "חתלייה". לדעתי כן הייתה השוואורמה הכי גרועה באירופ אולי לא הכי גרועה, ב"מבצע השוואורמות הגרועות" היא בטוח הייתה זוכה באחד מעשרות המקומות הראשונים: סיתה יבשה, שוואורמה קלסטרופובה, אבל את אשתו לא עניין כלום - רק להיכנס לאכול.

ירדנו מהרכבי, הצמדנו את השוואורמה, כך היה קל יותר, אבל הוא "סירב" בושה, בלי בחוקי אמר: "אתם לא מתביישים? איך הבאתם אותי למקום כזה? לאת חתלייה."

הסתכלתי על אבא, ואבא הסתכל עליי. אמרתי לו: "אשתו, לא יכולנו לחכות כך היה בלתי אפשרי. כמעט שברת את האוטו."

"אני? אני רציתי להמשיך לנסוע."

הוא היה רציני לגמרי, ולהתלבטות שלו לא היה כל קשר למילה - במקרי השלמה האחרונה הוא לא היה בטוח, ולרגע קטן הוא היה ב"טריפ" על אופל. אסרופו אופל - אם אשתי היה שומע את הסיפור הזה, הוא היה עושה ממני קציצות. הוא היה אומר שאני מלחיר את שמו, אבל הפעם היה לי צדק, פעם. לא היה כאן מצב של "מילה שלי מול מילה שלו".

כל ההבויה שלו חסרה לי, הוא מילא חלק גדול מן הקיום שלי. להבדיל אלפי אלפי ההבדלות אפשר להשוות קצת לאדם שנגמל מסיגריות ומפסיק בבת אחת לעומת שתי קופסאות ביום: פתאום יש לו שוש שעות נוספות ביממה, המון קמון פנוי.

קצ "קמון אשתי" שלי, והוא איננו.

עמית

אני מתנצלת אליו, וכבר שאני חושבת על כך אני מתחילה להיבכות: הוא מאוד הקריב אותי, החמיא לי, אמר לי שאני יפה, שאני חכמה מאוד, אבל שאיני מוצלחת לכך.

כבר לא הצלחתי אי נוחות במחיצתו, יכולתי להשאר אתו בחיבות. היה סוף של קלוג'י ביחסים בינינו, אבל לא מספיק.

אני בכלל לא יכולה להתייחס אל אשתו בקמון עבר.

אז היום, כשלושתנו אותי כמה אחים יש לי, אני עונה שיש לי שלושה אחים, אפרץ. לא היה כאן מצב של "מילה שלי מול מילה שלו".

ממני קלידות. הוא היה אומר שאני מלחיר את שמו, אבל הפעם היה לי צדק, אסרופו אופל - אם אשתי היה שומע את הסיפור הזה, הוא היה עושה

הוא היה בטוח לגמרי, ולהתלבטות שלו לא היה כל קשר למחלה - במקרי השלמה

אנשים שהולכים לעולמם נשבחים במשך היממה ואז אט אט מתחילה הדמות להתעמעם. כך קורה לי, ולא רק לי, ומעט סחבתי שכך יקרה לי עם אשתי. הסתערתי את עצמי לטובה. הדבר לא קרה, ואמנם, לא חלף יממן רב כלי אבל אני מאמין שהוא עם לא יקרה:

אני יכול להתוה עשרה ברכים שמורכבים מאלקדוטות, מטאוות ומרגעים קטנים. יש לי כל כך הרבה זיכרונות ממנו. אני מתעלעל בעיקר לקטנות יום יום, לקלקושים על הבא ועל בא. הזיכרונות ממנו חיים, חדים וברורים. אני זוכר דברים קטנים וגדולים, שגרה יומיומית ארוחות ערב, נסיעות זיכרונות לאילסטור.

הוא ברור לי כל כך, בדור כל כך. אני זוכר את פניו, את קולו ואת צורת ההליכה שלו. הכול טרי ומוחשי, ואשתי כל כך איננו.

עמית

כמו צרעים, בלחמים באפלה הצידה בדרך נסללה למעמקי הנשמה הצולל שקמור אשר אחריו גלים של כאב

לצאת החוצה, להרגיש קרן שמש חמה ואתה עולם שלם שקשור בריק ושממה אך נשמתך נמצאת עכשיו בבלוז של אבא אוהב

נלחמנו, אחי, בחומות בצורות של יראת לב שבור, חומר שקם סוכך מסרב להשלים אל תביט לאחור, אח יקר, לך לשלום

בשדים של הכפש, במרחקים, בקרירות חיבור של נשמה שנקשרה לעולמים אי של אמונה, אדריכל החלום

הכול בשביל עיניים של אח ואבא אוהב בהמצאת שעורות בי ישוע נמצא אחי הקדוש מורי לחיים,

בשביל מילה של אמת מעומק הלב. אני יודע, אחי, ניצחון במלחמה נשמתך תהיה צרורה בצרור החיים

תמיד רציתי אותך, אחי, כמו קרוב תמיד רציתי אותך, אחי, קרוב תמיד רציתי אותך, אחי, קרוב

תמיד חלמתי על את גדול לאהוב תמיד חלמתי על את גדול לאהוב תמיד חלמתי על את גדול לאהוב

שנים של תפילה ואבק רחוק שנים של תפילה ואבק רחוק שנים של תפילה ואבק רחוק

עד שהלב נפתח, לא יכול עוד לשתוק. עד שהלב נפתח, לא יכול עוד לשתוק עד שהלב נפתח, לא יכול עוד לשתוק.

נכתב על ידי גבע ליום השנה

ה"גדעונים"

לא קל היה לזמן לשעה אחת ולמקום אחד את חבריו של אשחר ליחידה.

לא כולם הצליחו להגיע, והיו שחששו מחשיפה, אך דניאל, רונן, אופיר, יגאל, ושני ה"יובלים" שפכו אור על דמותו של אשחר, האיש שמאחורי המבטא האותנטי, המסווה המושלם והיכולת המופלאה לחמוק ולהיעלם. גם הילה, אלמנתו של אשחר, והוריו הצטרפו לשיחה.

גם כאן, כמו בסיפוריהם של אחרים, מדי פעם משתרבב לשיחה הדיבור בזמן הווה ואפילו בלשון נוכח, כאילו אשחר נמצא בחדר. נוכחותו עזה וחיה, כמו יצא לשעה קלה בלבד ומיד ישוב.

ההומור ה"אשחרי" המיוחד לא נעלם עם לכתו, הוא נותר בזיכרונותיהם של חבריו שאהבו את יכולתו להשתטות בכל מצב, לרבות מצבי סכנה, ונחקק בכינויים שהמציא לחבריו, כינויים המלווים אותם עד היום.

כאשר הילה מתארת את חילופי הדברים המבודחים ביניהם, קשה שלא לחשוב שהייתה בהומור זה מידה לא מבוטלת של ראיית הנולד.

קשה לי לדבר עליו בלשון עבר. עברה שנה וחצי אבל אני מרגישה שאולי הפעם תיפסתה והוא "יכנס". כך לא עובר לי. גם עכשיו אני אומרת לעצמי שהייתה לי הקבות...

הייתי מטורפת עליו, וכשהביתי מה בחור כזה עושה אתי, האחיות שלי היו אומרות לי: "תגידי, לא יכולת לכוון יותר גבוה?" כן אמרו שאשחר הוא ה"כוסית" בבית. הוא היה שומר על עצמו מבחינת אוכל...

אשחר דיבר המון ב"מירס", וכשהכרתי התחלתי, בהקתי ואמרתי לו: "אשחר, אני ממש מרגישה את הקיצול בראש כשאתה מדבר."

הילה

היינו סגורים בפעילות כשהיו שחיבבה סתירות פלת בצורה שקטלה. ובלי התחלנו לסרוק אותה, ואשתו היה אחריו. איך שובלי סיים, דחק אותו אשתו על הפלת ונרים לכיכר מין רעש... כך לא היה תרגול אלא פעילות בשטח. כך היה מלחיק מאוד, אבל ובלי לא בחוק.

רונן

אשתו תמיד בחוץ, עם באימוני ריצה קשים במיוחד. הערכתי את היכולת הזו.

הוא לא התחבר למותגים, אלא נשאר קיבוצניק וכך - תוך כדי ריצה במכנסיים קצרים ומג'וקמקים ובעליים ישנות - הוא לא הפסיק לספר בפיחותו אתה יכול להעביר ריצה שמא כשהוא ליבקי, והוא לא מפסיק לדבר. נמאר לך באוויר, כבר אינך יכול לנשום, אבל הוא ממשיך לדבר, לדבר ולדבוק.

יגאל

ומהו חוש הומור, אם לא היכולת לתפוס את הדברים אחרת, לחשוב "מחוץ לקופסה"? לאשחר היה יחס אמביוולנטי ומורכב ל"קופסה" כלומר להיררכיה ולסמכות:

אשחר סלד מתארים ומדרגות. הוא לא הסתיים מן ההיררכיה הארגונית אבל אפשר לומר שהוא בכל לאנשים שהשתמשו בדרגותיהם ומתארים על מנת לגבור כוח ולהפגינו. הוא עצמו היה נוטל "סוכה" לחלוטין והיה רגיש ביותר לגילויים של יומרה ושל הערכת סנים. אשחר היה בנוץ "טבעי", לא היה עליו להתאמץ להיות כזה.

יובל ב.

אי הנחת שחש אשחר מול סמכות הנעזרת ב"קביים" פורמליים, באה לידי ביטוי הן כחניך בתחילת דרכו ביחידה והן כקצין וכמפקד – מצדו השני של "מתרס הדיסטנס".

אשחר היה רגיש וחרוץ אבל היה בו צד נוסף.

באולפן לערבית היה מורה שאיני רוצה לנקוב בשמו. הוא היה מורה דגול

מובן שהמורה ליווה אותי בחוזבה: "לך למלך הבאולפן ואמור לו מה עשית כולם היו בטוחים שלקחו לך, שמעיסים אותי מהאולפן.

המורה הסתובב ואמר אותי עומד בכיתה כשידי מורמות והכיתה פעמה. פעמים לפרופסור בעצמו. ראיתי שאחרי עוד שיעור "מת" מצחוק.

והסתובב, התרוממתי וליקקתי בכל הכוח, אבל ספספתי את אחרי, המוחק שתכלס הוא חוטף וליבה, אבל לא הייתי בלוק כמוהו: כשהמורה הסתובב וכך פעמים בי שלוש פעמים ומפעם השלישית עשה לי ממש "חור" בראש. סימנתי לו ראש אחרי שהמורה עומד כשפניו בכיוון הלוח וניגש את ההצעמנות: הוא בתכי שיך לאחר שהתחלנו את הלימודים באולפן בשיעור של אותו פרופסור, שהמורים יסתובבו ללוח ובלוק לאנשים בראש.

ואחרי, שישב בשורה הראשונה, היה לוקח מחקים, חובבי אותם לשניים, מחבב שיש בו בעיות משמעת רק מה, אחרי יפיץ לבלוק. אני ישבתי בסוף, ניתנלנו מאוזן איש מאתנו לא רצה "להתעסק" אתו. אולפן אינו מקום אימת שלו...

כיצד היה הצוות.

במשובה, למשל, בסביר לפרטי פרטים מה הוא חושב על הפינקלוגיה של אני מדבר: הוא ירק על תלמידים, בצק עליהם וקילל אותם, ולמי שטעה בשורה אצרסיבית ומי שלא ראה אותו בסעולה, אינו מסוגל להבין על מה בלעביות אבל ההבחור היה "טיפוס" מיוחד במינו. הוא התייחס לתלמידים ומעל יפיץ עצום, ושמו הלך לפניו. היה לו מוניטין עולמי בלימוד השפה

שאל אותו אם הוא מאמין למה שאתה מספר."

לא הייתה לי ברירה, והלכתי למנהל האולפן. הוא התגלגל מצחוק כששמע את הסיפור, ואני אמרתי לו: "אתה אולי לא מאמין, אבל כך בדיוק קרה."

יובל ב.

הייתי מדריך בחימאם שלו בהכשרה שלאחריה הגיע לצבעות 30 ב"מיתולוגי". בהכשרה הוא היה ממש תוספת טבע - מושלם הן בהתנהגויות החברתיות עליין שהיה חשוב לנו מאוד, והן בתחום המקצועי. הייתה לו יכולת מיוחדת להסריד בין צחוק רציונלי ובקליין הוא היה חריף בהיעדר המוחלט של דיסטנס.

אשתו לא שמר על דיסטנס. אנשים ביצעו דברים, כיוון שהיה לך אשתו שהורה לעשות אותם. מסקנדים אחרים הפעילו סמכות לאשתו לא היה כל צורך בכך. בצוות הוא דיבר עם אנשים "בגובה העיניים". הוא היה החבר הטוב ביותר שיש, אבל מבחינת ביצוע - כל מה שאשתו עשה, כל מה שנעץ בו היה "פרפקט".

יובל

דרכו של אשחר כלוחם, כקצין וכמפקד הייתה ייחודית לו, וייחודיותו באה לידי ביטוי גם בתחומים אחרים, רחוקים לכאורה, אך, למעשה, לא רחוקים כלל; יכולתו להסיר מחיצות הייתה פנומנלית, והעניין שלו ב"אחר" היה עמוק.

אשחר ואני נפגשנו בקורס קצינים בספטמבר או באוקטובר 2006, ובאמת היא שבהתחלה לא התייחסתי אליו. הרקע שלי והרקע שלו שונים כל כך, ואני אמרתי לעצמי: "הלך עוד קיבוצניק פלצן."

את עם ישראל. כיף עניין אותו כל כך, הוא רצה לדעת איך נראים בני גילה". אתה לא יודע מי שחור ומי לבן, מי תימני ומי אשכנזי. אשתו "גילה" רב: אתה לא יודע מי שחור ומי לבן, מי תימני ומי אשכנזי. אשתו "גילה" אשתו גדלו בסביבה מסוימת מאוד, בחממה של הקיבוץ ובידוד היא "ערב

דניאל

המוצא של "ניתן". גם לי יש עניין בנושא, ובאשתו שאל תמיד הסברתי. שמות משפחה כאלה ואחרים - מהו המקור של שם המשפחה "אוזן" ומהו אפשר לומר שדרכי הוא "גילה" את המציאות. הוא נהג לשאול אותי על סבא וסבתא שלי ריתקו אותו. הוא קרא לי "היועץ לעניני עדות". לו על סבא וסבתא שלי ריתקו אותו. הוא קרא לי "היועץ לעניני עדות". ומשך לרקע שלי והתעניין בו ביותר. למדנו ערבית והסיפורים שסיפרתי בצורה בלתי רגילה, והברתי דרכו אנשים מופלאים. העניין היה הדדי. אשתי היינו חברים טובים ובלתי ניתנים להפרדה, ממש משפחה. הוא היה מבחוץ. יום שלישי היתל סיפור האהבה בינינו, סיפור שהבה שנמשך עד ליומו האחרון. שעומד לפניי אדם שהוא בהחלט "אבר לעניין" על פי הסטנדרטים שלי, ובאותו - כך קראנו לסימטה קודובה שלו. כך היה ה"ניבוע" הראשון בינינו. הבנתי התחלתי להסביר לו, אבל הוא אמר שאין דבר כזה ושאני בא אתו ב"מוניות" אותי ושאל: "מה, אתה לא יובא?"

גרתי רחוק, הייתי צריך לקום מוקדם ולא השתלם לי לבואת. אשתו ראה באותו שבוע, ביום שלישי אחר הצהריים, קיבלנו "אסטר". החלטתי להישאר.

עדות אחרות, איך הם מתנהלים, מה הם אוכלים. הוא התעניין בעמוקות באנשים שאתם גדלתי - בכינויים שלהם, במעשיהם. חלקם לא היו "הדמויות המחודדים ביותר", ועומק העניין של אשחר בהם היה לפעמים קצת מבחיק.

יגאל

אשחר סירב להשתייך ל"משבצת" ולא הסכים להיות מתויג – לא כ"קיבוצניק" ולא כ"אשכנזי", לא כ"שמוצניק" ולא כ"חילוני"; כל התוויות דהו והתפוררו. אשחר היה אשחר. מחשבותיו ואמונותיו, אהבותיו ותחומי העניין שלו, כל אלה היו שלו בלבד.

הוא היה יהודי, וכברת היהודית הייתה חשובה לו.

"אין לי מה לעשות בחוץ לארץ" כך אמר לי תמיד. הוא תיעב את כל ה"קטע" הזה של חו"ל.

"כל האירופאים עם כל ה'נימוסים' שלהם," נהג לומר לי, "הם אלה שרצחו את הורינו. הם רק נראים מנומסים..."

דניאל

החיבור עם אשחר היה עבורי טבעי כל כך. דיברנו באותה שפה ולעתים קרובות לא נקקנו למילים. "קלטנו" זה את זה, אולי מפני שחלקנו אותה השקפת עולם: גם אני קיבוצניק ומעט אני ימני בדעותיי הפוליטיות אין אלה דעות אופייניות לקיבוצניקים, אבל אשחר לא היה ימני במובן שבו נוהגים לתפוס מושג זה; הימניות שלו לא נבעה משנאה לערבים ולתרבותם, אלא מאהבה, אהבת ארצו. הוא התחבר לערכים של ציונות, לארץ ישראל של פעם שאליה התגעגע שניהן. הצטערנו על שלא חיינו בה, על שלא נולדנו בדור שהקים את המדינה. סיכמנו על כך ובלבנו רחוק עם הסנטימנטים שלנו:

כשראיינו יחד את הסרט 300, הבטיחו שלא חיינו בספרטה...

אשתו באמת אהבה את הארץ וכיוון שהיינו ביחידה, לא יכולנו להגשים את חלומנו המשותף להתגייס לישוב החדש". היינו מאוכזבים מכך שהארץ כיבו שלנו ושבריר לשנייה עלה מכל משמר. אבל שנינו חלמה בהבנה שמה שעומד מתחת לסני הסלה הוא מה שקרה לנו כעם בשואה.

רונן

אני נזכר עכשיו במסעה של משלחת נוער לפולין שאותה אבטחה היחידה שלנו. כמאבטח אתה חווה את הדברים מעט אחרת במידה רבה אתה מגונן על הילדים מן סיבית ומן נפשית ואתה נמשך לניבולי שואה מבוגרים. הם רואים אותך ושואלים אם אתה חמוש, ואתה רואה עד כמה קל מרגל אותם, אבל בסופו של דבר אתה עובר את כל המסלול, ויכולתי להבחין שעל אשתו עוברת טלטלה.

יגאל

הענין שגילה אשחר באנשים – בדומים לו ובשונים ממנו, בצעירים ובמבוגרים, בקרובים וברחוקים – לא נבע רק מסקרנות. לא הייתה זו חקרנות "אנתרופולוגית" קרה ומנותקת, אלא אהבת אדם כנה. קשר עמוק ומשמעותי במיוחד נוצר מטבע הדברים עם חבריו ליחידה. הייתה לו יכולת מופלאה להשרות חום וליצור אינטימיות, חברות אמת ותחושה כמו משפחתית. המכלול הזה הוגדר על ידי אופיר, חברו של אשחר, כ"אבקת הקסמים של אשחר".

כשהתקיים "דיון פוטנציאלי" ביחידה, כלומר מי הראשון שמגיע לו קידום, היה אשחר הראשון. הציעו לו לצאת לקבלנה, אבל הוא לא רצה בכך, כי מדובר באוסף שירות קצר ביחידה, והוא רצה להשאר עם הבנות שלו.

בשנת 2006 כבר לא היתירו לו ברורה, אמרו לו שהוא חייב לצאת ובהטלה לו שיתכנו לצוות. לא חסר תקדים, איש לא יוצא עם הבטחה כזו. אחרי שסיים את הקורס, הוא ניהל את הצוות בשבתות - אם הייתה הקפצה, אשתו לא יכול היה להסתלק בעצמו, כיוון שעדנו רחוק. היינו רואים אך בבוקר את ההודעות הקופצות, תמיד היה מישהו שהיה מוכן להקפצה, והמסירות הזו היתה מיוחדת כל כך. אשתו תמיד אמר לי: "מי צריך יותר מלהה? אלו אנשים שאפילו לא צריך לבקש מהם."

אני זוכרת כל מיני מקרים ביחידה, היה, למשל, מישהו שביתו נשרף. אשתו אסף כסף עבורו. היה לו אכפת. באהבה שקיבל מחבריו נתן לו כוח, הוא לא ראה צאת כמובן מאליו, אלא הרגיש מבורך מהחיבק לו - חברות הייתה ערך עליון עבור אשתו.

הילה

הדברים הקטנים הללו... כשכולם עייפים, ולאף אחד אין כוח לשום דבר, אשתו היה לה שהוריד את כל הציוד מהוונדורה, הוא היה הראשון שעשה ואורגן ותמיד היה שם כשהיו לקוחים לו.

אופיר

פעם, ביום האישה, טיילנו בקניון, ואשתו התלוצץ לקנות להילה בושם. הוא שאל למה אני לא קונה, ואמרתי שאני לא אוהב את הריחות הללו, שלא בא לי עכשיו, שקשה לי קצת להתביא כסף...

הוא הבריח אותי לקבל ממנו את הבושם. לא הסכמתי בשום פנים ואופן

כך - לוחמים, נפגעים וטבחים, הצוות כולו.

אינטימי ומשפחתי. היינו "המשפחה השנייה" כל עבור כך, וכולנו הרגשנו לגמרי קליטה. הקשר שנוצר במצבים הללו, מעבר לצחוק ולהתבדחויות הוא היינו יחד בכל כך הרבה "חורים", לעתים המתנו ימים שלמים במקומות של האנשים ה"נכבדים", להסקי, תמיד הרגיש את ה"ארק".

דניאל

אשתו יכול היה להתקרב לכל אחד, אבל הוא לא ביקש מעולם את קרבתם לעקוב אחריו עם אחר כך.

הבימה, כל כאשר כשהוא חולה מאוד. הוא שותה אתו, עודד אותו ובוסוק במצבו, רצה לדעת אם כבר התקבר... למסוק ביקש שאביא אותו אליו עליו ממני. הוא כבר היה חולה, אבל תמיד שאל על אותו בחור, התעניין מהחולה שלו; היה לי ֶפקוד שסבל מחרדות. אשתו לא הכיר אותו, רק שמע קונפליקטים בעבודה. הוא ידע לתת את הדעה הטובה ביותר. התרשמתי מחבר סניתי לאשתו, אפילו בחודשים האחרונים לחייו סניתי אליו בכל מיני היתה לו יכולת מיוחדת לשים את האחר לפניו: כשהייתי בקוק לעצב אמתית "המתפלל על חברו, הוא נעזר תחילה." הפשמיות היתה מאשתו ומלאה, אהבה מופלאה. עבורי היה אשתו דמות נערצת.

אבל הוא "שב לי על הנשמה". לא אשכח לעולם את גילויי אדם שעבורי הוא הכול. זו הסיפת הרצאתך שאני אומר לעולם בסני אנשים. היתה ביניהן

אשתו היה ה"מקור", חוליה מקשרת בין אנשים, דמות מרכזית שחסרונה מורגש. אנשים רבים מביעים את עצמם בחברים קרובים שלו, לא מפני שלפי "נתשה", אלא כי הם באמת הרגישו כך. הוא היה חבר מפתים, והפיכרות עמו לא הייתה עניין שגרתי: אנשים הרעיפו עליו אהבה, וכאשר חלה התייצבו במשמרות ליד מיטתו. עם הרופאים והאחיות התאהבו בו.

רונן ויובל ב.

אחד הסיפורים המפתימים הוא על נפגן האמבולנס שהסיע את אשתו מבית החולים לחתונתו של עמית אחיו. שבע שנים מאוחר יותר, ממש לפני טסירתו, נלקח אשתו באמבולנס מהקיבוץ למרפאה סרטית שבה טופל. הנפגן היה אותו נפגן, והוא נכר את אשתו. הדבר אינו מובן מאליו. במקרה הייתי אתו באמבולנס ביום חתונתו של עמית אינני נוכר שהתפתחה שיחה בינו ובין הנפגן, אבל הנפגן נכר אותו בשמו. עם הנסיעות שלו למגיה בתקופת המחלה הייתה דינמיקה דומה: הייתה מסעדה שאהבה בברוסל. תמיד נכרו אותו שם, ידעו מה הוא אוהב, מה אינו אוהב...

אשתו סיפר סביבו אבקת קסמים.

רונן

הרצינות, ההעמקה והחריצות, שהוזכרו על ידי חבריו ויתוארו בהרחבה בהמשך, שכנו אצל אשחר לצד "שטותניקיות" מבודחת והומור פרוע. גם הרכות, האמפתיה והשאיפה להסיר מחיצות לא שלטו בו שלטון ללא מצרים. אשחר הציב גבולות ושרטט קווי מתאר שחורים וברורים סביב העקרונות שבהם האמין. מאז ומעולם הייתה לו השקפת עולם ברורה, אך לא בלתי ניתנת לשינוי, והוא לא חשש להיות "חריג" בדעותיו. ייתכן שספג גישה זו בבית – לארבעת הילדים במשפחת הוכמן היו ארבע דעות פוליטיות שונות ואף מנוגדות.

עצמאי ובעל מחשבה חופשית ככל שהיה, אין ספק שהשירות ביחידה נתן בו את אותותיו. מגוון הדעות הרחב כלל את כל הספקטרום הפוליטי הישראלי, אך מרבית חבריו ליחידה השתייכו לצדה הימני של המפה. העבודה כללה התחככות עם אוכלוסייה ערבית, אך הקרבה הנפשית, אשר נבעה מן ההיכרות המעמיקה עם השפה הערבית ועם התרבות הערבית העשירה, לא גרמה לאשחר להזדהות עם אוכלוסייה זו. הוא לא ראה את המציאות דרך עיניהם, נהפוך הוא: דעותיו הפוליטיות רק התבססו והעמיקו, וכפי שהגדיר זאת חבריו ליחידה, יובל ודניאל, אשחר "ראה את האור". אשחר עצמו הגדיר זאת כ"דע את האויב", ובכל זאת, אי אפשר היה להימנע מאמביוולנטיות מסוימת:

יחסו של אשחר לערבים היה אמביוולנטי: אנחנו לומדים את התרבות הערבית ומכירים את הערוץ שלה ואת התכנים הטובים שלה. אשחר אהב את השפה הערבית וכיבד את התרבות הערבית, אלא שבסופו של דבר יובא שאנחנו מתעסקים עם האנשים הפחות טובים, ויש רבים כאלה...

כך שמתקבלת אבחנה בעיה מסוימת - מה לעשות... הרי אנחנו לא הולכים לכפיר שלום אבחנה, והמציאה אבחנה, כמו עם אבחנה הולכת ומקבילה.

יגאל

אם השירות ביחידה היה ה"קצפת", הרי שלימוד הערבית היה ה"דובדבן". האולפן לערבית היה המקום שבו עבר אשחר מטמורפוזה. יכולותיו "להחליף צבעים", למצוא שפה משותפת ולהתמזג ברקע היו שם מאז ומתמיד, אבל מעתה היו לתכונה זו כתובת ומטרה.

אשחר יכול היה לדבר עם מבוגרים כמו אחד מהם, כאילו הוא בן גילם. בחגים באו הוא והילה, אחנו לבקר את הורי ולאכול אבחנה. כשאשחר הגיע, ההורים שלי שכחו אותי. שעות על שעות ישבו ושוחחו אחו.

עם עם חמותי ישב ושוחח שיחות ארוכות, עם עם ילדים. הוא היה ממש

"ליקית", במובן החיובי של המילה, והליקיות הללו שירתה אותו בעבדם עם בעבודה.

דניאל

התהליך שעבר באולפן הפך אותו בסופו של דבר לדמות שהכירו חבריו ליחידה.

קוריוז מצחיק: בדיוק בניתי את הבית שלי, וכל הזמן התעסקתי בעניין ההנייה. אשתי שמע שיש לי בעיות עם איכה טייח במערה ירושלים, שמתחיל "לשמע" אותי. ונמצאנו אנו מאה וחמישים קילומטר מהבית ואשתי לקח את הטלפון והתחיל לשוחח עם אותו אדם:

"שמע," אמר אשתי לטייח, "אני ערבי ממערה ירושלים, ודניאל בשמן לי. אתה חייב לעשות עבורו עבודה מ ו ש ל מ ת תחתונה שהוא ערבי ולא יהודי."

המבטא של אשתי היה אותנטי, והטייח הערבי "בלע" כל מילה.

דניאל

אשחר מצא את ייעודו. החיונית המתפרצת וכוח החיים העצום שלו בראו מתוכו אישיות נוספת: זהותו ה"ערבית" הפכה לישות נפרדת, וגם כשנחלש וכבר נמצא בשלביה האחרונים של מחלתו, היו לאישיות זו חיים משל עצמה ושפת אם משלה, הלא היא השפה שבה האדם מונה וחושב וחולם:

לקראת הסוף התחיל אשחר לשכוח דברים, עיניים יומיומיים, אבל כשהתברר שלו הגיעו לבית החולים, ההחלטי שכאשר הם מדברים אתו, הוא חד וממוקד. כל השיחות ביניהם התנהלו בערבית שוטפת, ואיני מבינה מילה בערבית, אבל שמתי לב שהוא איננו חוכר ושואל שוב ושוב אותן שאלות בכדי שיעשה בשיחות בערבית.

פעם שאלתי את אחד החברים: "כשאתם מתווכחים עם אשתו, איך הוא מבחינת הכיבוד טוב?"

הוא השיב לי שהכיבוד שלו בסדר גמור!

כך היה מדהים.

כששאלתי אותו אם הוא חולם בערבית או בעברית, הוא ענה שקם ונקם...

נעמה

כשאחד החליט לעשות מעשה, הוא עשה אותו בגדול והטוב ביותר

יום המשפחה - 2003

הדרך אל ההתמקצעות השלמה, אל הדיוק והמימוש המלא של יכולותיו ושל שאיפותיו של אשחר לא הייתה פשוטה או קלה לביצוע, הדברים לא "יצאו מן השרוול", אלא דרשו דם ויזע. התפקיד שאליו ייעד את עצמו דרש התמסרות מלאה, וכך היה – הוא התמסר לו בלב שלם.

אשחר היה מעולה בתחומים רבים. היה לו כושר ארגוני מפותח ומכאיב רבה, הוא קלט דברים מהר, אבל בעיבוית הוא הגיע לרמות של שיעמום, לגמרי שיעמום.

אני ביקורתי בנוגע לעיבוית ואני לא "מחניק" מהרבה אנשים, אבל אשחר הגיע לרמה אבובה. הוא היה חוקר, הוא היה בודק...

הוא היה אדם סקרן שרצה לדעת הכול, ממש כמו הילדים הללו, שכוף לראות אותם, ילדים שכל הזמן מתעניינים בדברים ותמיד שואלים שאלות. הרי יש כאלה שמשננים, ומה שימיבו אותם הם יודעים וזהו. אשחר לא "למד וזהו", הוא לא הסתפק בכך, אלא נכנס לשורשים ולעומקים, ממש כפי שעשה עם שמות מטפחה, כמו שתיאר פיגאל. הוא נהג לעשות כך בכל מילה שלא הבין. הוא היה ממש משוגע לענין, והוא הגיע מהמקום הלא נכון, בתור אשכנזי ללא כל רקע בעיבוית צריך כוח רצון לא נורמלי כדי להתקבל על קליי השפה וללמוד ולדעת אותה ברמה של שפת אם, כולל המבטא...

יגאל

היה סדר יום של כולנו והיה סדר יום של אשחר.

סדר היום שלו היה אחר. הוא קם מבוקר והתאמן, ואם לא הספיק, עשה זאת באמצע היום, בהפסקת הצהריים. הוא נהג לרוץ יחד עם עוד שני

"מעוגעים", ברוך ומנוי בעמן שכולם הלכו לישון...

לא תפסת את אשתי מתבטלת ברגע. באולפן לומדים עברית מעמוקה בבוקר עד לאמצע הלילה. בחודשים הראשונים לומדים בכל יום עד חצות לפעמים אפילו מאוחר יותר, יש שניים או שלושה מבחנים בשבוע, מדובר בשגרת לימודים מפרכת שנמשכת חמישה חודשים אינטנסיביים שבהם לומדים תרבות שפה, עברית ספרותית עברית מדוברת כתיבה, קריאה, דיבור ותפילות. אשתי הוסיפה לעצמה שעות לימודים. לעתים למד אף בשתיים לפנות בוקר. אשתי הוסיפה לעצמה לפחות שעת לימודים ביום, תמיד למד יותר מכולם.

יובל ב.

ייתכן שדווקא ההיעדר דרבן אותו: שלא כמו רבים מחבריו ליחידה, שהגיעו מרקע מזרחי ושמוצאה של משפחתם היה מארץ דוברת ערבית, לא היו לאשחר כל רקע או היכרות קודמת עם השפה או עם הניואנסים הדקים של התרבות הלא מוכרת.

כשאשתי החליט לעשות משהו, הוא עשה אותו בצורה הטובה ביותר, והקליטה שלו וכוח הרצון היו ממש אינסופיים. לפעמים באתי ליקאלו ולאשתי, כבר סתם כדי לשאול מה הלקחים ומה המלבה, וסביב סביב היו ספרות ספרי לימוד בערבית. הוא נכנס לעומקה של דברים, וזה הרשים אותי.

רונן

היו שתהו מה לו ולזה, אבל אשחר, הצבר האשכנזי, דור שלישי בקיבוץ, צלל אל נבכי העולם הזר הזה כמו "מגלה עולם" ואכן מצא ארץ לא נודעת.

אשתי נמנה עם הטובים ביותר, אם לא הטוב בהם.

מהר מאוד, ממש תוך כדי לימוד, הוא החל ללמד אחרים ולהדריך אותם.

רק חודשיים ספורים קודם לכן החל ללמוד וכבר יכול היה ללמד.

הייתה לו יכולת למידה יוצאת דופן. הוא רק החל את דרכו, ולצערי היא נקטעה מוקדם מדי. הוא היה "ביטחוניסט" שאהבה את עבודתו, אבל תמיד חשבתי שהוא יכול היה להגיע רחוק גם במקומות אחרים, באקדמיה, למשל.

יש מעט מאוד אנשים שמשלב שנים ארוכות מסגירים עניין כה רב במה שהם עושים ומשקיעים בו אנרגיה רבה כל כך. הערבית "שבה בול" אצל אשתו - כל מבטא, כל ביטוי וכל מילה. הכול היה "פיקס". כך היה באמת מדהים.

יגאל

לאשחר חשוב היה לסיים את האולפן ברמה הגבוהה ביותר, כיוון שלאחריו התחילה ההכשרה בערבית שהכינה אותו לעבודה בשטח. השאיפה לשלמות הייתה חלק ממבנה האישיות שלו ונבעה גם מסיבות אובייקטיביות: רמת הכתיבה, הקריאה והדיבור באולפן היו גבוהות ביותר, אבל שלא כמו חבריו לאולפן, שהמשיכו למקצועות אחרים, צריך היה אשחר להגיע לרמה של מסתערב. ההסתוות אמורה הייתה להיות מושלמת, כך שערבי לא יוכל להבחין שהוא אינו בן המקום, ומי ששפת אמו היא ערבית, לא יוכל להבחין כי אין זו שפת אמו של אשחר.

אני קיבלתי אותו להכשרה אחרי האולפן. היו לנו מורים, אנשים מבוגרים, בני שבעים או שמונים, ירושלמים מהדור הישן. הם היו אנשים מיוחדים, וחלקם אינם נמצאים עוד איתנו. אשחר התחבר אליהם, והם אהבו אותו כל כך. הם תפסו את האהבה הפרועה שלו לשפה ולתרבות. היה לו כשרון יוצא דופן להתחבר לכל מיני אנשים, והוא דיבר אתם ו"קלקל" אתם בערבית באופן עוד יקר הכשרון לגמרי.

כך שיגע אותי - הוא בחק מהבדיחות שלהם, ובדיחות בערבית הרי לא

יומיות ובאחרים "מתיישרים" לפי הקצב שלך. כך היה גם כאן: "הצלינו טבעי. כמו בכושר גופני, כשאתה חזק ורץ מהר, אתה מתמקד טוב ברגעות יום מבוקבק. יכולנו להתקשר כל רגע בשבתות בבוקרים. כך היה לעמרי "עסנו" קדימה, התעכבנו על דקויות ויום שבו לא למדנו מילה חדשה, היה "שמעתי מילה חדשה..." אמרתי לו. "מה אתה אומר?" עלה אחרי בהתפעלות קרצנו לעצמנו "אבירי בלאה א-דין" ויברנו לעצמנו מועדון פרטי - נהנינו להתקשר כל רגע עם כל מילה חדשה שגילינו. נעמרות בריק לדעת מתי לצחוק. אחרי היה מסמן מתי הסוואנלה הגיעה ובריק לצחוק.

הוא הכליח לעשות חיבורים והתקדם בחומר בקורה מסחיפה ממש, ואני החלטתי לעלות אתו מדרגה.

יגאל

שוחחתי אתו בטלפון בדרך אל העבודה ובדרך ממנה. עם לאחר שחלה אפשר היה לדבר אתו כמעט בכל שעה. במהלך הקניה הבינה דיברתי אתו בערבית ולמדתי ממנו המון. אחרי היה "מילון אנושי". כשהתקעתי עם איכו מילה, התקשרתי אליו וקיבלתי ממנו את הסירוש שלה יחד עם כל המילים הקרובות. אחרי שיגן סרקים שלמים מתוך סדרות טלוויזיה בערבית ולמד בעל פה ביטויים. הוא היה סנוור.

יובל ב.

קראנו לעצמנו "אבירי בלאה א-דין" ויברנו לעצמנו מועדון פרטי - נהנינו להתקשר כל רגע עם כל מילה חדשה שגילינו. "שמעתי מילה חדשה..." אמרתי לו. "מה אתה אומר?" עלה אחרי בהתפעלות

"עסנו" קדימה, התעכבנו על דקויות ויום שבו לא למדנו מילה חדשה, היה יום מבוקבק. יכולנו להתקשר כל רגע בשבתות בבוקרים. כך היה לעמרי טבעי. כמו בכושר גופני, כשאתה חזק ורץ מהר, אתה מתמקד טוב ברגעות יומיות ובאחרים "מתיישרים" לפי הקצב שלך. כך היה גם כאן: "הצלינו

את הָבֶל" ללא הֶבֶל וכפסנו למען סחרור, מן טירוף שפה. ב"מוניות" שלו היה לאשחר סנקס קטן שבו ערכן את אוצר המילים בערבית. בימוד סקרן אותו ומידד לו את המוח.

הרעיסוק של "בילטוניסטים" כמוני בשפה הערבית, בהשוואת מנהגים ובניואנסים דקים עשוי אולי להיראות ולהישמע קצת "וואחלי" למתבונן מהצד. למעשה מדובר בעניין אינטלקטואלי טהור. המוח מגיע לקצוות.

נמאה לי שאם אשחר היה נכנס לכל הענייו הזה כשהיה רווק, הוא לא היה יוצא הביתה בכלל. אבל אנשים בגירים רואים לפעמים התמסרות מוחלטת כזו: לא מעניין אותם דבר, לא משפחה, לא בית וגם שום דבר אחר. ההבדלות בריבים להיות ברורים ומיובים לחברה הביתה. הילה יכולה להעיד שלפעמים הוא חבר מאוחר מאוד, אבל תמיד חבר...

יגאל

הילה יכולה להעיד. גם היא חשה באהבה העזה ששררה בין אשחר לחבריו – רונן, דניאל, יגאל והאחרים. דבריה הם "תמונת תשליל" של דבריהם. ההתמסרות המלאה של אשחר לעבודתו גבתה מחיר. נוכחותו בשטח הייתה מרשימה, אבל בבית נרשמה היעדרות:

יגאל ליווה את אשחר במשך תקופה ארוכה. הקורס לאחר האולפן היה, למעשה, שבות "אחד על אחד" של יגאל עם אשחר במשך חצי שנה. יגאל היה המדריך, ואשחר - החניך. היו פעמים שהמדריך יגאל השאיר את החניך היחיד שלו ללילה, ופעם אחת במהלך ההפירון שלי, נשארתי לבד והרגשתי בחריפות רבה שמדובר ב"או אני או יגאל". ההנחיה שיש כאן סיפור אהבה,

ושאשתו צריכה לבחור בין שניהם. כמו בסיפורי אהבה היו להם שיחות ארוכות ואינסופיות על לא כלום, היבבה מלל ומעט תוכן. הם ידעו לבלות כך שעות. הוא חכה בביתה בשבע או בשמונה בערב, ואני הייתי לבדי עם הילד, ובשבאיתחן לא הפסיק להשמיע את קולו והשיחות נמשכו עם בביתי בבתי אוטומטום: אין יותר שיחות. לא הייתי צקובקה לסטפוני חולין עם אשתו, אלא להשתתפות בעניני היומיום, ב"מנהלות" שלנו - טיפול בילדים, חתימה על משכנתא בבנק... מאוחר יותר נוכחתי לדעת שחברים אחרים ביחידה התנהגו אחרת בבית אבל אשתו היה טוטלי, וזה הטריף אותי.

ויום אחד הוא השתנה.

הוא הבליח להבין אותי, והיינו היה סתאומי. הייתה לאשתו יכולת יוצאת דופן להתפתח ולהשתנות. אני לא מסוגלתי ומריבות בינינו נפתחו להטיח בפניו: "אל תנסה לשנות אותי, אני לא כמוך."

הילה

ההשתנות המתמדת הייתה חלק בלתי נפרד מן המקצוענות של אשחר. היה עליו לסגל לעצמו ניואנסים דקים מן הדק של גינונים מתאימים ושל התנהגות נכונה שנדרשו ממנו כדי שהכיסוי לא ייחשף. אביו סיפר כי פעם שהה אשחר בשטח בחברת שלושה חברים מהיחידה. אחד מהם, צעיר ולא מנוסה, סיים לשתות את פחית הקולה שלו וחיפש פח אשפה שאליו ישליך את הפחית הריקה. אשחר לא המתין יותר משבריר של שנייה: הוא תפס את הפחית, זרק אותה על הרצפה ושיטח אותה בעקב נעלו.

"לא כך," סינן בשקט לחברו, "אנחנו לא בתל אביב עכשיו."

היה לו כשרון מיוחד מסוגתה שמאון נמצא ההבלחה שלו לשפר את עצמו. את הדרת לו על ג'סטה מסוימת למשל איזו תנועה מבחוקה שעשה עם הראש,

הוא הסנים צאת מיד ותיקן את הענין. שפת אמת היא ענין חשוב ביותר ולא תמיד קל לשנות אותה. אשחר עשה צאת ללא בעיה, ובתוך יומיים נגלח ה"טיק".

ינאל

אדם יכול להעמיק בתחום מסוים, אבל נוסף על העניין ה"אקדמי" נדרשו מאשחר גם אומץ, תעוזה, תושייה וקור רוח כדי להצליח בתחום שבו עסק. מלאכתו היומיומית של "לוחם הצללים" אינה דומה לאף "עבודה" אחרת, רב הנסתר בה על הגלוי. למעשה אין בה דבר גלוי, וקשה (ואסור) לומר דברים ברורים וחד משמעיים על אופייה.

יבא לך לשבת "אחד על אחד" עם איש חמאס מבלי שהוא ישתוה שאתה ישראלי?

כן, למרות: חיבוקים, נישוקים, התארחויות הבול... הקשר הכי חזק שיש, יותר מהאקדח ומהברובה, הוא הקשר... אם היית מורידים את הטשטוש מסניי, והחבר'ה האלה היו רואים אותי, הם היו חותכים את הווריד'ים והיינו מאושפזים יחד באותה מחלקה, ומדובר באנשים מוכרים מאוד.

אשחר בריאיון לעמרי אסנהיים

"לוחם הצללים" | עובדה 12/05/09

בתחום הזה אי אפשר לעשות "פוזות" ואין שום הקחות: אינך יכול לקחת אנשים לשטח, לכל מיני "חורים" מסוכנים, אם אינך בי טובים ואם אתה אינך טוב מספיק: אם אינך שולט בשפה ובמבטא, אתה עלול להפיל אחרים, כי סכנת חיים אמיתית.

לכן אשחר סחף אחריו אנשים, הוא היה מעולה. הלכו אחריו בעיניים עצומות.

ינאל

הכרתי לא מעט מסתערבים, ואני יכול לומר שבתוך קהילת המסתערבים הגיע אשחר לרמה הגבוהה ביותר.

יובל ב.

פעילותו של אשחר לא הסתכמה ב"עקיצה ובריחה". הוא נדרש לשהות ממושכת יותר בעומק השטח, וייתכן שהדימוי המדויק ביותר לסוג זה של פעילות הוא של "טכנאי שירות": הוא הגיע למקום שממנו הגיעה "קריאת שירות" וביצע את המוטל עליו על הצד הטוב ביותר, תוך שהוא מפנין יכולת מקצועית משובחת, שיקול דעת ואחריות. לאחר שסיים לתקן את הדורש תיקון, אסף את כלי העבודה והלך לדרכו. במחלקת שירות לקוחות לא התקבלו כל תלונות.

מרגע הגיעתו ליחידה בלט אשחר בהתמדות מבצעית ובידענות מבוססת, בנוסף היה חבר אמתי ואדם מיוחד במינו. זכיתי להיות עם אשחר בעשרות פעולות מבצעיות מורכבות, ובכולן קיבלנו ממנו מאגר אחוז של יכולת ועקת תמיכה ובהבלה "יחודיות המון חוויות ורגעי קסם היו לנו יחד, על רובם אינני יכול לספר, אבל יש סיפור שאני יכול לחלוק, והוא מבטיח את אישיותו המיוחדת: במהלך פעולות בעיר ערבית מדרום לירושלים, נתבקשנו לעקוב חבורה של מחבלים אשר רצחו שני תלמידי ישיבה. הייתה זו פעולות מורכבת ומסובכת ובהלל מהשלב הראשון התחבר אשחר למשימה, סייע ועזר ללא הפסקה.

במשימה החלה מוקדם בבוקר, ואנו ידענו שהעניין "יקח זמן. אשחר ואני שהיינו יחד בשטח נבדנו במשך שעות ארוכות ולקראת הצהריים החל המבצע לקרום עור וגידים. בדיוק ברגע כזה היה תקף בעלגל ברכב ששימש אותנו כך שלא יכולנו לעזוב. בקור רוח החל אשחר להחליף עלגל, בזמן שאני נמצאתי ברכב וניסיתי להמשיך לנהל את המשימה. לאחר כמה דקות הוא הודיע לי כי

חלק מהבק"ק נשבר וכי אין אפשרות להמשיך. הוא אמר לי שכבר קרא לרבה אחר שיקח אותי להמשך ביצועה של המשימה, ושהוא עצמו יסתדר. למני שעליתי לרבה החדש אמר לי אשחר, תוך כדי קידוש: "לך תתפוס את הרעים." ביצענו את המשימה וכל חבורת המחבלים נתפסה. בדרך חזרה ליחידה קיבלתי טלפון מאשחר שרצה להקיש "מברוך". שאלתי אותו איך הסתדר, והוא ענה בקור רוח וברוגע כי ביקש מכולם ילדים לעצור לו ו"תיק-תק הסתדרנו".

עופר, חבר ליחידה | חברים מספרים על אשחר

דבר לא הכין אותו לקראת המצפה לו בין הצללים. האויב שהמתין לו היה עקשן ונחוש, לא "מפגע בודד" ולא חבר בתא טרור מאורגן. יריב זה לא התכוון להניח לאיש לקבוע עבורו את לוח הזמנים ודרש היערכות מסוג שונה לחלוטין – שהות ארוכה וממושכת בת שבע שנים ב"שטח". לא היו חופשות, אלא הפוגות בלבד, האויב לא הובס, אלא רק נסוג טקטית, ולא ניתן היה להתל בו בדרך של כיסוי או הסוואה.

כל כישוריו של אשחר, חכמתו, כוחותיו ויכולותיו גויסו למערכה: הנחישות, העומק והאופטימיות האינסופית, האומץ והתושייה, התעוזה וקור הרוח – כולם קיבלו "צו 8", כך גם האהבה, הכרת התודה והכרת הטוב.

גם האמונה הדתית שלו הלכה והתבססה והחלה לתפוס מקום מרכזי בחייו; אשחר, קיבוצניק חילוני "למהדרין", הפך לאדם מאמין:

אשחר עבר ניתוחים רבים, ופעם - לאחר ניתוח ארוך ומקשה במיוחד - הגיעו אליו ל"חי השומר" יחד עם סומרלק. אשחר אושפז בחדר מבודד ב"טיפול נמרץ נוירו כירורגי". הוא שמח לראות אותנו והחל לספר על חוויה חוץ-גופית שחווה. אשחר תיאר בפנינו כיצד ראה את הכבות הרפואי ואחר כך עבר במסדרון מואר ארוך מאוד. הסיפור עשה עלי רושם רב והייתי מרותק לדבריו.

"בזה לכם שוא ועשהו', אחרי כל זה. אסור לאבד תקווה ובריק להיות אנשים טובים."

שאין לו ולא תהיה לו יכולת לרוץ מרתון, למשל, כפי שעשה בעבר. אשתו היה אוסטימי, אבל לא השלה את עצמו. הוא היה ראלי ויצא ברגע אחד מרגע.

רונן

בטוח שהוא היה עושה ממני "מטעמים", כי אינני זוכר את הציטוט המדויק של דבריו, אבל רוח הדברים הייתה כי על מנת להציק הרי, יש לעשות כאת לו ברור שלנו הדרך שבה יש ללכת. הקישורת שלו הייתה יובאת דוסף, ואני שבאו לחנק אותו... הוא שמר עם על חוש ההומור שלו ועם על החלטיות: היה במהלך השיקום הוא שמר על אוסטימיות כיצד היה אשתו: הוא חיצק אנשים

דניאל

ברץ" לא התקיימה אצלו כלל. אלו מידות שקשה למצוא אצל בני אדם. בצמן המחלה הוא היה אוסטימי באופן שקשה לתאר, בירק על הטוב ו"לשון

אופיר

המסדרון באורך..."

סומרלד הוא "חילוני קשה". הוא הסתכל סביב ואמר: "אתה רואה? כיצד כשיצאנו מאחורי אל המסדרון, אמרתי לסומרלד:

"איכה בן אדם אשתו, עם במצב קשה כל כך הוא לא מאבד תקווה."

עובד אותנו. כיצ נשמע אולי כמו קישקה, אבל כך בדיוק היה.

הוא ממש הרבה לנו איך בדיוק לחיות ועם במצב הקשה שבו נמצא הוא

הייתה בו מודעות מלאה למצבה, אבל הוא החליט להמשיך בחייו כאילו "העסקים כרגיל". כשהגענו את מסיבת הת המצווה של בתו של יגאל ב"מבודת דוד", היה לו חשוב להגיע. כך היה מאמלא פשוט עבורו, אבל הוא הגיע ואפילו הלק אתנו אחר כך לסאבה...

אופיר

אשחר עבר כל סטטיסטיקה אפשרית. הוא שרד כנגד כל הסיכויים, כי הוא ראה את הטוב גם בצמנים קשים מנשוא

לא כל חולה מסוגל לחנק אחרים. צריך להיות בעל כוחות נפש מיוחדים, וכך היה אשחר. כשנשאלו את לשלומו, השיב בהתנצלות בערבית שסירושו הוא: "אני מודה לאללה על מה שיש ועל מה שאין."

ינאל

אשחר לא החצין חולשה או נזקקות, ועד לימיו האחרונים ראו בו חבריו אדם חזק כברזל שהעניק לאחרים לא פחות ואולי אף יותר מכפי שקיבל מהם. הוא הפך גם את המטפלים שלו לחבריו הקרובים, יחד יצאו לקולנוע ולארוחות צהריים, והם אף התארחו שבת אחת בביתם של אשחר והילה:

הוא היה פשוט אדם חנק. אל דן ויאסמר, שאבלם קיבל אשחר את הטיפולים הפיזיותרפיים, הגיעו אנשים במצב קשה ביותר, חיילים שנפגעו, לעתים משותקים או משותקים למחצה. דן ויאסמר סיפרו שאשחר התעלם ממצבו שלו והיה מרומם את רוחם של החולים האחרים, מעודד ומחנק אותם. הוא הפסק לחלק בלתי נפרד מהצוות.

רונן

בין בני משפחתו של אשחר לא שוררת תמימות דעים בעניין השינוי שגרמה המחלה אצל אשחר – האם הפכה אותו לאדם אחר, ל"ההפך מאשחר", או רק הבליטה צדדים מסוימים באישיותו. נעמה חשה כאילו בנה "שב אליה" פתאום, אך חבריו של אשחר ליחידה, אולי בשל האינטימיות שנוצרה במהלך העבודה, הכירו צדדים שונים באישיותו, ושורר ביניהם קונצנזוס: אשחר לא השתנה, אלא נשאר כשהיה. דניאל סיפר שגם לפני שהתקרב לדת הייתה לאשחר זהות יהודית ברורה, ורונן סיפר שהקריאה בקוראן, בזמן שלמד באולפן, פתחה אצל אשחר צוהר לכיוון הדת. לאחר שחלה החל לתת ביטוי לכל אותם היבטים באישיותו ובהשקפת עולמו שהיו שם מאז ומעולם. המחסומים הוסרו, ומה שהיה קודם סמוי מהעין "יצא לאור".

יגאל סיפר על כישרון המשחק של אשחר ועל יכולת הלמידה שלו, והילה – על יכולתו להתפתח ולהשתנות. נראה כי אשחר היה אדם נאמן לעצמו, כזה שאינו משתנה, אמנם, אך יש לו יכולת הסתגלות לא מצויה וכישרון להכין "לימונדה" מן הלימונים החמוצים ביותר. באופן מוזר, או אולי דווקא ברור ומובן, נדמה שהמחלה דווקא חיזקה אותו:

המחלה לא שינתה את אשחר, היא חיזקה אותו. פשוט הוא נהפך לאדם שהוא דווקא תמיד שאף שהוא נמצא בסיטואציה הזו, כך הוא יכול לגלות על עצמו דברים שעל קיומם לא ידע. האומץ עזיבה לו לקבל כאלה כאלה משמים. תמיד דיבר על הלב ועל הלידים ואמר איך כמה הוא אוהב אותם. "כיתי לכל כך הרבה," הוא אמר לי, "איך אני יכול להתלונן על משהו?" את המחלה, ובראש כל שתהיה, הוא לקח בפרופורציות. הוא הצריך את מה שיש לו, אהבה את משפחתו ולא קיבל דבר כמובן מאליו.

אופיר

בשבע השנים הללו התנסה אשחר במלחמה הקשה, האכזרית, הכואבת והמפחידה ביותר שחווה מעודו, ולמרות הבדידות המובנית במצב כזה, הוא לא היה שם לבדו. תמיד היה אוהב אדם, איש רעים להתרועע, תמיד עמד לצד חבריו. עתה עמדו הם לצדו.

השניים!

לפקימאק יחושו...

כי על כן אל נא תירא, בן אדם, בצאתך: באשר תיפול,

בקע הקע!

שוחים ומפליגים בצדי האדיר ובקרו וחותרים למעורתו, להבליו. מביטים, ואילו שני מלאכי החיים הללו כבר קפצו אחריו, צובאים בסוסים עם הגירות אל מעקה-הגשר, ומביטים, מישהו התפלל ביישותו אל הקבר הפרוע. ההמונים הסקרנים להקל לו כבל אשר יהיה לצאל יפה.

וכך ברגליו, נושאים אותו אל תוך סרוכדור בית ומתאמצים בצבו השניים, כמו מן האדמה, נוטלים את הנופל, כך ברשתו ומעצמים עיניהם מראות בסרסורי-הפחד: אבל הקב כבר תוקפת את הערבים והשבים, והרי הם אצים איש לעברו ובסף כי ייפול על המדרכה בבוקר-סתיו: סמרמורת-צווחה ירפו ממנו עד שישובו לאיתנו.

תמיד שתים לעצרתו, נושאים ומוציאים אותו למרחב, ושם לצ לאישה) נעשה רע פתאום, והוא נופל מתעלף. רוב האנשים מסביב סוטים מעליו, מתרחקים, משתמטים, ורק שניים נמצאים בתוך הקהל בפוקס, בתאטרון או באולם צמוד, יש שאוים (או

כשהיה אשחר אדם בריא, הוא היה "עמוד התווך" בכל מקום שבו נמצא, האיש שאפשר לסמוך עליו, האדם שיתגייס לטובת חבר במצוקה. לאחר שחלה התעלה על סבלו האישי והטה אוזן לאחרים. אשחר נמנה ללא ספק על אותם "מלאכי חיים", אך למרות תעצומות הנפש והעצמה הבלתי נדלית ששפעה ממנו, הוא עצמו נזקק מעתה לליווי "מלאכי" צמוד. מספרם של המלאכים – חברים ובני משפחה – עלה על שניים, רבים ביקשו ללוות אותו בדרכו לטיפולים הממושכים בבלגיה.

על אהבת הימים שלי עם אשחר בבלגיה אפשר לכתוב ספר. יש הייתה אחת החוויות הכי הקשות והכי מלחיצות שקרו לי בחיים, ומרגע שהגענו לשדה התעופה לא יכולתי להחליט אם לך יותר מלחיץ או יותר קשה:

בגלל המחלה ועם בגלל ההסתגרות אשחר נראה קלבת כמו ערבי. היה חבל כואב מלחייב ובראשו היה מעין שקע, שנובע בעקבות הקיתות ואשר לכך לכינוי "המאסרה". בשלב מסוים, לאחר שהגענו לשדה התעופה, ה"טסו" הושלם, ואשחר עם התחיל לדבר אתי בערבית.

"עזוב אותך מטקויות עכשיו," אמרתי לו, "לך לא ריעון טוב לדבר כאן ערבית."

הסלקטורית התקרבה אלינו, אבל אשחר לא הפסיק.

"אשחר, אל תהיה אידיוט," אמרתי לו, "אולי תשתוק? היא מתקרבת" והוא בשלו.

"מאיפה אתה?" שאלה הסלקטורית.

"אני מכפר האורנים." השבתי לה.

"ואתה?" היא פנתה לאשחר.

קראו לנו במערכת הבריכה של נתב"ג. המטוס המתין רק לנו, ובכלל לא שמנו

אומרים את השם שלי..."

המשכנו לשבת ולצחוק, אשתי חיקה את הסלקטוריות ואני אמרתי: "היי, עכשיו

"די, נו," אמרתי לו, "לא השתגעו מספיק עד עכשיו?"

"שמעתי?" אשתי אמרה, "מישהו קרא את השם שלך ברמקול."

סוף סוף הגענו לאזור בתי הקפה ושבנו לשתות.

לפניי: היא פשוט "סירקה" לנו את המצוודות הכול היה על הרצפה.

ובשביל קלטה סוף סוף שהוא עושה ממנה צחוק, לא איכפת הקמאה

סליב אלי" בערבית כדי ש"אתרגם" לו את דבריה. הוא פשוט טמטם אותה,

ערבי בעליל, ש ל ח ר ה ו כ מ ן ה תנוסס מול אפה, אשתי לא הרפתה: הוא

הסלקטוריות לא האמינה ובקשה שנדגים דרכונים, אבל אף כשפשפ הבלתי

הוא קיבוצניק מחבור."

"בבקשה, אל תשימי אליו לב," אמרתי לה, "הוא 'ערבי' בדיוק כמוני וכמוך.

שאינך מבין מילה בערבית אתה כבר הקרא ערבי.

אבל קשה היה להתעלם - כשאתה נראה כמו ערבי, מדבר כמו ערבי ונראה

תתעלמי ממנו, הוא סתם עושה הצגות."

"מה היא אומרת?" שאל אותי אשתי בערבית.

לא אהבה לשמוע כאשר היה לו קשה לשמוע שמדברים עליו, אבל יהודה היה לפעמים לא מבין את ההתנגדות של אשתו, ואני הייתי "גמור" מטורף לגמרי. הוא קם ממקומו ונשא נאום על אשתו, ואני הייתי "גמור" נפש. לא קשה היה לראות כאשת בשעות הקטנות של הלילה כבר היה יהודה אלוי מאוד, נפשו נקשרה ממש בנפשו של אשתו, והוא אהב אותו אהבת מהפיחה. יהודה, שיוו חב"ד בעיר, שימש כאיש הקשר עם אשתו והיה קרוב שם הקריבו אותו, וכל מי שיכווה אותו ללוון יכול להעיד שהפח טיפלו בו בצורה ביקשו עקם מאשתו לומר משהו, אבל הוא התבייש ולא הרגיש בנוח. החבר'ה יפה".

שתייה כפתי שותים שם כמויות מטורפות והפח מסטולים ברמה של "איך לא מפי סעם נושא אחד מפה דבר תורה, ובסורים מצטרפת לכל הענין עקם אופי מיסטי כמעט: הפ ישבים איך אור הבוקר, שרים ומנגנים ניגוני חב"ד, "התוועדות" כך קוראים לסעודה הזו בחסידות חב"ד, ולהתוועדות יש סעודה עניקית, ועבור שניהו זו הייתה הפעם הראשונה באירוע כזה. בסורים ובזמנו לסעודת סורים אבל החבר'ה של חב"ד במקום. זו הייתה בית החולים נמצא בעיר לווו, לא רחוק מאריסל, ואנחנו הגענו לעיר בשיוק שלו לא היה מפיר. הגענו ממש לפני שסגרו את הפתחות.

לה שאנחנו מאחרים. אשתי "סחב רגל" באותה תקופה, ובלבד שהתקפות

שיבור כלוס ולצ הפסיק.

אשחר לצ יכול היה לשתות אלכוהול בגלל המחלה והטיפולים, אבל הוצ
הקפיד שצאני אשתה. כשמילאו את כוסו, הוצ הציבי אותה אליי. שתיתי כמו
שלצ שתיתי בחיי, ולפנות בוקר, כשהצאנו למלון, כמעט איבדתי את ההכרה.
התעוררתי בבוקר וראיתי את אשחר מעליי:

"תגיד לי," הוצ אמר, "יכול להיות שהתבלבלתי? חשבתי ש צ א ת בצאת
לכאן כדי לעזור לי."

הוצ טיפל בי שם במשך חצי יום. הייתי מחוק.

ה"שוס" של הפסיעה היה התרחש ביום האחרון, כשהמוניות שהזמין רבינו לנסוע
לבית החולים, עצרה לידנו, אמר לי אשחר: "עכשיו אנחנו הולכים לעשות קטע,
אתה רק צריך לשתוק את פעולה. עזוב לי בערבית..."

רוב נהגי המוניות בהלצ'יה הם ערבים בעלי אזרחות, ואשחר ציפה שהנהג
ערבי. עוד לצ הספקתי לקלוט מה הוצ רוצה, והוצ כבר התיישב ליידו. אני
ישבתי מאחור.

אשחר החל לשוחח אתו בערבית. הנהג היה ערבי אלג'יראי, ושהוצ שאל את
אשחר מאין אנחנו, עזב לו אשחר שלנינו מאל-קודס, כלומר ירושלים.

הנהג כמעט התעלף מהתרגשות - שני ירושלמים אמתיים!

"ומה צן הפגיעה שיש לך ברצל?" שאל את אשחר.

"אבי, צב מהידודים," השיב אשחר, "הם ירו בי במהומות בהר הבית."

הקהל היה באקסטזה. היו לו שני "שאהידים" חיים במועיה.

הוא לקח אותנו אז לוון ולא הסכים לקבל תשום על הכסיעה. אשתו ניסה להתווכח אתו, אבל הקהל ההגיב: "אמות לפני שאסכים לקחת מכם כסף על הכסיעה הזו."

הטיפול נמשך כשעתיים, והקהל חיבב לנו ליד הבלת ולבסוף גם החזיר אותנו לבריסל. מובן שבסוף שילמנו, אבל אשתו היה צריך להבריח אותו לקבל מאתנו כסף. הוא לא היה מוכן לשמוע על כך, ואשתו ממש דחק לו את הכסף ליד. כך היה קטע מהדהים - אשתו היה מסתדר עם בלגיה.

יובל ב.

אשחר נלחם במחלה מלחמת חֹרמָה, ואחד מכלי הנשק החזקים ביותר שהיו בידיו היה חוש ההומור. מאז ומעולם ניחן בחוש הומור פרוע, עתה נצבע ההומור שלו בגוונים כהים ומקאבריים. גם ברגעים הקשים ביותר הוא לא הניח למחלה להכתיב לו את לוח הזמנים. הוא יצחק בַּמָקום ובַזמן שייראו נכונים בעיניו, וצוחק מי שצוחק אחרון:

אשתו עבר ניתוח קשה, הוא במעט את ובחכי מ"שם", כשהוא מתאר את המסדרון ואת "האור בקצה המסדרון". לאחר הניתוח אושפז למשך שבועיים בחדר טיפול נמרץ לוירו כירורגי. הוא חובר לצינורות ולנקזים, ובאחד הלילות נשארתי לישון אתו.

קשה לתאר את המקום הזה, ואם אומר שאשתו היה החולה הקל ביותר שם, אבליו אולי להעביר שמץ מן האווירה: במיטה הסמוכה שכב הומלס כבן שבעים או שמונים שהיה "מחוק" לגמרי, ואני ואשתו ישבנו ובחנקנו ושוחחנו. כך פשוט לא

"את יודעת מה הוא אמר לי? שהוא מתכנן לתנוק את הילד בברית."

ונשיתי להסביר לה שלפי מולי היה המהלך הבא "טוב" חד משמעי:
ובמשחק הקטן שניהל מולי היה המהלך הבא "טוב" חד משמעי:
ניסיתי להסביר לה שלפי סתם, שלפי ההמור של אשתו, אבל אשתו לא ויתר,
"בוא מכאן" סקדה עליי.

"הוא ממש מסריע לי," ליבה אשתו, "בהבשה התנימה", את אש כעסה של
האחות "הוא פשוט לא עוצב אותי. אני רובה לישון והוא כל הזמן מסריע."

"מה בדיוק אומרת הוא באמת מסריע לך?"

אמר לה, הפעם בקול רם, כך שגם אני יכולתי לשמוע.
"בהחור הזה כאן אני לא יודע מה הוא רובה ממני. תעיפי אותו מכאן."
אשתו לאחות ואמר לה משהו בשקט. לא שמעתי מה אמר, אבל פתאום היא
הביטה בי במבט כעוס.

השתתקנו, אבל לאחר שהאחות הלבה פרצנו שנינו בצחוק מחופש, והיא
חזרה והלבה וחזרה, והריטואל הזה נמשך כך עד שהאחות הפעימים קרא
החולים. בחדר טיפול נמרץ לידנו כירורגי לא נשמעו בדרך כלל קולות כאלה.
האחות הגיעה והשתיקה אותנו. השיחה והצחוק הפריעו את מנוחת

צחוק אחד למשנהו, "אני שוכח בדיוק שנייה אחרי שפיפרו לי אותה."
"איך אתה מסוגל לזכור כל כך הרבה בדיוק?" שאלתי אותו בין התקף
ומכאן פיפר לי בדיוק, ואני "נקרעתי" מצחוק.

"אמן הרי צמן קצר קודם לכן פרפר אשתו בין חיים למוות וכבר היה "שם",

כל שנות המחלה לא ראה אשחר את עצמו כאדם חולה, ובשום אופן לא ביקש שירחמו עליו. הוא סלד מרחמיהם של אחרים ומרחמים עצמיים, וההומור החד, הנשכני לעתים, שמר עליו וחיזק הן את דימויו העצמי והן את דימויו בעיני אחרים:

חשוב שתבין כאדם חכם, כמוני, כ"סוס" שמחכך את כולם ולא כאדם חולה.

אשחר לא חשב כך על עצמו ולא היה מוכן שמישהו ירחם עליו חלילה.

אופיר

קל להרים ידיים ולגלוש במדרון החלקלק של הפסימיות והתבוסתנות, אך אשחר היה לוחם: היה לו האומץ להיות אופטימי, והוא לא פחד לטפח תקווה שינצח את המחלה.

מצד שני הוא לא שגה באשליות. שאיפותיו של אשחר וחלומותיו היו מעשיים וארציים מאוד.

אני חושב שהוא רצה להיות מסחק במקום שבו הוא נמצא. נראה לי שזו הייתה השאיפה שלו. הוא רצה להיות שם ולעשות את המקום טוב יותר.

היו לו רעיונות רבים, הצורות בונות ומקבלעיות והיה לו גם חזון: הוא לא הסתפק, אבל אין לי ספק שאשחר היה נשאר במסגרת כזו ומתקדם למסקידים בכירים יותר.

יגאל

אשחר אהב את משפחתו ואת חיי המשפחה, נפשו נקשרה בנפש חבריו לנשק, והוא התגאה בעבודתו שגרמה לו לסיפוק רב כל כך: תכונותיו, כישוריו ושאיפותיו, אשר בשלבים מוקדמים יותר בחייו נראו כעומדים בסתירה אלו לאלו, נשזרו למארג אחד. בעבודתו נמצא אשחר בתוך "האלמנט" שלו.

"השגרה הלא שגרתית" של עבודתו והמוטיב ההרפתקני המובנה בה לא הותירו מקום לפנטזיות ולחלומות "גדולים מהחיים". אשחר חי חיים שלמים, טובים ומספקים. הוא הגשים את חלומותיו.

וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ וְרַב
כִּי חָלַב אֶת חֵלְבֵי הַמִּזְבֵּחַ.
לָמָּה לֹא נִוָּכֵחַ מְאֻמָּתִים?
אֵשׁ רְעִים לְהִתְרוֹעֵעַ.
מִי כָּמֹךָ לֹא תִּתַּת עַל כּוֹרְעֵךְ?

הַבְּזוֹעֵה בְּתַשּׁוּקוֹת הַוִּי.
כִּי אִם הַיְהוּבָה לְמַן חֲבִיבָה
הַרְעִיעֵה לְאֵת אוֹכֵל אָמוּי.
הַרְעוֹת לְאַהֲבִי, לְאַהֲבִי,

וּרְאִי כִּי בְּקוֹל גְּדוֹל.
אַךְ אֲנִי עַל סְנֵי אַכְסֵ,
אֶת בְּיוֹוִית לְדוֹסְקִים חֲדוֹל.
אֲמַהּ, אֶת מַלְכַּת הַס.

אֵשׁ רְעִים לְהִתְרוֹעֵעַ.
מִי כָּמֹךָ לֹא תִּתַּת עַל כּוֹרְעֵךְ?
לְאֵת יִהְיוּ נְיָרִים מְלֻבָּדִים.
וְעַד הַמָּה יִדְעוּ: אֵיךְ עוֹלַם

וְעַבְדֵי סְנִים אֵל סְנִים
אֵיךְ נָאוּוּ סְנִים כְּאֵה.
יֵלֵן בְּאוּ שָׁלוֹם אֲבָנִים
וְתָהִיוּ לְאוּחַ גַּל-אֵה.

וְיִי הַרְגָּשָׁה וְנִי הַלֵּב.

אוֹת וּבְרִית הִיא וְנִי רוֹצֵי,

בְּמַשְׂרֵכֶת אוֹתָהּ שִׁימוֹ בְּנֵיהֶם.

הַבְּלוּחַ מְשׁוּחַ, רְעִיי,

הזר הזוכר את רעיו | נתן אלתרמן ("שמחת עניים")

מָה חוֹשֵׁב וְאִי שׁוֹרְשָׁהּ?

אֵיךְ רְעוּת אֵיכְ טְוּוּתָהּ עֲבוּרוֹ

יְקֻבָּהּ אַהֲבַת יָהֶל.

וְנוֹרְאָה אַהֲבַת אֲבוֹתֵי

אֵיוֹ רְעִים לְהִתְרוֹעֵעַ.

מִי עוֹלֶה מִתּוֹךְ גֵּל כּוֹרֵעַ?

הַתְּלִיתֶם לוֹ רְעוּת עַל בְּלִימָה...

הַמּוֹשְׁכִים אֶת לִבּוֹ בְּעֲמָה,

הַסְּסוּרִים לוֹ עַל אַבְּעֲוֹתָי

עַל רְעִיוֹ הַיְּכוּרִים אוֹת בְּאוֹתָי

עַל רְעִיוֹ, אֲזוֹנַי, עַל רְעִיוֹ.

מָה הַקֵּלֶל וְאֵל מִי יָכֹל יִרְעָבֵהוּ?

אֵיוֹ רְעִים לְהִתְרוֹעֵעַ.

מִי עוֹלֶה מִתּוֹךְ גֵּל כּוֹרֵעַ?

בְּגִילְכֶם וּתְגֵל תִּפְוּמִי

וּבְדֶר אֲוִיבֶם אֲעוֹנֵם.

אַל תִּתְּנֵנִי, רְעִיי, בָּמֶוֹ.

אַל תְּנִיחִי לִי אֶת רְעוּתֵי

מִי דִּבֵּר מִתּוֹךְ גֵּל כּוֹרֵעַ?

אֵיוֹ רְעִים לְהִתְרוֹעֵעַ.

מָה עֲנָן לוֹ רְעִיוֹ, מָה אֲמִרוֹ?

לְאֶת עֲנָן לוֹ רְעִיוֹ, לְאֶת אֲמִרוֹ:

לְאֹ הַסְרִיחוּ בִּינְנוֹ שִׁנְעֵי,

לְאֹ הַסְרִיחוּ קְלָלָה נָּזִיד,

לְאֹ יְסְרִיחוּ שׁוֹנֵא אֲבְנֵיעַ

שְׁהִיוֹ לְאוֹחַ גֵּל-אֵד.

מִי שָׁמוֹ תִּתֵּת גֵּל כּוֹרֵעַ?

אֵיוֹ רְעִים לְהִתְרוֹעֵעַ.

06.06.14

אשתי

אשתף בפסוק הראשון מן "התיקון הכללי" שהיה שגור בפיך: "מכתם לדוד, שמרני אל, כי חסיתי בך."

לכל אחד יש ציבור שמלווה אותו כשמוכרז השם "אשתי". ציבור פרטי ואישי, אבל גם ציבור קולקטיבי; ציבור המייחד אותך. ציבור שה מתקבל למשפט אחד שאותו שמעתי מאות פעמים מאנשים רבים כל כך. משפט שה מייצג בצורה הכנועה ביותר את המורשת שלקי, משפט קטן באומרו הרבה על אדם בעל לב גדול ואמיץ: "באתי לחנק ויצאתי מחונק".

רבים יאמרו בצדק שהייתי ותהיה לעד לוחם גדול עבור המדינה, שלחמת בגבורה עילאית במחלה האכזרית ושניצחת בכך שהקהלת לרבים כל כך את האמונה בכך שאין דבר כזה "בלתי אפשרי" או "לוותר".

קצרה הדרישה מלסכם תקופת חיים מלאת אתגרים ומעט, אבל ישנה מעלה אחת נוספת שבה התברכת אשתי: החברות והרעות. רבים מהנוכחים כאן יודעים לספר על לבך הרחב ועל דרך חשיבתך הייחודית כל כך ורבים עוד יותר יודעים שהיית חבר אמתי, מהלב.

נתן יונתן כתב: "אישה ישנה עוד אנשים כמו הבאיש ההוא אשר היה כעיבות ההוכיות."

תעזוי, תמיד תתלבטי, תמיד יותר, תמיד-תמיד.

אתה אדם שלם שלו אין מאדים, כל כך אדון! הלתינוך אינסוסית - תמיד הוסק להיות החוליה המקשרת ביניהם.

"מאנץ" - צה אולי התיאור הטוב ביותר שלך, כשאנשים סוגשים אותך הם נקשרים אליך בתוך שנייה ולא משחררים. הדבר השני שקורה הוא שאתה אינך אדם נפלא ומקסים אתה.

הרובדה שאני לא מכיר אדם אחד שש לו מלאו רע להגיד עליך, רק מוכיחה

למרות הכל לא חלמתי בחיים שאגיע ואיד אנסה לסכם בכמה משפטים מי אתה. צה בלתי אפשרי ובלתי נתפס.

אלפי, את יקר שלי,

6/6/14

נכתב ללוויה על ידי חבר מהיחידה

תבא נשמתך צרורה בצרור החיים, אמן.

"כל הנשמה תהלל יה, הללויה."

אסיים בפסוק האחרון מן "התיקון הכללי":

אותנו לאורך כל הדרך.

בכח כפי שעשינו לאורך כל הדרך ביחידה שיכבו ומורשת של אשתר ילוו

הילה, גיא, אייל, מיה ובני המשפחה היקרים, נעשיק לחבק אתכם ולתמוך

שעומד מולי - מבטיו, דבריו והתנהגותו הקרינו אמינות וכנות מלאה בהסתייגויות ובאימונים. מהר מאוד היה אפשר לראות מי באמת היקר לבו ומי הבאיר לי פנים ומבקש את עזרתי כתלמיד עם אשכר הקשיים, מלבד העובדה שאתה רק בן ארבעים ואחת אבל ההסתכלות לכיוון האישה הכי מדהימה בעולם היקר. יחד הבאתם את גיא - ילד היקר, את איליק ואת מייק'וקי, כל כך הרבה אור ביחד.

הילק'לה, את הדבר הכי מושלם שאשחר יכול היה לקבל. הוא אוהב אותך כל כך, ואת היית בשבילו הפלק והמנוע בעיקר בשבע השנים האחרונות מוקן ואני, ובטוח שכל החברים, נהיה בשבילך תמיד ומתי שתרצי "אני אוהבה אותך".

אשחר, אני אוהבה אותך.

בשבול לסגור מעגל אני רוצה להודיע בסיום הדאשוקה שאני הוא לא שיניק אותך לבוקה בחתונה שלך ושל הילק'לה.

רונן חביב ("מאמבו")

נכתב ללוויה על ידי ממבו, חבר נפש של אשחר

ההיכרות הדאשוקה שלי עם אשחר הייתה בימיה. כשחלקו את הלוחמים בין הצוותים, מלי הביא לי פנים ומבאתי את עצמי כתלמי לבתלם עם אשחר בשבילי אתה את תמיד, והאהבה שלי אליך היא בלתי נתפסת כמו שיניק אחים יודעים. אני עדיין לא תופס שאתה לא איתי, אחי.

אדם יקר, אבוד נפש וחבר אמיתי. הרעות והלכידות עם חבריו היו מבטן לאורך שנות חייו.

עם השנים, כל אחד מאיתנו סלק לעיסוקים אחרים ודרכנו נפרדו, אך לא להרבה זמן. בשנת 2003 כיהיתי וקיבלתי את הסיקוד על הפלוגה המיוחדת של היחידה, אשתו היה אז לקראת סוף הכשרה ושוב עוצמת האישיות נכבשה לנגד עיניי, לראות את אשתו מסיים הכשרה מורכבת במיוחד כאדם בודד כך אחד הקשיים הגדולים ביותר בייחוד לאדם שהאנשים והחברים הם חלק בלתי נפרד מחייו, אבל גם כמה שוב אברו תכונותיו המאפיינות אותו, מוסר עבודה אבוד רצינות והבקות במטרה. מהר מאוד ראיתי באשתו אחד הלוחמים והקצינים המובילים בפלוגה וביחידה, ובמשך תקופה ארוכה עבדנו כך לצד כך בשיתוף מלא להוביל תהליכים מורכבים. כמובן שתכונותיו ואישיותו לא אכזבו לאורך השנים ואפילו בלטו והתחזקו עם האחריות שקיבל. אדם עם חוש הומור שונה ומיוחד, יחסי ענוש שמעוררים קנאה, איש משפחה למופת שדואג להתגאות באשתו וביליו בכל הזדמנות. אדם שהאינטרסים האישיים נמצאים בתחתית סדר העדיפויות שלו. רוח התנדבות ומוסר עבודה היו אור לרגליו. תמיד ידע להרים ראשון את האצבע כשהיה צריך לתת כתף או עזרה בכל מקום ביחידה. יכולת ניהול ללא אבולות היכולת להכיל ולקבל ביקורת רק עשתה אותו יותר טוב ומקצוע. הלוחמים הלכו אחריו באש ובמים עם עיניים עצומות בביטחון אוסיו המיוחד, המקצועיות שהפגין והחשוב מכל הדוגמא האישית.

לא אשכח את רגעיו הקשים של אשתי, שאפילו בהם דאגה שלא נוותר את עצמנו ונמשיך לעשות את הפעולות על הבד הטוב ביותר והוא יהיה בסדר. עם החיוך והאוטומיות שליוותה אותו לאורך כל הדרך והאנרגיות החיוביות שעזרו לא הצלחתי להבין מהיכן שאב אותן. אבלי תמיד דמותו של אשתי תתרט בציבורני כאדם מיוחד הדואג לאחר, קצין מצוין, ידע שמייש, בנוער ובצבא, מלא שמחת חיים. אני מתגעגע לאדם יקר.

"תהא נשמתו צרורה בצרור החיים"

אמיר, חבר מהיחידה

משפחת גנדלמן

אשחר נכנס למשפחה

בני משפחת גנדלמן הם האחרונים כרונולוגית בסדר ההיכרות עם אשחר, ובשנים המועטות, התמציתיות, הסוערות והאינטנסיביות של היכרותם היו ימים רבים של מחלה ושל התמודדות. המחלה שהתגלתה בשנה השביעית לנישואיהם של הילה ואשחר, ליוותה אותם במשך שבע שנים נוספות. אף על פי כן נצרבה בלבם דמותו של אדם בריא, אנרגטי ומלא חיוניות.

סטפי ומשה גנדלמן, הוריה של הילה, האחיות רונית וחן, שי לופסקו, בעלה של חן, וחנה, אמו של שי – נראה כי כל אחד מבני המשפחה רואה את עצמו קרוב לאשחר, מעבר לעניין המשפחתי הפורמלי. הם מתארים, לעתים בקול חנוק מבכי ולעתים בצהלות צחוק, חתן וגיס שהפך לבן ולאח, אדם אהוב ונוכח גם לאחר לכתו.

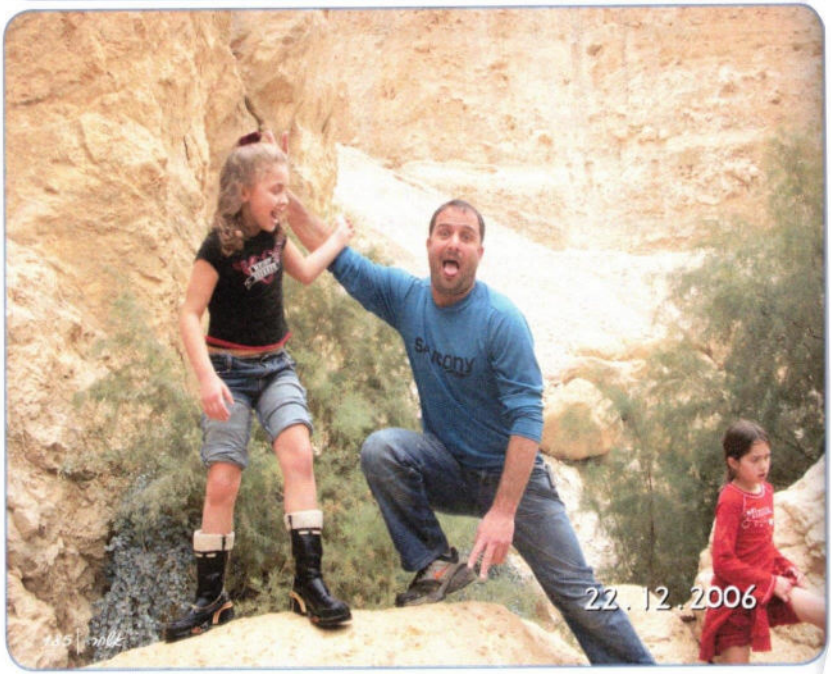
כל אחד מבני המשפחה רואה את עצמו קרוב לאשחר

10.06.2006

22.12.2006

אשתו היה אוסטימי ומעל נכחות חזקה. לה התיאור המדויק ביותר שלו. היה לו קול רם וחזקי וכשנכנס לחדר, אי אפשר היה להתעלם ממנו.

שי

חבל לי כך שאיננו מתכנסים כאן למסיבה: אשתו היה חקיין. הוא יכול היה לחקות כל אדם שבדיבורו היה מאפיין מיוחד.

סטפי

היה צמן שהוא אימן את הילה למחוני כושר של המשטרה. הוא ממש רדף בה: "הילה, את סדלאבה." היא הייתה צריכה לעמוד במבחן והוא נהג לרוץ אחריה. היא רצה קדימה, בעוד הוא רץ כל הזמן קדימה ואחורה.

כל הזמן בחקרן שהוא, ספורטאי בנשמה ומוא כל כך באנרגיות התחתן עם כזו אישה סדלאבה.

רונית ושי

זמן קצר לפני גילוי המחלה נסעו הילה ואשחר יחד עם אחיותיה של הילה לנופש ביער אודם שבצפון. הייתה זו תחילתו של קיץ, ובכל זאת היה קר מאוד. הגשם שירד בלילה נשמע היטב מבעד לגג הפח. הקור היה עז כל כך עד כי נאלצו לשאול מעילים מבעל הצימר ולעצור בדרך כדי לקנות בגדים חמים.אשחר אהב בילויים משפחתיים – יחד יצאו לטיולים בסופי השבוע. טיולים בחיק הטבע היו אהובים עליו, אבל את הנופש בבתי מלון אהב פחות וחיכה בקוצר רוח שיסתיים.

ועם כל ה"חוויות" שלו, היה לאשחר טעם מיוחד בבגדים. הוא לא התעלה, אבל אהבה מותגים מעוצבים ופריק איכותי. עם כשלבש חולצות פולו בסגנון הרבוה, הקפיד תמיד על חולצה מחויטת. אפילו לאחר שחלה, באחת הפסיעות שלנו לבניה, לא החמיץ הזדמנות להכניס לחנות של טומי הילפיגר...

רונית

כאשר נכנס אשחר למשפחה כבן זוגה של הילה, כבר היו חן ושי זוג ותיק והורים לתינוקת. כדרכו של אשחר, איש רעים להתרועע, הייתה זו כניסה "חלקה":

אשחר אהב את שיר שלנו, והיא אהבה אותו. כתינוקת הייתה שיר מעוותת "סבירתית" של מילים, ואשחר השתגע במילים ששיר שיבשה. כך הסיבה שאני יכורת טוב כל כך את הקבוב שהפסק בסיפ ל"קוק" ואת ה"באית", הלא היא כבית:

"איפה הקוק?" שאל אשחר את שיר, "ואיפה הבאית?"

חן

הוא לא פסח עם על שיבושי המילים שלי. אמנם, נולדתי סה, אבל כשהייתי יוד עברתי עם הורי לקנדה ולאוסטרליה ובחזרה עם קלי שסה. סחפתי מהמעט ש"תקועה" בי אשתי בכל שגיאה, אבל מובן שאשחר ראה רק את הצד המצחיק:

"מה אמרתי?" היה שואל בצחוק מתגלגל ולא חסך את "חידושי העברית" שלי עם מהחבר'ה שלו ביחידה. כשהם פגשו אותי, מיד שאלו: "שי, אתה הצוש שראה ציפור אדום בים המלח?"

הפכתי למיתוס.

כשהכרנו בשנת 1997, עוד נותר מעט שלי בצדי ראשי.

"שי, איך יופי אתה נראה." הוא אמר לי, וכשהבר עשיתי קריחת נפת לעומק

לי את הראש ולהבריק: "יש לך את הקרחת הכי יפה והכי מטופחת בעולם. כיף קרחת מבריקה עוד לא ידע לי לראות. תן לי ללטף."

למן ההתחלה הרגשתי שהוא אחי. את נעמה, את אילן ואת הקיבוץ הכרתי סחות. כשאשתו נכנס לחיי, אמרתי תודה לאלוהים על שסוף כל סוף הגיע אדם שיחד עמו אוכל להתמודד עם שגיונית ה"גלגל-women". אגלה, גם אשתו אמר בדיוק אותו הדבר, אלא שלי היו עשר שנים "פור" עליו, עשר שנים שבהן התמודדתי לבדי...

הוא "אח" על המסגלים שלנו, תמיד חיפש את הדברים הקטנים והמצחיקים, ואיש לא נעלב - לא הוא ולא האחרים: אשתו קיבל הכול בחן, ואיש לא נפגע מן ה"הסתבכויות" שלו. ברור היה שהכול נאמר בהומור.

שי

ומעבר לכל ה"צחוקים", אשתו היה אדם נחרץ אשר דרש מעצמו שלמות בהיבטים. הוא דרש גם מאחרים אבל דרש יותר מעצמו.

הוא עמד במשימות שאותן הציב לעצמו ולא סטה מהן. הוא היה אדם נחוש, לא ותקן. לא היו אצלו "חכמות" - חייבים להשיג את המטרה, להיות צמוד אליה ולראות אותה כל הזמן.

משה

מושיקו היקרון,

ראשית רציתי לומר לך, מושיקו, שמעיניי אתה אחד האנשים המיוחדים שפגשתי בחיי, לטובה כמובן. אתה אדם טוב לב בצורה נדירה ובתי רגילה, נעים הליכות רגיש וחכם, עדין ואוהב אדם אמתי וכמובן יפה עין אדיר בכל תחום.

מה אפשר לאחל לאדם שכבר יש לו הכול? אני רוצה לאחל לך בראש ובראשונה בריאות שלמה ומושלמת בגוף ונפש, קבלת שקט ורוגע לא יקיקו לך אף על פי שאני לא מאמין שתקבה להם.

אני מאחל לך להמשיך כמו שאתה עכשיו - בריא, חיוני, שמח, מלא בפעילות ובעשייה ונהנה מכל הדברים הקטנים בחיים.

מאחל לך עוד שנים ארוכות של בריאות שמחה, אהבה, שלום בית הצלחה, עושר אדיר ואם אפשר לא יקיק עם עושר.

אשחר.

נכתב על ידי אשחר ליום הולדתו של משה גנדלמן

הפתיחות של אשחר, הצחוק שתמיד בו תמיד, קסמו האישי והחן הכובש שלו נעצרו בחריקת בלמים מול מחסום אחד ויחיד – עבודתו:

אשחר היה סרטן וגלוי, אבל פעם, כשבא לבקר אותנו, התיישבתי את "אחד על אחד" ואחרי שקשקשנו קצת על הא ועל בא, הוא שאל מה אני עושה. אמרתי לו שאני עובד במשרד. לא היה לי מה להסתיר וסיפרתי שאני עובד בחקירות.

כששאלתי אותו מה הוא עושה, הוא השתתק לרגע קל ואחר כך אמר: "אני עובד ב... במשרד הביטחון."

בנימה קצת סקפטית אמרתי: "באמת? איפה במשרד הביטחון?"

ניסיתי לחקור אותו, אבל נתקלתי בחומה. לא הצלחתי להוציא ממנו דבר וחצי דבר.

לקח לו זמן להביר אותי ולהיפתח אליי, ולבסוף סיפר לי:

"מה? הרי אתה כולה שוטר כמוני," אמרתי לו, "מה אתה עושה עליי 'באווינים'? אני במשרד ואתה במשרד."

שי

אשחר סיפר שכאשר התקבל למשרד, הציע לו אחד המסקרים הבכירים שיעשה מסלול בהכוונת אותו מסקר ויגיע לדרגת רב סקר או אפילו יותר מכך. אשחר לא הסכים בשום אופן. הוא רצה דווקא את היחידה הכי מאכלת, את המסגרת הכי - לא את מסגרת של יחידה מטרתית רגילה, אלא מטה חריף מבחינת תנאי השירות ואופי היחידה. כלומר הוא היה כל הזמן שלם עם האמת הפנימית שלו ועם מה שרצה לעשות. הוא לא רצה להיות מוּנָע

על ידי דברים שכאלו לעצמם. הוא היה חבור מטרה.

תכונה זו באה לידי ביטוי באופן מופלג לאחר שחלה, אבל גם קודם לכן, בהיותו אדם בריא, הוא ידע לשן מועדות סניו ומה הוא רוצה מעצמו.

משה

כשהתקיים "דיון סוקרטי" ביחידה, כלומר מי הראשון שמגיע לו קידום, היה אחר הראשון. הבינו לו לצאת לקבלנה, אבל הוא לא רצה בכך, כי מדובר באופק שירות קצר ביחידה, והוא רצה להישאר עם הצוות שלו. בשנת 2006 כבר לא התירו לו ברורה, אמרו לו שהוא חייב לצאת והובטח לו שיחזור לצוות. לכך חסר תקדים, איש לא יוצא עם הבטחה כזו. אחרי שסיים את הקורס, הוא ניהל את הצוות.

בשבתות - אם היתה הקפצה, אחר לא יכול היה לקפוץ בעצמו, כיוון שהרון רחוק. היינו רואים אצל בניסר את ההוצאות הקופצות תמיד היה מישהו שהיה מוכן להקפצה, והמסירות הזו היתה מיוחדת בכך. אחר תמיד אמר לי: "מי צריך יותר מזה? אלו אנשים שאפילו לא צריך לבקש מהם."

הילה

לאחר היו מטרות ברורות. אני זוכר שהחפו אותו לצאת לקבלנה, והוא לא רצה, כי האיזון בין העבודה למשפחה היה חשוב לו. ממילא עבד כמו מטורף, וללא המחלה אין לי ספק שהיה מגיע רחוק ומצוה.

שי

כבד מנשוא

בית ומשפחה, משפחה ובית – המוני כדורים מוטלים בו זמנית לאוויר, והיכולת ללהטט ביניהם ולשמור שאף לא אחד מהם יישמט וייפול ארצה, היא מיומנות לא פשוטה גם בנסיבות פרוזאיות יותר. כל כדור נוסף מעלה את רמת הקושי ואת הריכוז הנדרש לשם כך. עבודתו המיוחדת של אשחר דרשה יכולת בלתי רגילה, אך ה"כדור" הנוסף שהוטל לידיו ולידיהם של בני משפחתו כבר היה כבד מנשוא.

אני זוכר שהיה לילה אחד שבו ביקשתי מהרופא התורן שפשוט ירדים אותי,
כמעט כמו כלב ה"צער בעלי חיים".
"אני לא יכול יותר לסבול את הכאבים." אמרתי לו.
היו שלבים שאמרתי רציתי למות. אני לא יכול להקדיר כאת אחרת.

אשחר | "לוחם הצללים", עובדה

אדם שהיה בריא כל ימיו אינו מסוגל להבין זאת. אשחר היה בטוח שיתאשפז, יעבור את הניתוח ביום רביעי וביום שישי כבר ישב עם משפחתו לארוחת ערב. מכאן ואילך, כך היה בטוח, יתמודד עם הקושי כאילו מדובר בנזלת או בכאב גרון. ביום שלפני הניתוח הראשון הוא יצא לשדות וגימא מרחקים בריצה. הייתה זו ריצתו האחרונה.

מיד אחר כך החלה ריצת אמוק. הכול קרה מהר ובאופן דרמטי, ומאורע רדף מאורע: בארבעה ביולי 2007 נותח אשחר בראשו וחלק מן הגידול הוסר. הניתוח הסתבך וגרם לו לשיתוק בחצי גוף. במחלקת טיפול נמרץ הוא נדבק בזיהום, תופעה נפוצה במחלקות אלה, וחיידק אלים גרם לדלקת קרום המוח. מצבו של אשחר היה קריטי, והרופאים היו מודאגים – הוא פרפר בין חיים למוות, אך בכוחות בלתי מצויים הצליח להתגבר על הזיהום.

כשיבא אשחר מביא החולים ערכו הרופאים "קונסיליום"
והודיעו כי המקסימום שאליו יוכל לשאוף הוא התניידות
בעזרת כיסא גלגלים.

סטפי

כנגד כל הסיכויים

אשחר, ספורטאי בנשמתו ומכור לאדרנלין, ידע כי המוצא היחיד מגזר הדין הוא פעילות גופנית. הוא חזר הביתה והחל בפעילות ספורטיבית שיקומית ובפיזיותרפיה. הוא ניהל את סדר יומו, כפי שעושה זאת אדם בריא – ה"ג'וב" שלו היה השמירה על בריאותו, והוא לא ויתר על שגרת האימונים גם אחרי טיפולים כימותרפיים.

הוא לא ויתר על הכושר ועל הפעילות הקופנית. הוא רכב על אופני כושר והקפיד להגיע לסיבובדסיסטים שלו. בן ואסטרי, בעלי תקווה. כיום רבים הגיעו לאימונים אצלנו, כי ההתמדות שלהם, ואשחר התחבר אליהם מסיבה זו. הוא אמר שכל יום שהוא בחיים, הוא יעבוד על עצמו. ההקפדה שלו על כושר תרמה למלחמתו במחלה. הוא עשה כאת כמעט יכול היה להרים את היד.

איל

הוא הלך כנגד כל הסיכויים, כל מהלך המחלה היה כנגד כל הסיכויים. אחרי ששמענו את חוות הדעת הדרסטיות אמרתי לאחת הדוקטורות: "שמעי, דוקטור, אני חושבת שאנחנו אחד מאתנו אינו אלוהים. בואי ניאבק."

כמה חודשים אחר כך, כשהגענו לכל השומר. נכנסתי אתו למלקה ואמרתי לאותה רופאה: "את זוכרת מה אמרתם? אמרתם שלא יוכל היה, בהקשה. כך אשחר."

הם נבהלו.

סטפי

אבל ערוץ הוא כבר לא יכול.

הוא הצליח להתגבר על אתגרי היומיום - ללכת ולהתלבש לבד ולהתקלח לבד, ערוץ

אמרתי לו: "בשתגיעה בחום הביתה?" אבל הוא אמר שלפה החלום שלו - להגיע לגעול גלי, ספורט וללבוש מכנסי ספורט וערוץ וערוץ וערוץ לפה הוא!"

בחום של אוגוסט הוא אמר לי: "את יודעת מה מתחשק לי עכשיו? בא לי עשה."

הוא ענה: "אל תבאגי, אימא, יהיה לי די זמן לנוח. כל עוד אני יכול אני רוצה עלי, עשה הספקה, הרי בכל לצאת..."

הוא היה חוגר מהרטיבה על אופניים ויוצא להליכה, וכשאמרתי לו: "נוח ריחמתי עליו.

מסביב לשעון

למשפחתו של אשחר היה חלק לא מבוטל בשיקומו. תעצומות הנפש שהצליח לגייס מתוכו נבעו, ללא ספק, גם ממסירותם יוצאת הדופן של בני המשפחה ומרצונם, שאינו מובן מאליו, להקדיש זמן, משאבים ומאמצים לטיפול בו.

אנחנו מתל אביב, וכשאשחר היה בתל השומר, היינו מתייצבים בבית החולים ברבע לשבע. כשעלה אשחר את תל השומר וחצי הביתה, סיפרו לו את הבירה בקיבוץ, ואני הייתי חייבת לבוא כבר לעזור. בשעה ארבע מדי בוקר ירד את משה למטה לרחוב וליווה אותי לאוטו. ממש סחבתי לעשות את הדרך לבד. היה חושך, ובסביבה היו כל מיני טיפוסים מסוקסקים. פעם מצאנו הומלס שישן באוטו שלי...

באותה תקופה הייתה הצלחת סרישה בבנק שבו עבד משה. אמרתי לו: "אתה סורג עכשיו, ואנחנו עוברים לגור בקיבוץ."

משה התנגד, הוא אמר שניסע בכל יום ונחזור בערב: "יש לנו כאן בית, יש לנו מיליון חברים, יש לנו מסגרת. מה פתאום לעבור? לא צריך להתגורר בקיבוץ כדי לעזור - ניסע, נעזור ונחזור."

הוויכוח ביננו נמשך, אך למסוק שכנעתי אותו. עברנו להתגורר בחבור.

נעמה ואני אחיות ושתינו טיפלנו באשחר. יחד הרכבנו לו "סיפ ליין" ופעמיים ביום עזרנו לו עירוי עם אנטיביוטיקה חזקה ביותר. כדי לשמור על תקינותו של הצנתר וכדי למנוע סיבוכים יש צורך בטיפול שוטף, בניקוי ובהחלפת חבישה. באנחנו לבך וניקינו אותו פעמיים ביום. כשהרופאה הדגישה את הסיפ

ליין של אשחר, היא אמרה שמעולם לא ראתה סיק ליין נקי כל כך. אשחר קיבל את הטיסול הטוב ביותר, וכך יכול היה להישאר בבית במקום לחיות מאושפז בבית החולים.

בנוסף, באנו לכאן לשמור על הילדים, כך שאשחר והילה יוכלו לצאת מהבית.

סטפי

לא רק איכות חיים השתפרה, כיוון שהיה בבית אלא גם תוחלת החיים. הטיסול הביתי המבדון האריך את חייו.

משה

אשחר לא קיבל "הנחות", ולמרות מצבו, לא נותר מעולם "מחוץ למשחק". הוא נוכח בכל אירוע משפחתי. לא שאלו את פיו, ברור היה ומובן מאליו כי עליו להיות שם ממש כמו אדם בריא. חובתו הייתה להיות שם, כפי שמצופה מכל בן משפחה אחר. נוכחותם של סטפי ומשה לצד משפחת בתם הקלה על אשחר והילה לקיים אורח חיים "נורמלי" ככל הניתן. בעזרת בני משפחתו יכול היה אשחר לקחת חלק בחיים, חלק של ממש.

המעשה של סטפי ומשה היא מעשה אצילי, מחווה גדולה ומיוחדת במינ שהם לעקור את עצמם מהסביבה שהם וללכת למקום חדש ואחר... אני מעריכה זאת מאוד.

נעמה

כך ראה לי טבעי. הבנו שהחיים פורשים מאתנו לחיות ימינים ממש כל הזמן, לא יכולנו לברוח מהמציאות.

אין מצטער כלל על ההחלטה לעבור לקיבוץ אנחנו קרובים לחתנו ולכלותיו, קרובים גם לאחיו ולגיסתו.

משה

ועין אחת צוחקת

הצחוק לא פסק גם בתוך החושך, במקום ההוא שנראה חסר כל תקווה. זו הייתה אחת מן הדרכים שבעזרתן התמודד אשחר עם המציאות ו"אילף" אותה.

"הצחוק יפה לבריאות, הרופאים מצווים לצחוק."

נראה כאילו אמרתו המפורסמת של הסופר שלום עליכם הייתה נר לרגליו של אשחר. במצבו הקשה גייס מתוכו כוחות-על. כך למשל חיקה את אחד המאושפזים שהתנהגותו המגוחכת עוררה בו צחוק. גם למחלה הביט אשחר "בלבן של העיניים" וצחק לה בפניה:

אשחר ראה בכל דבר את הצד המשעשע. אין מדובר רק בהומור, אלא מעבר לכך, ביכולת להסתכל על החיים באופן חיובי ללא "אבלו לי, שתו לי". רק פעם אחת בכל שבע שנות המחלה שמעתי ממנו שאלת תלונה. תמיד הביט קדימה, ומתוך בסיטואציות הרעות היה המון לחוכ. למשל כשהיינו בשיקום היה ליידו יוד שלקח אקסטרי וניסה לעוקץ דרך החלון. שמו היה נדיר, ואשחר ואני היינו "נקרעים" ממנו.

נדיר דיבר לאחיות בשפה מלוכלכת וכשהפסיכולוגית בשיקום מהמיטה, ענה לה: "לכי מפה, יא בת זונה, עופי מפה."

אשחר חיקה את נדיר במדויק, וכך היה חתיכת "מופע"... גם בבית החולים, במקומות הקשים והנוראים ביותר, לא הפסקנו לצחוק.

שבנו בסיכומרסיה ואמרתי לו: "כולם מסורקים פה חולי ממש," אך על פי שהוא היה הכי "מסורק" מכולם. יום אחד יצאנו כשאני מוליכה אותו בכיסא הגלגלים. הוא פרץ "מטומטמת", ואני החזרתי באיומ: "כבאי שתיקה שלא

מבחוץ נראה כמו בתוך החושן במקום ההוא שנראה חסר כל תקווה

חן

הייתה שכל ה"הילולה" הזו התרחשה כשאחד המשתתפים המרכזיים בה חולה אנוש.

אין לי כוונת את כל הפרטים, אבל הטורפ התחתוך והמדהימה היא "עבדו" לה על הה, מתחו לה את הה, הבחיקו לה את הה, והשאיה ושיהק לגמ הרבה, והחבר שלו יאצל חיקה אותו ודיבר תוך כדי שיהוקים. לו ולחברים שלו היו קטעים "קורעים" מצחוק: הוא שכב במיטה בבית החולים

רונית

סיטואציה נדירה.

אשתו היה אדם שכוח לעשות דברים, אדם שיכול היה להסתכל על אדוק אותך מהכיסא." שניהו התגלגלנו מצחוק.

מלחמה שערה

ממש כמו לפני המחלה שכן בנשמתו של אשחר, בצד הצחוק, גם צד נחוש ובלתי מתפשר. שי חזר וכינה את מחלתו של אשחר "הפציעה", כי מלחמתו הייתה כה עיקשת עד כי ניתן היה לחשוב כי אין מדובר באדם שחלה בסרטן, אלא במי שנפצע בקרב אך מסרב להרים דגל לבן:

הוא התמודד עם האתגרים הפיזיים המפרכים שהציב לעצמו, התעקש לקיים "בשיניים ובציפורניים" שגרת חיים רגילה, התעלה מעל הקושי האישי שלו בכך שעזר לאחרים וסייע להם כמיטב יכולתו וסירב סירוב מוחלט וחד משמעי להתלונן ולו במילה על מצבו. המושג "רחמים עצמיים" לא הופיע במילון של אשחר.

בהריאות ועקם בחולי היה אשחר אדם שאינו נשבר ואינו מוותר. הוא לא היה מוכן לשמוע בציות או "המלצות" להאט מעט את הקצב.

אינני נוהגת אבל שמעתי מאשתי שיוותה אותו לקוניקה של בן ויאסף, שהטיפולים שם היו "אכזריים" למדי. אשחר לא נכנע. הוא ברח מעצמו ונלחם בקושי. הוא הסתכל אך ורק קדימה._

משה

הוא ממש עבד אצל בן ויאסף, עבד קשה. הם עזר נהגו להתקשר אליו ולהכניס אותו לבוא ולעזוב חולים אחרים.

במידת האפשר קיימנו בבית שגרת חיים רגילה, אשחר השתדל לקיים את תפקידיו, וכוון ששהה בבית הייתי צריכה למתן אותו מעט: אשחר לא יכול היה להימנע מדיבור עם כל אדם שעבר ב"טווח" שלו, אבל בכל הנוגע לחברים של הילדים, מדובר בסיפור אחר. אמרתי לו שכאן הוא חייב להרפות: "עזוב את החברים של הילדים. כך כבר גדל כיף שאת נעים לדבר עם ההורים."

הילה

אותה, אבל דבמתי מן הדמיון ביניהם. ה"אופל" היה ברור.

נעמה

אינו יודעת כיצד חווה אשתו את התקופה הזו עם אבא שלו, כיצד ברר לחפש כאן ולחפש שם. הוא עדכן אותה בכל מיני חידושים שעליהם לא ידעה. והרבתה להתקשר אליו. השיחות ביניהם נמשכו שעות: אשתו עודכה אותה במות, והמצב לא היה טוב. אבי נהגה לבקר את אשתו בתל השומר, יש לנו ציוד חברים שהתקן, אבי, חלתה עקם היא בסרטן. עקם לאבי היה גידול

סטפי

אחד הדברים שייחדו את אשתו היה היעדר מוחלט של תלונות ושל "קיטורים". מצב אחד הוא היה לוחמני ומצב שני חיובי ואוטומטי. קורל כל כעס או התמרמרות. "תכף שבוע לבין עצמו חשב על הדברים הללו, אך מעולם לא שמעתי מפיו את השאלת השאלות המתבקשת כל כך: "למה לי קרה דווקא לי?" לא פעם אמרתי לו עד כמה הוא מעכיב לי את אבא שלי, סבא אליהו. אבא שלי הפסיק למשוך בחבלי גורל בגלל צריכת אלכוהול, וכאן אשתו היה עם הוא אמביבליה: הוא רצה לשחות, הוא ביקש לתכור לאבודה וקשה היה לו להשלים עם המצבה. לצערי-לצער הבין אבא שהוא לא יוכל לעשות הכול. הוא לא ויתר, אבל הייתה בו השלמה והוא לא התלונן. ממש כמו אשתו הרבה עם אבא שלי להתבדח על מצבו.

אליהו ואשתו לא התלוננו ולא "קיטרו" על המחלה, אלא קיבלו את המציאות בפשטות מבלי שוויתרו על האימונים הפוסניים הקבועים שסייעו להם לשמור על הבריאות ועל הכושר. אשתו אף התייחסה למחלה כעניין חיובי שתרם לו. היא הבין שניתן למצוא משמעות גם בחיים עם מחלה. היא האמין שמצבו בריפוי ועודד אחרים שסבלו אליו לא לאבד את האופטימיות ואת האמונה ולחפש כל דרך וכל אפשרות להתרפא.

אילן

כשראיתי את אשתי במקום שבו עשה סיבוכתרפיה, חשבתי שלא תצא מכאן. הקיום עליו משקולת ענקית והיא נסחה אתה. לא יכולתי להסתכל. הרגשתי שאני עומדת להתעלף.

אמרתי לו שלא הפעם הראשונה והאחרונה, איני יכולה לבוא לכאן שוב. כך היה פשוט נורא. היא סחה את המשקולת והיא היה בטוח שהיא יסחוב ויתמיד.

סטפי

אשחר היה מוכן לשאת את המשקולת הכבדה לנצח, לסחוב אותה אל ראש ההר במאמץ סיזיפי בלתי פוסק. כל מה שביקש היה להמשיך ולשאת את המשא.

המאבק להגיע אל הפסגה, כשלעצמו יש בו כדי למלא בשמחה את לבו של אדם. עלינו לתאר לעצמנו את סיזיפוס מאושר.

אלבר קאמי | המיתוס של סיזיפוס

אימונותרפיה

למרות המאבק המתמיד וקשה העורף, שִׂבְּה המחלה והתפרצה אחרי שנתיים שקטות. במהלך ביקורת MRI שגרתית התברר כי הגידול "הרים ראש", אלא שגם אשחר הרים את ראשו וכך גם בני המשפחה:

אחרי שהתקבלה תשובה מה-MRI, התברר לנו שיש התפרצות מחודשת של הגידול. הירכתי את ראשי, אבל אשחר אמר שאנחנו נתגבר. הוא אמר לאת באמונך שלמה, לא רק מתוך רצון לעודד.

אילי הוא אובד של ברצלונה, של מסי, ואשחר לקח את הבנים ויחד עם עוד שני חברים נסע אתם לברצלונה. הם נפגו בברצלונה, ולמרות הקושי המובן לא הראה אשחר שמץ של מבוכה, כך מספרים החברים. הוא רצה שכך יכירו אותו הילדים. כי הייתה הקבוצה שלו.

סטפי

בתקופה זו החל אשחר בטיפולים כימותרפיים ובהקרנות. ההלם היה עצום. אף על פי שצפוי היה כי יחששו מן הנורא מכול, כאשר מדובר במחלה קשה כל כך, לא האמינו בני המשפחה שהדברים יגיעו לידי כך.

אשחר היה חולה, ובשורה התחתונה, הדבר היה בסיסי - פשוט רצינו שהוא יישאר אתנו. לא רצינו לוותר עליו וחשבנו שבאמת אפשר להבריל אותו.

חן

החשש לאבד את האיש היקר כל כך ללבן דחף את הילה ואת אחיותיה, שלוש ה"גנדל-women", לעבודת הקודש של הצלתו של אשחר. לשם כך גייסו גם את בני המשפחה ואת החברים. היעד שאליו כיוונו את המאמץ העיקרי היה הטיפול האימונותרפי.

מערכת החיסון יכולה להילחם ביעילות בתאים סרטניים, אם היא מקבלת אותם כפולשים זרים וזיונים. אלא שתאים סרטניים רבים מצליחים לחמוק מתחת לרדאר מעשה שהם דומים מאוד לתאים בריאים, ומרבית ההתבוננים שלהם אינם מעוררים תגובה חיסונית.

כדי לסייע למערכת החיסון להתמודד עם תאים סרטניים, יש לשדרג את היכולות שלה לזהות את מעט ההתבוננים של התאים האלה שאינם מופיעים בתאים בריאים.

מה הסיכוי לרפא סרטן באימונותרפיה | מכון דוידסון

דרך אגב שלבי טיפול במקרה דומה הגעתי לפרופסור בבלגיה שעדיין מחקרי בתחום לב. ידעתי את קשר והתחלתי להתכתב אתו.

ניקי בי חלש בבד: הם לא מקבלים המון אנשים לטיפול, בפרט בתקופה ההיא, כשהניסוי כבר היה בשלבי סגירה.

ממש התחננתי לפני הפרופסור, ושהוא הסכים לקבל את אשתי, הייתה כאן אנחת רווחה. הצלחנו להכניס אותו לניסוי שכבר עבר כמה שלבים והיו

כשאתה משתתף בניסוי, אינך צריך לשלם עבור הטיפול עצמו, אבל צריך להתקבב רבבים רבים נוספים: הסיעות והשהיות של המשתתף בניסוי ושל המלווה שלו עולים כסף, וסבבי הטיפולים מתרחשים הלוך וחזור - שלושה שבועות וחצי ואחר כך שבוע ושוב יש לחזור. היו גם עלויות של טיפולים משלימים. אשתי קיבל "עזרת תצוגתי" עם ויטמינים מהרופסור יהודע באריכות ההבריח תוספי התזונה עלו אלפי דולרים בחודש. תקופה מסוימת היא קיבל טיפול ניסיוני שעלה ב"הסכה", וגם היא עלה ממון רב, והיו דברים רבים נוספים.

גיוס המונים

השערה לא מופרכת בעניין קשר אפשרי, בין מחלתו של אשחר ובין חשיפתו הממושכת למכשירים אלקטרוניים במהלך עבודתו ביחידה, נפלה על אוזניים ערלות. קשה היה לבסס אותה ולהוכיח כי קיים קשר בין השניים. אשחר לא הוכר כנכה על ידי משרד הביטחון, והמדינה לא השתתפה במימון ההוצאות הכבדות והתנערה מאחריות למחלה ולחולה. סכומי העתק שנדרשו כדי לממן את הטיפולים היקרים לא היו מצויים בידיהם של בני המשפחה. לאשחר לא נותרה כל ברירה, והיה עליו לגייס תרומות.

הסיטואציה הביכה את אשחר ואת הילה. שניהם אנשים סרטיים כל כך, הם התקשו לבקש. ההיצקקות לרעיון "ביאסף" אותם, אבל אשחר אמר שהמחלה מלמדת אותו להסיר מעצמו שכבות של אגו. הוא לומד לקבל, ומסיבה זו, כך אמר, הוא מרגיש בר מזל.

רונית

קוראים לי אשחר, ואני יוצא סיירת מובחרת. אני בן שלושים ושש ומאז שחררו מצה"ל שירתי כלוחם בכוחות ההיטחון בתפקיד מסווג. אני קיבוצניק, בעל להילה ואב לגיא בן השש ולאיל בן הארבע.

הקבלתי את כל חיי למען המדינה ועכשיו אני מבקש מכם שתקדישו כמה דקות לקריאת הסיפור שלי - אתם יכולים להציל את חיי.

לפני כשלושה חודשים התגלה במוחי גידול סרטני (מסוג אוליגודנדרוגליומה בשלוב עם גידול בשם אוליגואסטרוציטומה). בחודש יולי 2007 עברתי ניתוח להסרה חלקית של הגידול ובתובנאה מדיומום במהלך הניתוח, נערתי משותק בפלג גופי השמאלי. במהלך חודשיים לאחר הניתוח שכבתי במחלקת טיפול נמרץ

בפעילות במשך שבועות רבים חודשים ועלותן מאות אלפי דולרים. כמו כן יש צורך בפעילות של הגידול על ידי הקיבוצת תאים מהגידול עצמו. הטיפול שמור להתבצע רק בגידול על ידי הקיבוצת תאים מהגידול עצמו. הטיפול שמור להתבצע בפעילות במשך שבועות רבים חודשים ועלותן מאות אלפי דולרים. כמו כן יש צורך

השבתי לכך, על כל המשתמע מכך. אני נקוק לעזרה בכל פעולות היומיום מטלות אחרות לחלוטין, כשמאפיק עצמאי, חובב ספורט אתגרי ו"פייטר" אינני רוצה להישמע בקלישה, אבל הביטוי "הקיבוץ הבריאות" קיבל באופן כיבורו. מאז עברתי עוד שני ניתוחי מוח, האחרון בהם בחודש אפריל 2009. קוגניטיביות הן באות לידי ביטוי בשיעורים בהתנהגותי ובמצב רוחי ובפעילות שתקפו אותי עמדתי על סף המוות ולצערי אני סובל עד היום מפגיעות למיסול חיסוני שמתבצע בחו"ל ואשר הומלץ לי על ידי פרופסור רמי, מנהל המחלקה הגוירו כירורגית בבית החולים שיבלוב. בטיפול זה מכינים חיסון בסברואה האחרון חכי הגידול בצורה שלימה יותר. כדי לחיות אני נקוק בעטו הכלכלי.

ומשפחתי וחבריי ליחידה, שלא נטשו את מיטתי יומם ולילו, אינם עומדים לשיקום ממומנים על ידי משפחתי. ההוצאות שבודות ובן הלוכות ונלוות עבודתי לגידול. לבן כל הטיפולים, הרופאים המומחים ואמצעי הגלי אינני מוכר כלכה מערב הביטחון, מכני שקשה מאוד להוכיח קשר בין תגלי למען עצמי ואני ממשיך ונאבק כדי שאוכל ללכת בכוחות עצמי.

לי שעזרום לא אוכל ללכת. עשיתי מאמצים אדירים למען משפחתי וילדיי ונפש וקשה לי לתאר במילים עד כמה הדבר קשה. אלא על פי שהרופאים אמרו

בטיפולים משלימים נוספים בעלות של אלפי דולרים נוספים כגון "הווירוס ההונגרי" וכן תצוגה מיוחדת.

אני נקוק לכסף הזה בחודשיים הקרובים, ולכל סכום הוא עזרה.

כשקורה לאדם מה שקרה לי, הוא לומד להוריד מעצמו שכבות של אגו ולקבל עזרה מאחרים. כמו רבי סיברתי לקבל תרומות כל מה שרציתי היה לחצור לחיים רגילים. היום אני מבין שלא אחצור לחיים כפי שהכרתי אותם, ואין לי ברירה אלא לסמוך עליכם. אני רק בן שלושים ושש. אני רוצה לחיות. אני רוצה לראות את ילדיי גדלים. אני רוצה לחבק אותם ואני מבקש שתעזרו לי.

אני אופטימי, אני חזק ואני מאמין בכל לבי שאנצח. משפחתי וחבריי יפסכו בשבילי עולמות.

אנא עזרו לי.

מכתב מאשחר

אבי וקרלה, חבריהם של הילה ואשחר, ארגנו מרוץ שעלות ההשתתפות בו הוקדשה למימון הטיפולים. החברים ובני המשפחה נרתמו למאמץ, אך גם אנשים רבים, שנמצאו מחוץ למעגל הקרוב, הושיטו יד תומכת: דורון מעמותת "קו לחיים", מומחה בגיוס כספים, השתתף בישיבות הגיוס עם חבריו של אשחר מהיחידה. עזרא סיידוף, לשעבר סמנכ"ל במשרד ראש הממשלה, תמך ועזר בארגון המורכב, ואריק דפני סייע להקים את אתר האינטרנט.

לכל המבקרים באתר שלום,

שמי אריק דפני ובהיברות שלי עם אשתי היא דרך אתי בקיצור. לפני כשנה עבר אתי תאונת דרכים קשה. הוא נפגע בצורה שמכוון בשפה המקצועית "פגיעה רב מערכתית קשה". למרבה הצער עברו החיילת הטיפול המסור והליך השיקום בצורה הטובה ביותר שיכולנו לבקש בהתחשב בנסיבות. רצה הגורל, ובימים האחרונים שבהם שהיתי עם אתי במחלקת השיקום, הבטלבה דרכי עם אשתי ומשפחתו. כמה חודשים עברו, וחברה טובה סיפרה אליי לקראה בעניית אתר לצורך גיוס כסף לטיפולים לאשתי. באותו זמן לא שיערתי בלבי שאדבר באותו בחור שגרר את עצמו במסדרונות של מחלקת השיקום, שלחם על חייו ושרצה לשוב לחיים רגילים ומלאים.

לאחר מפגש חוזר, מרגש ועמם עצוב לקחתי על עצמי את המשימה ובעזרתם של אנשים טובים נוספים הקמתי את האתר שבו אתם עתה גולשים.

מי שמכיר את אשתי יודע שויסוקו במיטחון המדיוק הכיב מאבלות רבות על בניית האתר, ועל כך לא אוסיף. בעתי הבאשית היא שמי שיתן כל כך הרבה מכשוריו למדיוק, מן הראוי הוא שאנו כחברה ובני אנוש ניתנים לעזור לו במערת קשות אלו. אשתי הצליח לעמוד על רגליו תרתי משמע, הדבר דרש מאמצים אדירים, ויש המכנים זאת "נס רפואי". מהיברותי הקצרה לעזור לו במערת קשות אלו. אשתי הצליח לעמוד על רגליו תרתי משמע, הדבר עמו הוא פשוט לחתם באריה כדי להמשיך לחיות ולהיות עם משפחתו וילדיו. אתם יכולים לעזור ולהציל חיים - אל תשבו מנגד לשא מעש. עזרו לנו להשיג את הקרנים כדי להציל את אשתי.

תודה שקראתם עמוד זה.

אריק דפני

שלום לתושבי כפר האורנים,

אנחנו שושף תושבי היישוב, ואנחנו על פי ששלושתנו מתגוררים ביישוב שנים רבות למדי, רובכם לא מכירים אותנו, וכי הפעם הראשונה שאנחנו פונים אליכם באמצעות הפורום היישובי.

סיינתנו ובעצת מאבטחה שאליה נקלע חבר קרוב שלנו ויש צורך דחוף לסייע לו. חברנו, אשתו והבמן הזה אדם מבהיל ומופלא, ושלושתנו ציינו לחבלן בישימת חבריו הקרובים. אשתו חלה לפני כשלתיים בסרטן בראשו. הניתוח המסובך הותיר אותו משותק בחלקי מקומו. בשלתיים האחרונות עבר אשתו תהליך שיקום קשה ומורכב שאפשר לו, בניגוד לכל תחזיות הרופאים, לעמוד על רגליו ואף ללכת. רופאי מחלקת השיקום בביה"ח "שיבא" בה טופל אשתו, תיארו את תובאותיו של תהליך השיקום שאליהם הגיע בקידות ביותר וייחסו אותן לנחישות להתמדה, לרצינות ולהשקיעות שכל בך מאפיינות אותו. בחודש סבדואר האחרון חזר הגידול והתפרצ הפעם באופן אגרסיבי יותר. אשתו הניח את תהליך השיקום בצד ופתח במערכה חדשה, הפעם על חיין. הטיפול שאשתו אמור לעבור בהמלצת רופאיו הוא טיפול יקר שיבוצע בבית חולים בבלגיה. מאפתתו של אשתו ואנחנו - חבריו, איננו מסוגלים לאסוף את כל הסכום ונקוקים לשם כך לכולכם.

אשתו, עשוי להיות ואב לגיא (בן 6.5) ולאיל (בן 4.5), הציבו את כל חייו הבוגרים בתפקידים מיוחדים במערכת הביטחון. על סרק כך בחייו לא ניתן להדגיש את הדיבור, אולם די אם נציין שמדובר ב"סרנסה" ייחודית ולתירת סיכון שתרומתה לביטחון המדינה רבה.

אורח חייו של אשתו ואופיו אינם סובלים את פרסום מעלותיו ודאי שלא

את אלכוד תרומתו למדינה. אם היינו מקריאים לו את הדברים האלה טרם פרסומם כאן, יש להניח שלא היה חורץ מהעלווה ומהבדיחות המאסיביות אותו והיה אומר עליהן לבתבתי, ולמרות כאשר נראה להן נכון לבקש מכולכם לעצור להבלות חיין של אדם שהשקיע את חיין בהגנה על חייהם של רבים אחרים.

בבוקר יום שישי ה-22.5.09 תיערך ריצת התרמה בעני יהושע. הריצה תכלול מקבצים של 5 ק"מ ו-10 ק"מ. לצד מדובר במרוץ התרומתי אשר בריצה קלה. עלות ההשתתפות בריצה היא 100 ש"ח למשתתף. ניתן להירשם לריצה באתר http://www.realtiming.co.il. הכניסה דרך הכותרת "ריצת החיים של אשתו הכומן". כולכם מוזמנים להשתתף ולהפיץ בקרבכם כן.

לשלוח מכתב שמעודדים לסייע בהליכה רגועה ולאט דווקא תוך כדי ריצה, ניתן לתרום גם דרך עמותת "שקמה", עבור אשתו הכומן: בנק הפועלים, חשבון בנק: 114085 סניף 646 אזורה. נודה לכם אם תפיצו סנייף כן לכל מכריכם.

תודה

יגאל גיטאי, אמיר אילני ויובל אמיר

באמת היא שההיברות שלי עם אשתו היא שטחית מאוד ועם הילה אפילו סחות.

נפלתי בקיבוץ וחלקתי חדר עם אחיו של אשתו, עמית. בשתי תקופות נפרדות בחיים שלנו, אבל את משפחת הכומן היו יכול לי להכיר רק לפני כמה שנים, כשעבדתי בכלבו של הקיבוץ.

אנחנו צריכים לשמור על אנשים כמו אשחר. אנחנו מחויבים למטרה זו, ולא רק מטופלות במועדוני לילה או בחוף הים.

בימין שהחפשות מלאות בסיפורים על אנשים שנאבקים על חייהם במריבות חברתיות ובמאבק הפנימי של אשחר רק מעורר השתאות גדולה יותר, לנצח. המידיוק שלנו לא הולכת בכיוונים טובים מדי, בשנים האחרונות מאבחנה המלחמה היו מחייבת "סוף" קטן של עזרה כספית בשביל לעזור לאשחר כדי לדעת שלא חייב להסתיים בניצחון מוחלט.

מצוי בפנים המחלה, אבל מצד שני מכיר את מלסחות הוכמן טוב מספיק ריצה מעל הילדים, אבל כאן התחרות היא אחרת. אינו רוסא ומקם בכבד לא אלך מהחוויות האישיות שלי, אמית אלך פעם לא יבין להפסיד בתחרויות אמית ולכן אני מכיר עקם את אשחר להסחות בתחום אחד - הוכמן לא מלחמה, הוכמן לא בולדוגי, הוכמן לא סימון מטרה ומעלה אויב עוד לפני הכאן. ברור לי שאשחר יגבה ושכל מה שבדרך לא לתת לו כמה כיום. אני מכיר את אינטראקציה, וכן שלי, עם מלסחת הוכמן תמיד הייתה מוצלחת.

אתמקד ממש בקלילות מהכיבורות מחנות הכלבו, כי לא חלילה לא הסמך. אלה שאומת תהבה יותר ואלה שאומת תהבה פחות. לא עניין אישי, עניין של - עם אשחר - על הילה שעובדת במטרה, הכול תמיד היה מלווה במיומנים ובשמחה. כשאתה עובד בקבוצה וסומלת את מהבית תשבי המקום, תמיד, יהיו הוכמן בעולם", אבל מה לעשות - הוא הכי הוכמן בעולם, ואם לא הסתבע אם לו רוח הסערה של גיא, שמית אמר לי לא להגיד ליה הילה שהוא "הכי

כתבים וכבני משפחה של ההזמנים, או כתבים של קרובי המשפחה כמו במקרה שלי, אלא כתבה שרובה אנשים טובים, תורמים, מתייבים.

חברה ששולחת הודעות טקסט בקבב אחד כדי לבחור מנבח לתכניות טלוויזיה חייבת להיות מסוגלת לעשות כאת כדי לעזור לאנשים, ובאי שבוע אלו שתרמו בשבילה שמונה עשרה שנה. בשבילנו כי הודעת טקסט, טלפון לעמותה, רגע אחד של תרומה לדבר גדול.

מכתב מחבר

אחרי הזכמן - סיוע בהבלת חיים

אחרי הזכמן שתקן עבר בהבחרת ישראל בבדמינטון, הוא חולה סרטן עם גידול במוחו אשר צקוק לטיפול ייחודי בבלגיה להבלת חיין.

משפחתו סתתה במסע התרמה גדול שחלק ממנו הין מרוץ עממי. המרוץ יתקיים בתל אביב ב-22/5 ויכלול שני מקבים - 5 ק"מ ו-10 ק"מ. היכנסו לאתר המרוץ לקבלת סרטים על הרשמה.

כמו כן במהלך אליסות ישראל שתיערך ב-22/5-23/5 בבסר שמריהו, תיערך התרמה במכירות התחרות. סרטים נוספים באתר איגוד הבדמינטון.

מידע נוסף על אחרי ניתן למבוא באתר שהוקם עבורו.

לסרטים נוספים ניתן ליבור קשר עם עמית הזכמן בטלפון 052-3893796

בדמינטון בלוג – "תפוז"

ב"מרוץ פארק הירקון" שהתקיים ב-22 במאי 2009 השתתפו למעלה מאלפיים איש. מספר הרצים המקסימלי שאליו שאפו המארגנים היה שמונה מאות. יצחק אהרונוביץ', השר לביטחון פנים, היה שם, והאירוע המרשים חימם את לבם של המארגנים, "מילא את המצברים" וריגש את אשחר. גם הוא היה שם, כמובן.

לוחם הצללים

המרוץ היה רק חוליה אחת מתוך חוליות רבות בשרשרת, וכדי לגייס כסף, נעשו מאמצים נוספים. חברים מהיחידה, שהיו מקושרים לאנשים בעלי ממון, קידמו אף הם את העניין הכספי. אחד מחבריו של אשחר חיבר אותו לתכנית "עובדה" של אילנה דיין. אותו חבר שוחח עם עמרי אסנהיים ואמר לו בפשטות: "אתה חייב לפגוש את הבחור הזה."

חבריו ליחידה תמכו בו, אבל המשטרה כגוף הערימה קשיים: הפנייה לציבור מעל למסכי הטלוויזיה הולידה בעיה נוספת והציבה את אשחר בסיטואציה קפקאית.

המחלה שלו קשה ואכזרית, אבל במעט כמוה קשה היא הדרישה של אלה שעלתו אותו לקבל להמשיך ולהשאר אלמוני, לנהל מלחמה על החיים עם יד אחת קשורה.

"לוחם הצללים", עובדה

על פי חוקי הצנזורה נאסר על אשחר להיחשף. היה עליו להישאר באלמוניותו, אלא שפנייה ללבם של אנשים תחת מעטה חשאיות, ללא שם וללא פנים, נידונה מראש לכישלון. זוהי משימה בלתי אפשרית.

אימו עליו שיספר אותו, שייקחו לו את הפנסיה, שישללו ממנו מימון של כמאה אלף שקלים שהבטח לו. שיחקו אתו משחק "מלוכלך".

הייתה לנו סגישה במשטרה שמסופה לא היה ברור אם התקבל אישור להבטיח או לא. אחרי אותה סגישה אמר לי אשחר: "הם מוכנים שאמות אבל אני לא רוצה שתוך יריות ביום הכיבוי. אני רוצה את האישור הכה עכשיו."

אלו חוקים אבסורדיים. מבחד אחד לא ניתנים לך את הכסף למימון הטיפולים, ומבחד שני לא מאפשרים לך להישאר בעצמך.

רונית

למרות מסכת הלחצים החליט אשחר בעצה אחת עם בני משפחתו להתראיין לתכנית. הוא הבין כי אם ברצונו לקבל סיכוי לחיות, עליו להיחשף. אמנם, פניו טושטשו, והפרטים המדויקים של עבודתו בשטח לא נחשפו לעין הציבור, אך שמו המלא פורסם, בני משפחתו הופיעו בפנים גלויות, וסיפורו נחשף לאור השמש.

כל המהלך כולו של ההיחשפות הזה ממש נגד כל מה שלימדו כל השירות שלו, אבל כיוון שעכשיו אני לוחם על חיי, לא פחות הגעתי למסקנה שאין לי ברירה, אלא לבצע את החובה.

אשחר | "לוחם הצללים", עובדה

כן הייתה התכנית האחרונה לעונה, והכול היה מהיר מאוד. נפגשנו עם אמרי ועם אדם נוסף. אני זוכרת שבתקנון שלח הרבה מדרגות בכניסה. אמרי ואשחר שוחחו, אשחר סיפר את סיפורו בפני שהוא יודע והיה מדהים בהגלו, ואמרי אמרה: "טוב אני רוצה לבלום את כל."

רונית

תכנית עובדה, "לוחם הצללים", שודרה ב-12 במאי 2009, וכשהתקשרה רונית להילה מיד לאחריה, קיבלה תגובה ברוח "אשחרית" מצחיקה וטיפוסית:

"אשחר אמר שיצאתי שמנה."

אני זוכרת אנקדוטה משעשעת במיוחד: מיד אחרי השידור בעובדה, ממש לפני המרוץ ראיין יוסי סיאס את אשחר בתכנית הרדיו שלו. היינו בישיבה בעניין המרוץ ושמענו את אשחר מתראיין בחדר הסמוך ל"שיחות לילה". קולו החם והברק וסגנונו האמפתי של יוסי סיאס נשמעו, איך לומר, קצת לא הולמים בהקונטקסט הזה.

מה היה שמו, בחור אמריקאי-ישראלי. הוא התעקש לראות את אשתי במו עיניו ולשוחח איתה. בסופו של דבר נקבתי בסכום כלשהו, והוא הגיע הנה, אינני זוכרת אפילו המילים נשתקו מפיו. מה יכולתי לומר?

מישהו התקשר אליי ואמר: "טוב, כמה אתם צריכים כדי לסגור הכול לנסיעה לבנגקוק? חמי מיליון? מיליון? אני נותן לך."

כי כך. אי אפשר לתפוס כאלה לא מושגים שלי לפחות.

קיבלתי המון טלפונים, והייתי פשוט בהלם. זו הייתה מחווה של אנשים רבים להתמודד, שהוא חצוף, שהוא יכול...

מדוקדק וקושי, בעוד אשתי מעיפ באסרטיביות ומטון נחרץ שאין לו כל בעיה בכל כוחו לשמור על רוח ההבנית ולא הדימוי שלו כמי שמוגן להיפגעות עם כל וכך נעלך ה"סינג סונג" המבחיק הזה, כשיוסי סיאס מדבר בשקט, מנסה

ואשתי השיב: "אדם צריך לגלות את החוצק שבתוכו."

וסיאס המשיך: "ובכל כאלה אדם במלבוק..."

"ממש לא," השיב אשתי, "תמיד צריך להסתכל על מחצית הכוס המלאה."

"איך אתה מרגיש? ואני קשה לך."

חן

מיד לאחר שידורה של התכנית החל הכסף "לזרום". כוחו של המדיום הטלוויזיוני הדהים את בני המשפחה. היו רגעים שבהם נותרו ללא מילים.

עיניו ולתת לו את הכסף ביד במצומן, לא בצ'ק ולא בהעברה בנקאית.

לבסוף אמר: "רשמי את פרטיי, אם תצטרכו עוד, אל תהססו להתקשר."

נעמה

התכנית היו הכניסה המוון, אפילו שבועיים אחרי הסיפור. אנשים התקשרו ללא הרף ובקשו לעזור. התגובות שקיבלנו ביחיד על הרושם הרע שהותיר אשתו על הבנות. סטודנטים התקשרו להגיד שאין להם כסף, אבל הם רוצים לתרום בדרכים אחרות.

הדפסתי לו את כל התגובות.

רונית

אשתו היקרה,

תודתי.

מקווה שהתרומה תעזור ותביא את נפשך מהמחלה הארורה הזו. הלוואי והמציקה תביר בקי, ותעזוב בכול. מי ייתן ותחיים ותמשיך לחיות חיים יפים ומלאים עם משפחתך.

ממני, מקיבוץ גת...

אנא עזבנו אותנו על מצבו.

שלום, לאחר ההתבהבות המרגשת יש ניתנון ותרמנו. נשמח לשמוע את אשתר הבלוג לאסוף מספיק תרומות ולעבור את הניתוח.

תודה.

מיכל

אשתר! תודה!!! שלחתי עוד sms

גרשון

אני תושב חו"ל המעוניין לתרום. האם יש חשבון בנק?

Nissim

ארץ אוכלת יושביה

ובאי שתרמתי ולו יכולתי הייתי תורמת אלפים. הלב נקרע מכאבי, ומו בצמן אני מתגלגלת חמה על מוסדות שונים בארץ שבמוקו שלהם הוא: "הכוחי עשה את שלו, הכוחי יכול לנוח." תודה לאל שיש עדיין אנשים טובים בעם הזה שתורמים ותורמים ותורמים...

הסיפור של אשתר ריגש אותי ביותר. הוא מלח בארץ אחד האנשים שבצבותם אנו ישנים בשקט בלילה. אני מאחלת לו ולמשפחתו המקסימה את כל הטוב שבעולם ושבעצרת כמספי התורמים יבולו אותו.

טלי

עדכון:

שלום, אנשים יקרים. שמחה לעדכן את כל מי שמתעניין שגייסנו את הכסף שנדרש כדגץ לטיפול בחו"ל. אשחר יעבור בחודש הקרוב הקרנות וכימותרפיה באזור לאחר מכן יטוס לטיפול בחו"ל. תודה רבה לכולכם על העזרה ועל האהבה. כל מרגע ומעודד. המשיכו אכלבה אותנו אבל האנשים - לא. תודה רבה לכל מי שתרם לנו. תודה על כל שכך נעזר לכם ועל שטרחתם לכתוב ולחכק את אשחר ואותנו.

כל מרגע אותנו ומעודד מאוד.

אתם מקסימים.

תודה מקרב לב מאשחר ומהמשפחה

אתם מוזמנים להוסיף ולהתעדכן באתר של אשחר.

רונית (ניסתו של אשחר)

תגובות לתכנית "לוחם הצללים", עובדה.

לא ניתן להסבר

היית עם אשתו במלון. נוסף על הטיפולים טיילנו ובילינו, אבל בעיקר מנסיעותינו במעט הרגתי אותו.

לכך היה יום חורף קר. יצאנו בשעות הבוקר, חצינו בעיקר עשרה בלילה, ונהגתי כל היום, ואשתו בהרגלו לצד הפסיק "לחפור". בסוף היום - אחרי שטיילנו, הסתובבנו, בילינו ואכלנו - הייתי ממוטט. צנחתי על המיטה במדי מלון ומיד נרדמתי.

באמצע הלילה התעוררתי. מישהו הכה בחוזקה במקל על ראשי.

"מי לכך? מה קרה?" שאלתי בבהלה.

"כך אני" עיף אשתו בלחש חנוק "אתה חונק אותי."

התגלגלתי עליו מתוך שינה. אשתו ששכב על הבטן לצד הבליח לצוץ ובקושי רב הבליח לנשום.

"לקח לי רבע שעה..." אמר אשתו והתכוון למקל ההליכה שלו. במשך רבע שעה ניסה להגיע למקל שלו, שמצידו הבליח לסוף לבסוף להגיע אותי.

שי

גיל פוטניבקי הוא אדם נפלא שעוזר למשפחות הקבוקות לסיוע רפואי. גיל התחבר אתנו ועזר לנו רבות ובאחד הימים סיפר לי על כוס בנושא של נוירו אונקולוגיה.

"יהיה שם מעניין מאוד," אמר לי, "מומלץ שתגיע."

ובאמת הגעתי. הקוביות היו רוסאים צעירו אונקולוגים ואני...

בכניסה, כשאלו מאין אני, השבתי שאני מ"איכילוב". באמת איני יודעת איך הכניסו אותי בכלל. ישבתי בשקט כדי שלא יבחינו בי, שלא ירגשו שאני נוגע בי בתוך ים הרוסאים.

אחד המרצים סקר את כל המחקרים האחרונים בתחום. אמנם, ישבתי שם כדי ללמוד, ובאמת למדתי כמה דברים חדשים, אבל לתימהוני ומקץ לצערי הבנתי שאני שולטת היטב בחומר. הבנתי את רוב החומר הלימוני.

כשיצאתי מאשם, מיהרתי להתקשר להילה: "אנחנו על הטיסה הכי טוב שיש."

כואב לי שקצר כאן. הייתה תקופה טובה, אבל היא הסתיימה.

חן

התקופה הטובה בבלגיה הייתה מעין נס רפואי. דרגות הממאירות של גידולים סרטניים הן בטווח 1–4. דרגה 4 היא סרטן מפושט.

כשהתגלה הגידול אצל אשחר בשנת 2007, הוא היה בין הדרגות 2–3, ובתקופה שבה החל את הטיפולים בבלגיה הוא כבר היה בשלב 3. זוהי דרגה גבוהה, אבל במשך שלוש השנים של הטיפול בבלגיה לא היה כל סימן לתזוזה בגידול.

הוא עבר טיפול ניסיוני, ובייחוד לו תחושה חקקה שהוא יתגבר על המחלה. הבלגים אמרו לו שהפידול לא 55. הדבר איננו ניתן להסבר במונחים רגילים, וכולנו האמנו שכך המצב יימשך.

באותה תקופה נולדה מיה, ושלושה חודשים אחר כך נכנסה המחלה לשלב 4 הסופני.

חן

את יום הולדתו הארבעים חגג אשחר כשהמחלה חזרה.

"בן כמה אני?" שאל.

"בן ארבעים." השיבו לו.

"וואלה, אני לא מאמין שהגעתי לארבעים."

לא הייתה כל נימה של רחמים עצמיים בדבריו, אלא ניצוץ נוסף של הומור אשחרי.

תוחלת החיים בשלב הזה היא בין ימים לשבועות. תוחלת חיים של כמה חודשים היא נדירה מאוד, אבל אשחר התקיק מיומה בשלב 4 במשק שלנו וחבי. למעט החודשים האחרונים ממש, הוא היה ורבלי ודיבר לעניין. בשום שלב הוא לא אימה את בלולותו ולא את החיבור למכשירות. אך היו לו בעיות בקיבון לטווח הקצר. נסיעה פעם לסוף שבוע, והוא שאל ללא הרף "מה התאריך היום? מה השעה?" מובן שעקת מעניין כך עשינו בחוק.

חן

גם אהרן, אביו של שי, היה חולה שנים רבות. בינו ובין אשחר נוצר קשר קרוב. כשאהרן היה בבית החולים, אשחר עבר ניתוח, ואחת השאלות הראשונות שלו לאחר שהתעורר מן ההרדמה הייתה לשלומו של אהרן.

בעוד אשחר היה חדור אופטימיות, אהרן ויתר. ברבות משיחותיהם ניסה אשחר לעודד את רוחו של אהרן, הוא הזמין אותו לביקור במשק ותכנן אתו טיולים רגליים.

לקראת הסוף אשחר כבר לא יכול היה לרדת במדרגות בבית של חן ושי ולכן מדי יום שישי הגענו לארוחת ערב בקיבוץ - פעם אצל נעמה ואילן, פעם אצל הילה ואשחר ופעם אצל טלסי ומשה. היינו יחד, כל המשפחה המורחבת.

עבורי זו טראומה.

רונית

רגיל. לכן גם כל דרך ההתמודדות שלו הייתה בלתי רגילה.

שתגיד בתשובה, באמת היא ראה את הטוב בכל דבר, היא לא היה אדם למה האמנתי? כי גיסי היה אדם מיוחד. היא היה אדם מואר עוד לפני

וסבא. "היה להם חשוב לראות אותי חיילת."

כשהיו התגייסה, היא אמרה שלפני אנשים חשובים לה אינם סבה - אשתו

ואוהבים, אבל סתאום משהו מכניר את אשתו.

אבל כולנו מסתובבים עם כעס, אומנו לא חיים ממש. אומנו נהנים ושמחים

הנשמה, שלא יעבור עליו שינוי. אני חושבת שמהחיינות רבות בשינוי היא לטובה,

נראה אמרה לי פעם שכולנו נפגעי המחלה, וכך נכון. אין אחד מאתנו שלא

"כל כך אהבתי את אהרן," אמר לי.

חנה

במהלך הערב הנסיון אשתו להתעניין בשלומו של אהרן המנוח. כי הייתה

בסדר גמור. היא מרגיש טוב."

לכן. לא אהבתי את הלשתנעת "לימתי" אתו ומיהרתי להשיב: "הו, אהרן

השאלה הכי הייתה ממש "כרעם ביום בהיר", כי אהרן בעלי נפטר כשהיה קודם

באחת מפגישות אלו שאל אותי אשתו: "חנה, מה שלום אהרן?"

היה מצחיק וכך כואב לי. אשתי לחמי, והגיע לו לנצח.

משה

הייתי מאוכזב שיקבל.

עד כמה שרציתי בכל לבבי שיישאר אתנו, אך עד כמה שהוא לחם כמו אריה כדי לחיות.

דברים כאלה אינם "עוברים ליד", כך מהדהד עתה בהמשך חייבי, ואני עברתי שיגרי ללא מסקנה. במחשבתי אני מנהלת את שיחות תוהה במצבים מסוימים מה היה אשתי אומרי, ובמקרים רבים יודעת מה הייתה התשובה. דבר אחד יודע לי בוודאות - יש לקחת דברים בסרוסורציה: אתה רואה אדם שמתאמץ עם מצב קשה כל כך, עם חרדה קיומית אתה רואה אדם חי, חצק ומאמין שאינו עשה ואינו מוותר ומוסיף ונלחם, ואתה אומר לעצמך: "אני אתייאש בגלל שטות?"

חן

אני מודה שאך עד כמה שהלה אמרה לי בעמנו שבעיקרון מסוגל כך, תוחלת החיים אינה עולה על שלתיים או שלוש שנים, לי אישית יש תחושה של אכיבה עמקית. באיזו היכה הלק אחרי מלחמה קשה כל כך, ולנו היו תחושות כה אוטומיות. הרגשתי שאנו הולכים ומתקדמים אל מעבר למבוסה, ולסתע הגיעה המכה הכו, הירידה הדרמטית הנוראה של החופשיים האחרונים. כך היה מצחצח וכך כואב לי. אשתי לחמי, והגיע לו לנצח.

מה שנותר

ומאחר שהכתם מכירים את מחברו של הסיפור, שבטעות אינו בעל מראה שחורה
ושונא מעשיות בכיניות ומעדיף עליהן בחקניות... לכן נפקד הוא מעליכם מחוק
שחוקו, ומאחל לכם שיהודים, וסתם אנשים בעולם - יִבָּהֵב בחוקק מבכיים.
בכחוק יסה לבריאות הרופאים מבווים לבחוק...

שלום עליכם | החייט המכושף

אשחר הותיר אחריו משפחה מלוכדת, קבוצת אנשים הקשורים אלה לאלה בקשרי דם ונישואין. הם יצאו יחד אתו מאזור הנוחות ועברו למחוזות אחרים ועברו יחד מסכת של ייסורי שאול. אמנם, גופם לא נפגע, אך בנשמתם יש פצע, פצע של חוסר שלמות, של היעדר ושל געגוע.

סדרי העדיפויות שלהם התהפכו על פיהם, ובתוך לבם נמצאו כוחות כמוסים, אשר ייתכן שלא היו מתגלים להם לעולם לו זרמו חייהם באפיק אחר, שלו יותר. במקומות הללו האהבה הופכת ברורה יותר. גם ההבנה ללבו של האחר נעשית עמוקה יותר, ומתחזקת היכולת, בין אם זהו גיסך החולה ובין אם זו אחותך החושקת שפתיים בצער ובזעם חסר אונים מול אטימות בירוקרטית.

אחרי שאשחר נפטר, יום או יומיים אחרי הלוויה, רציתי נורא לראות אותו.
הלכתי עם אימא שלי, עם חן ועם הבן שלנו לבית הקברות ונכנסתי עם הרכב
ממש קרוב אל הקבר. ירדנו מהרכב ונאמדנו סביב לקבר בלי לדבר דברים.
כשחזרנו לרכב, המנוע פעל והרכב היה נעול מבפנים. הכלב שלי שנשאר ברכב
לחלל על הכסתור הלא נכון...

"אשחר מסתכל עכשיו מלמעלה," כך היה הדבר הראשון שאמרנו כולנו יחד

באותו הרגע, "בוא לא מפסיק לצחוק. איכו בריחה."

לא ידעתי מה לעשות. חשבתי להצמין סורגי מנעולים, אבל הטלפונים היו בפנים.

חן ניסתה "לעבוד" על הכלב: "בוא לכאן השני, בוא לפה, בוא לשם."

כלב הצליח. הכלב קפץ בסוף ולחץ על הכפתור שפתח את החלון. מיהרנו

"להשלים" את הבן פנימה, ובוא סתם את הפלחת מבפנים.

עברו עלינו שתי דקות של חוסר אונים שנראו כמו נצח, אך בסופו של דבר

היה לכלב אירוע מבחיק, ואנחנו היינו משוכנעים שלכל אות משמים. אחר כשוע

"מת" על הקטעים הללו. היה לנו ברור שיש לו יד בכך.

שי

כאב הלב מתעתע. לעתים הוא חנוק מבכי וגלוי לעין ולעתים מסתתר מאחורי חיוך או הומור שחור. הצחוק מתפרץ במקומות בלתי צפויים, כי אשחר עצמו היה אדם שהרבה לצחוק. הוא לא ויתר על הזכות המוקנית לו על פי חוק לצחוק כרצונו ובלי "לדפוק חשבון" בכל מצב, בכל זמן ובכל מקום.

צחוקו המידבק וההומור שלו – לעתים עדין ולעתים פרוע, לעתים חסר עכבות ותמיד מלא חיבה – נותרו גם הם אתם. זהו רכושו של אשחר, ואותו הוא הוריש לאהוביו ולאוהביו.

6/6/14

אשחר האהוב שלום,

כל כך קשה לכתוב לך מילות פרידה.

אין מיוחד במינו, אבדת חנק וגיבור אמתי שלחם עד הסוף, כנגד כל

הסיכויים, בעצמות אצירות של התמודדות עם כל קושי לאורך הדרך.

לרגע לא אבדת את התקווה ובדבקת אותנו באופטימיות שלך.

אדם יקר, נפש טהורה.

במצבים קשים, אפילו בטיפול נמרץ ביית אתה לך שעודד אותנו. הרגעת אותנו שעמדות כל הציונות אתה מרגיש טוב יותר. דיברת ובחוקת עם חבריך הטובים שלא עשו ממיטתך לרגע.

כמה שונים יהיו החיים בלעדיך, כמה גדול החור שנפער.

המשפחה, החברים, ובעיקר הילה והילדים - כולנו נצטרך להתרגל לחיים שונים בלעדיך. עלינו מוטלת המשימה לספר לילדים איך איש מיוחד היית ואיך אבא מדהים הם הפסידו.

איש יקר ומיוחד, אתה בלבנו תמיד.

אוהבים אותך עד אין קץ

נכתב על ידי חן ושי לופסקו לוויה

אשתך, גיסי האהוב, אחי, גיבור אמתי.

גיבור אמתי הוא מי שהנפש שלו נקייה.

עם שם כזה לא הייתה אופציה שתבצא לא מיוחד.

כל כך מוקדם ובכל כך הרבה מובנים - צה בלתי אפשרי להסביר.

אמרת שהמחלה היא מתנה שמאפשרת לך לחשוב שבועת של אחר ולהתעסק

אבל תמיד-תמיד, בכל שמחה, מלווה אותנו קורטוב של עצבי, לעיתים אף יותר
גדולה, כי מחכים לך בשערי שמים, ואתה מיוחד ויחיד במינו.
גיסי האהוב, ברור לי שאנחנו עצובים סה אבל למעלה הולכת להיות מסיבה
הילקלה והולדים.
הקול הבצלקני שלך ימשיך ללוות אותנו מהספינים, ואל תבאלגי כולנו יחד עם
בשבילי ה"איירון מן" האמתי סיכית ונפשית. אני מעריצה אותך.
אתה הסמן שלי, האהבה שלי אליך עמוקה וגדולה ומלאת רבדים, אתה
תמיד שואלך קדימה תמיד לוחם. תמיד מעודד את הילקלה ואותנו.
לצד להתעסק בטפל, גבלי רחוקים עצמיים - נקי, טהור, חלק רגיל, ומלחיק.
המטלטלת שעברת הרבותה קשים וסבל על אנושי, תמיד התעסקת בלובת קדימה,
במה שחשוב. מהחיתי האתגר הייתה הכבות להכיר אותך לעומק כל הדרך

אשתו אהובתו,
אתה לצ אתנו כשקה וחבי, ובצמן עובר מהר כל כך... משימות היומיום
וסופי השבוע הקבדים ממקדים אותנו בהווה. שבוע רופל שבוע, ובמהלך
צמן הקבד-ארוך הזה היו לנו הרבה מאוד מסגדים משפחתיים, חגגנו
ימי הולדת חתונות לידות חווינו שיגויים ואתגרים ועקם בייגו שקה לוכתך.

כשאני חושבת עליך, אשחר, בזוגי של הקול שלך ברור וחצוף בציבורנו, מלווה בכולם נעלת נעליה של טוב, ובחוסר שלך מאחד אותם כמו הלכותת שלך. ובחברים מהיחידה שלך - כשוק אין מילים. אתה לבטח יצאה עם בהם. החברים שלך, ממבו ודני ובמשפחות שלהם, בסכנו מצמון לחלק מהמשפחה. בכל יומי נשמרת.

היית יצאה בהבוריך שאוהבים את הכבדים, דואגים להם וקשורים אליהם מקדמת לתסאורת את הילדים, רצה קדימה, עושה וזואאת. היא ג'דעית אמתית ובלה שלך, אתה לבטח הכי יצאה בה מכולם. היא מוכיקה הכול על בתפיה, את החיים.

ומיוש, אוי מיוש הסיבה שלנו איכו מתלה נפלאה השאירה לנו... מיה מאירה לכולנו ישראל לגילו בבדמיונו.

המבדוה בבוחל. אתה יצאה באילו, ילד חיכן ושאו שלכה כמוך בתוצאי אלוך אתה יצאה בגיא שקבל לבחות נעיר יסה תוצאי שקבא ברהטוח את דרשת בר חיים.

אתה בטח יצאה בילדים המדהימים שלך, שושה שהבים מקסימים ומלאי שמחת ועתר.

אם אני בריכה לנחש, הייתי אומרת שאתה מחייך לך למעלה חיוך קטן של יצאווה שאיך נמבאת שאיך חווה כאת אתנו. המחשבות עליך עלות בסטואציות שונות מקורטוב. ברגעים משמעותיים יש דקירות של כאב, ומואה תחושת ההחמלבה על

בבחוק האוסיינו שלך. אתה ברוב ביצירונו, ביצירונו חזקי, שמח ואוטנטי.
כשאני עבדת בקי, יש לי חיוך קטן בלבי, כי היצירון שלקי למרות הגיבב על
חסרונך, הוא יצירון שמח.

אל תמשיך להיות אתה ולשמור עלינו שם למעלה. אנחנו מרגישים שאתה תמיד
איתנו ברוחך אף אם אתה לא נמצא פה במוסק. אנחנו מבטיחים נשתדל
להמשיך לעשות, לשמוח ולחיות ונמשיך לבאוב את חסרונך כל הימן.

אוהבים אותך תמיד.

נכתב על ידי חן לופסקו והוקרא במועדון הזמר "לזכרם" בנובמבר 2015

הילה

הילה ואשחר נפגשו במשרדי האוניברסיטה הפתוחה בירושלים בשנת 1997. אשחר השאיר את המכונית שלו לתיקון במוסך סמוך וחשב שזו הזדמנות טובה לברר לגבי רישום ללימודים.

הילה עבדה במשרדי האוניברסיטה בייעוץ לנרשמים ולסטודנטים חדשים.

אשחר ביקש מהילה את מספר הטלפון שלה.

הילה לא ציפתה שיתקשר, לפחות לא מיד...

הטלפון צלצל באותו יום בבהריים. לא היה מבחיק. אשחר אפילו לא חיבב. הוא מבלא מן בעיניי, אבל חשבתי לעצמי "איך אתלבה". למחרת הייתי בחדר שלי במעונות הסטודנטים בירושלים. הטלפון צלצל, ואמרתי לשותפה שלי שאין מבלא שלא שוב הוא... לא היה הוא.

הוא התקשר יום אחרי יום. אחר כך כבר ידעתי שאשחר אינו "משחק משחקים", אינו מבזבז לכולי הטקס.

קבענו להיפגש.

בקלילות של איש שיחה מיומן מילא אשחר את חלל-המבוכה הנוצר בדרך כלל בפגישה ראשונה. שניהם מצאו ביניהם נקודות השקה רבות. קרבת הגילאים והמשותף שמצאו ביניהם יצרו ביניהם קרבה מידית.

עשינו סיבוב באצור ארמון הקדיה, לא זכורת את ישבנו במקום כלשהו, אבל זכורת היטב שאשחר היה מעניין מאוד, מלא ובדוק בידע ובהסברים. לעומי הוא נראה טוב, מבוין ממש.

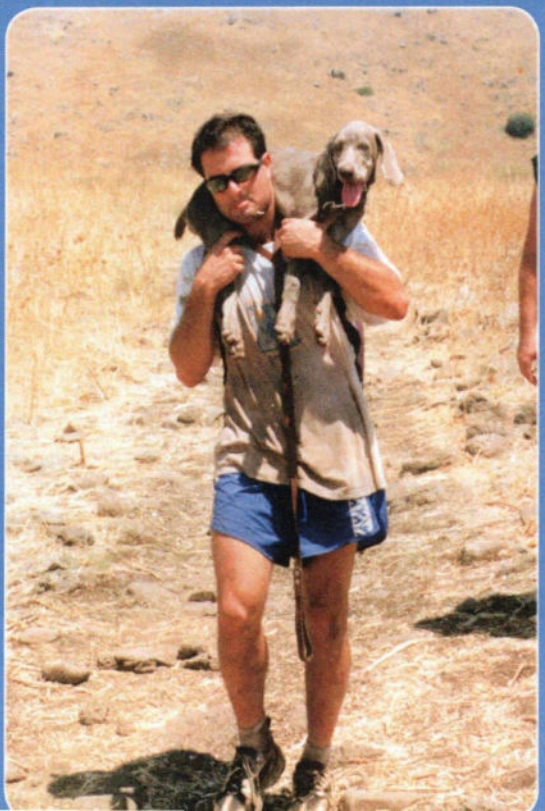
בשלב מאוחר יותר ביחסינו התוודעתי יותר גם לתכונות האנושי המדהימות שלו. היה לאשחר הרבה מה להציע.

מערכת היחסים בין הילה לאשחר התקדמה במהירות, והשניים עברו לגור יחד בדירתו של אשחר ברמת אשכול ואף אימצו כלבה שחזותה האריסטוקרטית גרמה להם להעניק לה את השם "מלכה". התנהגותה של מלכה הייתה אצילית פחות...

בדרכם אל המנוחה והנחלה חלפו השניים בדירות שכורות רבות. הם התגוררו בתל אביב ובירושלים, ובכל מקום שבו גרו נוכחה הילה לדעת כי ההתנהלות הנעימה של אשחר, ההומור ויחסי האנוש המצוינים שלו הם חלק בלתי נפרד ממנו.

היה לו חוש הומור נפלא.

כשרק הכרנו, לא ידעתי איך לתפוס אותו בטלפון. בדרך היחידה להתקשר אליו הייתה באמצעות ביפר. שאלתי אותו מה לומר בביפר, והוא אמר לי שאני יכולה להשאיר אינו הודעה שאני רוצה.

"תכלי למסור שהשארת את הקופסה בתא המטען. המסר יעבור."

הוא תמיד צחק.

"כאלי שתבין שאני בכיוונית רגיונית" אמרתי לו, והוא ענה שאני באמת בכיוונית. לא הסתרתי מה שחשבתי ואמרתי לו שיכול היה לתפוס מישהי הרבה יותר מוצלחת ממני. הוא השיב "נכון, אבל אני פשוט." ההומור היה חלק בלתי נפרד ממנו, ולא היה אדם שנשחר לא מבצע לו כינוי חולף. עם רונן חברו הטוב היה מקפל שיחות של שעות על כלום, ולאשתו של רונן הביא המון כיוונים - אלימנט, ברבריה... אחותי הגדולה היתה "ממלא לבן", ולכלבה המפונק של אחותי הוא קרא "הכלב של סריס הלטון", ההוא שלך בתוך תיק... הוא אמר שמאחורי כל סקק גדול מסתתר שוטר קטן, נפץ לומר שהמטורף היא גולן אחרי קריסה, ובלי כל רמיזה של מצב־רוחיות היה אומר שאישה עם נשק הרבה יותר מסוכנת מהנשק עצמו. היו לו "אמירות" מלבויקות ואופיינויות.

עם הדיונים הפוליטיים האינסופיים שקיים עם אחותו היו מעשעים, אלך על פי שהועלו שם טענות בבדות. אני יודעת שהוא היה רגיוני מאוד בהקפטן אותי לראות אותם מתווכחים - הוא בשלו, והיא בשלה.

רק בתחילת דרכנו, הוא קיבל לי שיעור באמבטיה אלפים שקל...

הצלחתי אותו, הוא היה ראוי לכך. אהבתי אותו. הוא היה ראוי לאהבה. אהבתי את המראה שלו, אהבתי את המידות שלו, את המינון הנכון של רגישות ואומץ של נחישות וחוכמה, של רצינות והומור. דבר לא בא על חשבון דבר אחר. היה בו מכלול של תכונות שאותן ציפיתי למצוא במקום מהחיפה רגשית הדגשתי בהדירות כיה מעולם לא היה חד כזה. אשתו קיבל אהבה ונתן אהבה. הוא ידע איך להביע אותה, והקידמות שלו הייתה חסרת אבולות. קשבנות היא תכונה מאירלה בעיניי, ואשתו היה בהסק הפעמון. כשהיה נוסע לחו"ל, תמיד הקפדתי אותו שלא יצא לקניות לי כלום, ומובן שתמיד חצי עת מתקה עבורי. אבבעה חודשים אחרי שהכרנו, כשהיינו

התחתנו ב-2001. הלכתי אותו. הוא היה האיש שבלי

אהבתי אותו. הוא היה האיש שאהבה

הילה ואשחר נישאו בשנת 2001 וכשנה לאחר שנולד בנם הבכור, גיא, החליטו לקבוע את מקום מגוריהם בקיבוץ חצור. אשחר לא התגעגע לקיבוץ. הייתה לו ביקורת נוקבת עליו, והוא אהב את החיים בעיר. דווקא להילה התל אביבית היה הצעד מובן מאליו. לא היו לה כל "מטענים" רגשיים בנוגע לחיים בקיבוץ, והיא ראתה את המעבר לשם בעין יפה – הילה רצתה לגור במקום שבו תוכל להעניק לבנה את החינוך הטוב ביותר.

בתחילת הקשר ביניהם התנייסה הילה למשטרה. אשחר לא רצה בזאת ולא הסתיר את עמדתו. באותה תקופה טרם סיפר לה שגם הוא עובד במשטרה, והיא ידעה שהוא עובד במשרד הביטחון. במובן מסוים זה היה נכון, כי אשחר לא ראה מעולם את היחידה כחלק מהמשטרה. לאחר שנישאו הפכה העבודה לחלק בלתי נפרד מחייהם המשותפים.

הילה כבר הכירה היטב את מהות העבודה, ידעה על הסכנה הכרוכה בה, אך מעולם לא דאגה לשלומו של אשחר ולביטחונו. היא ידעה שהוא איש מקצוע מעולה.

הוא היה אמיץ מאוד, אחד כזה שאתה אפשר לבאת לקרב. הרגשתי בטוחה ליידו ולא הייתי מוטרדת מאומני עבודתו, כי סמכתי עליו. הוא היה מקצוען, בעל תושייה, והייתה לו יכולת משחק מדהימה. בעניין האומנות שלו, אני זוכרת שאיזל לא יתן בלילות ומתן אנחנו לא ישנו. בוקר אחד, אחרי לילה של שיקה רבנוסה, קמתי ושאלתי אותו "איזל לא הבה הלילה?", הוא ענה שבלילה הוא שמע משהו אחר - הוא שמע בעקותיו יבא מהבית עם הקשר לכיוון הקול ורואה את אחד מחברי הקיבוצ בני סימון נאבק בסוסת אשחר פעל אינסטינקטיבית אמרתי לו בבחוק שיקה יפה מאוד מבדו - סוף-סוף איזל יתן לילה שלם, והוא, במקום לישון, מסתובב בקיבוצ ונאבק בסוסים.

עניינים אחרים, יומיומיים יותר, הפריעו להילה בעבודתו של אשחר. היה זה הקושי להשיג אותו. ההודעות בביפר כבר לא היו נושא לצחוק ולבדיחות על "גופה בתא המטען":

המוח למדתי איך להתמודד עם מצבים מסוימים, איך להתמודד עם כעס. מעולם לא נגר טיפה, גם את כוחו הוא סיבך בדברים פשוטים. למדתי ממנו לשון כועסים. כך היה מוטו שאותו ישם, ובזה ישם אותו בכל תחום בחייו. הוא לא הוסכים להיות אוויטים: לפני שהולכים לישון בלילה, צריך להשלים ואסור ללכת לישון כועסים. כך היה מוטו שאותו ישם, ובזה ישם אותו בכל תחום בחייו. הוא בבטול על "בזעות בשלה שמתגרשים", ומעיד אחד שעם כשאנחנו רבים, אנחנו הוא נפגע לומר שעל משפחה צריכים להילחם, שאסור לוותר עליה. הוא דבר ומבצע "מעכשיו לעכשיו". מאז נפסקו השיחות הפיזוסופיות בבית. בבית הילדים בקבוצת הוא החליט שלפני כך - אשתו היה אדם שלומץ המשפחה שהקמנו הייתה עבורו ערך עליון, אולי מפני שהוא עצמו גדל אשתו לא היה אדם שמבטל אחרים, הוא היה קשוב, ומשפחה, בפרט אתה כל הימן בטלפונים."

בעיני עבודה, ויום אחד אמרתי לו: "אשתו, לא ייתכן שעם כשאתה בבית עם כשהיה בבית הוא לא היה בבית. היו שעות ארוכות של שיחות טלפוניות להשיג אותו. השארתי הודעה בפיסר, אבל הייתי צקוקה ליותר מכך. הפעמים עשה למיון ואושפז. בבוקר היה אשתו בעבודה, ומכן שלח הצלחתי בקושי רב החריש. אחד הבנים סבל מאלקות אוזניים חוצרות ובאחת היה לקבוע שום דבר. קשה היה להתקבל כך בצוות ואחרי שהלכים נולדו לעשות את דברים, לבוא את יותר. השגרה לא הייתה פשוטה, ואי אפשר לי קשה מאוד, ובדבר יבר חיבוכים בינינו. רציתי שיהיה יותר בבית רציתי הוא היה יובא בבוקר, ואלך פעם אי אפשר היה לדעת מתי יחצור. היה

הקשה שלו מלווה אותי עד היום. לכל דבר שאמר הייתה תמיד משמעות בעיני.

הייתה לו רגישות כלפי כל בן אדם בריאה בהדהד דברים.

עם כשרונו, ורבנו לא מעט, ידעתי תמיד שיש מקום שנמצא מעבר לכל

המריבות וחילוקי הדעות.

העבודה גזלה זמן רב, ואשחר והילה לא הרבו "לצאת". לעתים רחוקות נסעו לצימר, בשום אופן לא למלון, אשחר סלד מבתי מלון, ובאופן כללי אהב לנוח בבית. לעומת זאת, הפעילות החברתית שלהם הייתה מפותחת מאוד. בבסיס הקשר עם אנשים מחוץ למעגל המשפחתי עמד אותו יחס "אשחרי" פשוט וישיר, שמשך אל בני הזוג חברים רבים, והשניים ניהלו חיי חברה מלאים ועשירים. אשחר שמר על קשרים עם חברים מתקופות שונות בחייו, ועניין זה היה חשוב לו. הוא היה "איש של אנשים". הוא אהב אותם, התעניין באמת ובתמים בחייהם, ובני הזוג היו מוקפים בחברים קרובים.

הייתה בו אהבת אדם אמיתית לעומתו הרגשתי כאן "לאב בודד", כאילו

אני יכולה לחיות לבדי על אי... עם אם היו מעירים אותו מהשינה, הדבר לא

הפריע לו. התחושה שהוא נתן לכל אדם הייתה שהוא שמח לקראתו, תמיד

נכון, תמיד מוכן לעזור.

אשחר היה תמיד במרכז העניינים, אדם שהיה נעים לשהות בחברתו ושלא

היסס לומר את דעתו, אבל תמיד בנעימות, עם הומור. הוא לא "נכנס

לקטנות", לא התחשבן ולא נעלב. הוא נהג לומר שהיעלבות היא עניין של

בחירה ושהיא קשורה לחטא האגווה. הוא הגיק לכל אדם יחס מכבד,

הדבר היה טבוע באוסיון, והוא ידע ליצור קשר עם אנשים שונים כך מצא,

שונים ממנו. תמיד היה מוקף בחברים מכל המינים ומכל הסוגים: עם כשהיה

חילוני מושבע ניהל שיחות על דת ועל אמונה בלי לבטל את הצד השני. אפילו המורים לערבית ביחידה - אנשים מבוגרים שעולמם היה שונה מעולמו - נמנו עם חבריו. אשחר לא הלך סחור-סחור, הוא היה אדם אמתי מאוד, וכשנתן עצות הן היו "בגובה העיניים".

כשאשחר לצדי יכולתי לשבת במנוחה ולא לעסוק בכל העניין ההברתי. עבור אשחר היה זה ענין טבעי, חלק מאופיו. לפעמים הייתי אומרת לאשחר: "אין לי כוח יותר לאנשים, אנחנו כל הזמן מאחרים או מתאחרים." לפעמים רציתי סוף שבוע שקט יותר, רק אנחנו והילדים. הוא בהחלט היה יותר חברותי ממני, והיינו צוחקים על כך המון. הוא נהג לומר לי שאם אשתתף ב"הישרדות", יצרקו אותי מהמטוס כבר בדרך. הוא היה נוהג לומר "טבעי", ולי כך נתן הרבה שקט. ידעתי שהוא יגיל את העניינים ההברתיים.

התעניינותו של אשחר באדם באשר הוא אדם לא פסחה על ילדיו. אשחר היה אב משמעותי ביותר. הוא אהב אהבת נפש את גיא ואת אייל שנולד כשנתיים אחריו. מיה הצטרפה למשפחה רק שנים מאוחר יותר. הקשר בין אשחר לילדיו היה עמוק, ושני הבנים הלכו בעקבות האב. שניהם חברים בקבוצת הבדמינטון.

<u>סיכום אליפות ישראל לנוער</u>

אתמול הסתיימה אליפות ישראל לנוער אשר התקיימה במשך יומיים בקיבוץ חצור. ביום הראשון התקיים טורניר הכוכבות וביום השני התקיים טורניר היחידים. בגילאי אחת עשרה בלטו אייל הכהן וירמון הכהנרמן עם מקומות ראשונים ביחידים וביחידות ועם תואר מעותק בכוכבות המעורבים.

דף פייסבוק "בדמינטון ישראל", 9 אפריל 2015

הצלחה לשחקני בסמינטון בקפריסין

שחקני בסמינטון ישראלים חזרו מאליפות קפריסין הבינלאומית לנוער, אשר אספה השנה קרוב למאה וחמישים שחקנים מרחבי אירופה ואסיה, בהם עשרה שחקני נבחרת הנוער הישראלית ועוד כמה נציגי מועדונים.

הישראלי הראשון שהתחמם באליפות קפריסין בסוף שנת התשעים היה רמי שנייצמן בשנת 1997 כבר אחיו דני בתואר אלוף קפריסין בקטגוריית עבריו בנו עידן בן השתים עשרה, שהוכתר אלוף ישראל עד גיל שלוש עשרה, הצליח בימים לנבח שורה של יריבים, בהם יריבו-ידידו א י י ל ה ו כ מ ן מחבור והגיע לגמר.

בקטגוריית שיתוף עידן פעולה עם א י י ל ה ו כ מ ן, ובהם כבר במקום השלושי לאחר הפסד כואב (20:22 במערכה שנייה) לצוות אנגלי שלמסוף ניבח גם בגמר.

עיתון "גפן", 30 בדצמבר 2016

1986 - שנת התארגנות מחודשת וחיפוש דרכים חדשות

בליגות ממשיך ואלן מתרחב שלוב דורות - ליד ותיקים כמו ויקטור יוסים, צאב דרור ושמעון סלים - משחקים כוכבים צעירים לסני השירות הצבאי ואחריו ולדים כשרוניים כמו אלי ריימונד, א ש ח ר ה ו כ מ ן, דני שנייצמן ומני ארטון אשר סובלים מפיזמה.

1987 - שנה רווית פעילות

שחקני נבחרת ישראל לנוער א ש ח ר ה ו כ מ ן אורן טלר ויוסי רושנסקי מחבור ודני שניידמן מסרסס-תנך לצד מאמנים הפתעות ומגיעים לבית הגמר... דני ו א ש ח ר משחקים לראשונה ביחד ומבליחים לנצח את כולם, כולל צוות שרגיל לשחק ביחד - יוסי ואורן. עומר שחל עם איל ינקיק המקומיים מסיימים במקום השלישי.

בינם למשמרת התחרות ביחידים א ש ח ר ה ו כ מ ן לוכה בהכוונה, אורן טלר בסנגרונת אורן ניבל את חוסר בטחונו של דני שניידמן, אשר לצד התאמן במשך כמה שבועות בגלל סדק בעצם כף ידו, אך לא היה לו - 12:11 במערכה השלישית דני נכנע במקום השלישי.

באליפות סרסס תנך הפתוחה לילדים החבורה המובילה נפגשת שוב. דני שניידמן עומד לאורן טלר על ההפסד במסגרת הקודם. יוסי סולומון מתקשה לנצח את יוסי רושנסקי, אך מבליח בסוף. בחצי גמר א ש ח ר ה ו כ מ ן מנצח את דני בקושי רב בשלוש מערכות. לעומתו אלי ריימונד לוקח את הניצחון על יוסי סולומון די בקלות. גם בגמר הוא לא מתקשה. יוסי לוקח מדני את המקום השלישי...

בינתיים אלי ודני שוב מסיימים עליונות במקום השני א ש ח ר ואורן, ובמקום השלישי, יוסי עם איתן הול...

רבים מהדברים שאשתי אמרי מהדהדים אצלי עד היום, ובהבנה מחלחלת אליי שנים לאחר שנאמרו. בעבורה הבנתי, למשל, איך לגדל ילד בקיבוץ בצורה הכרונה והמתאימה ביותר. היא אמרי שעקם את הילדים שלנו רבים עם ילדים אחרים, אסור לי לומר להם להתרחק מאותם ילדים. היא אמרי שבקיבוץ צריכ בלתי אפשרי, וכולם צריכים לשחק עם כולם.

הילדים שלי ישבו באבצ מהדהים, באבצ הכי טוב שיש. היא היה אדם שהיה לו יצר רב בכל התחומים והייתה בו אהבה עצומה. הייתה לאשתי יכולת מיוחדת לאסיין כל ילד. היא נהגה לומר על גיא שהוא "כולו לב", וזה נכון כל כך.

גם עם הילדים היא לא הפסיק לצחוק. אחד מהם היה בבית הספר "נוסים", והשני - ב"ניצנים". מיד חוברו שיר שבו הפכו ה"נוסים" ל"קוסים" וה"ניצנים" - ל"פלצנים". היא היה מחליט למילים את השירים, שר בג'אז עם הדגיו, מברך ברכות מצחיקות בימי הולדת.

"מה יוצא מקרוסה וסופלה? קרוסופלו!" היו לו כל מיני חיבורים מצחיקים, חלק מהם נשארו אתנו ואף היום הם חלק מהדרו המשפחתי שלי עם ילדיי. ילדינו קיבלו מאשתי את הגנים הטובים שלו, את היכולות ואת הכשורים, את הטמפרמנט שלו ואת הדומיננטיות את הנעימות ואת החביבות, את האהבה לספורט ואת מבנה הגוף האתלטי. גיא מכיר לי אותו אפילו ביכולת לראות שוב ושוב את אותו הסרט. אשתי היה מסוגל לראות אינסוף פעמים סרט עם סוף קבוע "מסגר" ולצחוק בכל פעם באותם המקומות.

גיא בדיוק כזה. שניהם דומים לו מאוד, הם ממש הוא, בצלמו ובדמותו. בכל מה שעסק בו השקיע אשחר את כל כולו, הוא עסק בספורט ותמיד עזר את הכי טוב שאפשר. הוא היה אלוף הארץ בבדמינטון, וכמובן גם הם עוסקים באותו ענף.

אשחר, בצד ליכולת הראשון כשאיל היה בן שלחיים ומשהו, וגיא - כמעט בן חמש. ביכולת הסתבקו, ואשחר חצי הביתה רק אחרי שמונה חודשים. הוא פתאום נגלם להם. לא חשבנו שבכך יהיה. חשבנו שהוא ילך ויחזור. הם הרוויחו אבא נפלא, אבל גם הפסידו...

כשגיא הבכור היה כבן שנה וחצי התלבטה הילה אם תוכל לצאת לקורס קצינים. אשחר לא היסס כלל. ברור היה לו כי הילה צריכה לצאת וכי הוא, למרות עבודתו התובענית "מסביב לשעון" יתמוך בה באופן מלא. קשיי הדיסלקציה שעמם נאבק מגיל צעיר הפכו אותו לאדם שאינו נרתע מהתמודדות. האופטימיות שלו והאמונה שלו בעצמו ובה היו מידבקות.

באופן אני ותרנית, אבל הוא לא היה הסכים לאוותר. הוא אמר: "לא, את תבאי לקורס קצינים, ואני אדאג לכל השאר. אל תדאגי לכלום." כך היה גם בנוגע לרישיון נהיגה. כך יצא שאני, אבל אשחר אמר "את עושה את כך", ועשיתי...

אני זוכרת היטב את "שיחות המוטיבציה" שערך אתי וגם עם אנשים אחרים. הן באמת הועילו. אשחר לא "דיבר באוויר", הייתי שומעת אותו משוחח בטלפון עם חברים בנוגע לכל מיני תקלות או בעיות שנתקלו בהם. הוא היה

קונקרטי מאוד, אמר תמיד את הדבר הנכון במקום הנכון.

לא תמיד ניתני לו תמיד גיבוי דומה, רציתי שיקדיש זמן רב יותר לבית למשפחה ולנוגעות אבל הוא עמד מאחורי במאה אחוז, עודד ואף דחף אותי להגשים כל שאיפה. אני בטוחה שכל מה שהשגתי בחיי - במישרין או בעקיפין - קשור לאשתו, רק לאשתו. הוא העניק לי המון ביטחון בעצמי.

אני הייתי הספונטנית והוא - האוסטימי. כלה היה אוסיו. האוסטימיות ליוותה אותו גם בתקופת המחלה, מעולם לא הבה על מר גורלו, ובשביקרנו אצל הרופא, שמעתי אני את הדברים הרעים, והוא - את הטובים.

המחלה התגלתה ב-2007, ומיד לאחר הגילוי, ביולי 2007, עבר אשחר את הניתוח הראשון. מצבו הידרדר בשל דליפה של נוזל שדרה, דלקת קרום המוח וזיהום בקלבסיאלה, חיידק עמיד לאנטיביוטיקה, הנמצא בבתי החולים ותוקף אנשים שמערכת החיסון שלהם נחלשה, אנשים כמו אשחר.

בשבע שנות המחלה ידעו הילה ואשחר עליות ומורדות. האיש שהיה ספורטאי בכל רמ"ח אבריו הפך לנכה, אך התעקש לעסוק בספורט בכל יום. רק כך יכול היה לשמר את תפקודי הגוף בצורה מקסימלית. גם על עבודתו לא ויתר ולימד ערבית ביחידה וגם בקבוצת לימוד שהקים בקיבוץ.

14.09.2006

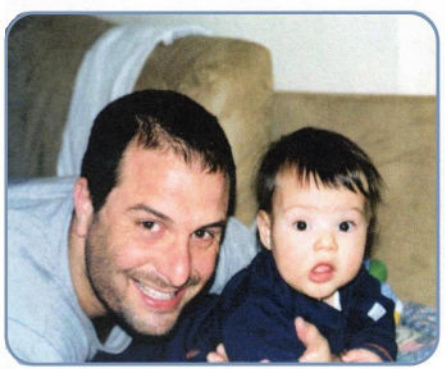

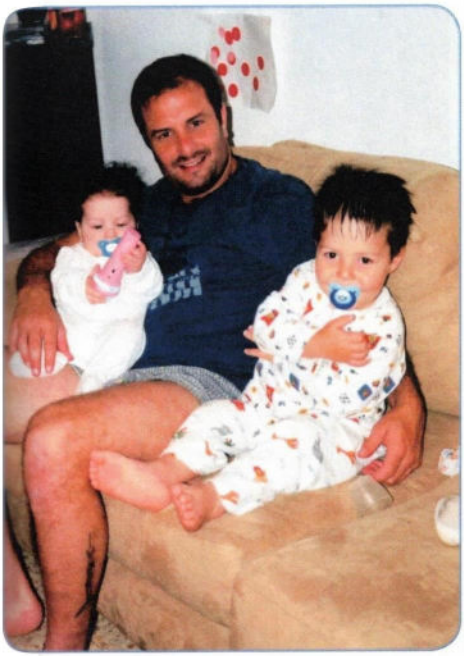

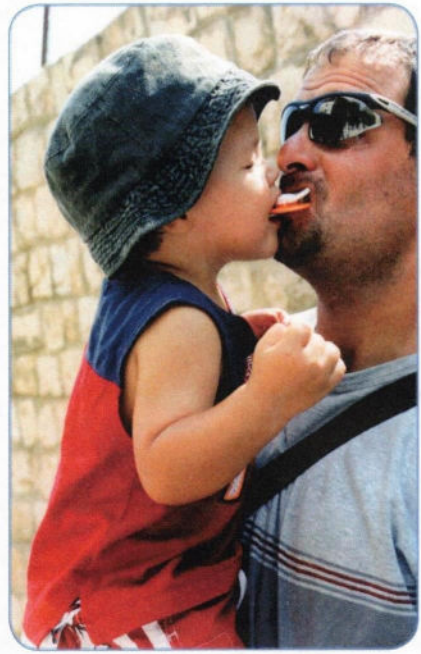

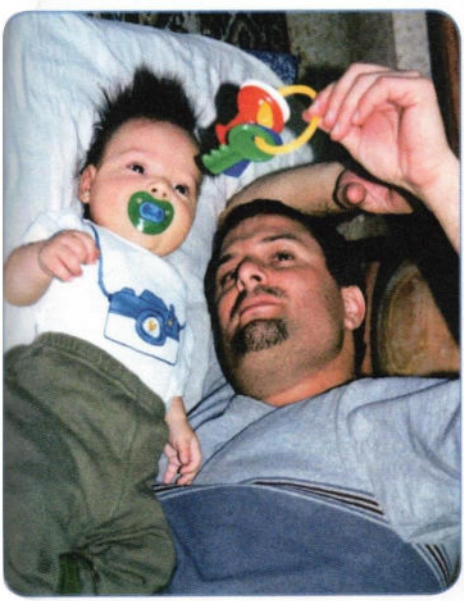

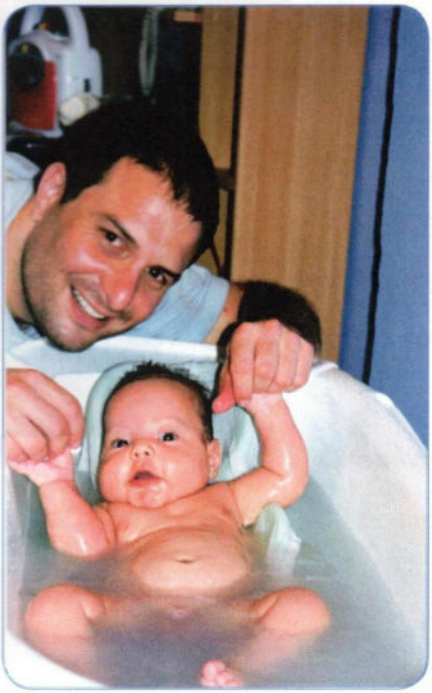

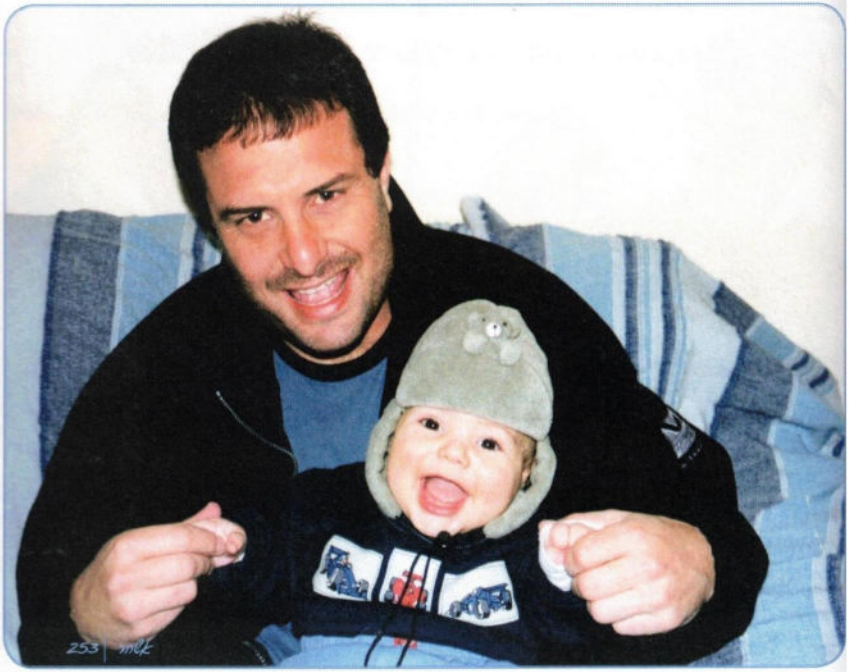

לתסקיד שלי. כל אדם נקרא ל"אשחר" כלשהו בחייו.

כשהיה בן שלושה חודשים עברנו למושב "יאסוף" אותו. אשחר היה האדם האידאלי שהיה אתם ברגעי השבירה הקשים ושווה אתם ארוכות כי תקופה לא מאוד, קרוב אימון רב ומתבקש "אחד על אחד". אשחר ליווה את החניכים להמשיך ולעסוק. הוא אהב מאוד ללמד ועתה לימד באולפן. הלימוד מובנה באהבה הקדולה הנוספת בחייו היתה השפה הערבית ובקלות יכול היה עם לעבודה הקיץ כשיכול היה לעשות קצת ואני כל כך שמחתי בשבילו. רצים, הלב שלו היה יוצא.

הקדולה שלו נקחה ממנו. הוא כבר לא יכול היה לרוץ ובשראה אנשים הקסיד לעסוק בספורט, הוא נקקק לספורט כמו לחמצן, אבל באהבה היתה היכרות ואשחר אמר שהוא כבר לא מכיר את הקוק שלו. הוא התעורר. הוא הבליח להתעודד, ובכל פעם הוא אמר "חבי מהמתים", אבל אשחר הרבה ודופק ולא יכלנו מה יהיו ההשלכות של כך, אבל הוא

23/04/2011

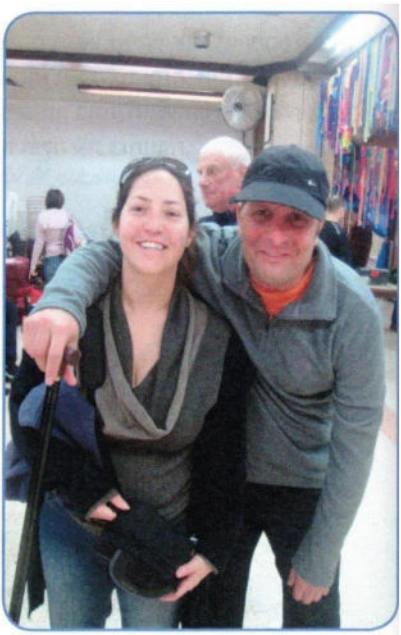

23/04/2011

23/04/2011

23/04/2011

23/04/2011

הילה ואשחר לא ידעו, כמובן, כיצד ייראו חייהם מכאן ואילך, אבל אשחר לא היה חולה פסיבי. כלוחם בנשמתו ובכל נימי נפשו הוא נאבק גם עתה. הוא לא קיבל את הגזרה שניחתה עליו, אלא היה שותף פעיל במלחמה במחלה. אשחר היה מעיין בלתי נדלה של תקווה ושל אמונה שממנו שאבה גם הילה את כוחותיה.

את התשובות שלי שמרתי לעצמי. התקשיתי לדבר עליהם, אבל אני בכיינית מטבעי ובכיתי המון. לא נשברתי, אבל כעסתי, ולא עליו, אלא על המצב.

לעומת כאלה שבכל אשחר לא הייתה נקודת שבירה, עם לא כעס. הוא היה בטוח שיש מטמורפוזות למחלה. כשראה אותי בוכה, אמר שלכל דבר יש מטרה, ובסופו של דבר נצא מחוזקים. הוא ראה במחלה ניסיון שבו יש לעמוד. הוא האמין שאיננו יודעים הכול, איננו רואים הכול, שיש "תמונה שלמה" שממנה אנו מבליחים לראות רק חלק. כך קשור, כמובן, עם להתחקות בדתיות שלו. הוא האמין שהכול נועד לעשות ממנו אדם טוב יותר, אבל אני לא הבנתי ואדיין לא מבינה איך אפשר היה לעשות אותו טוב יותר מכפי שהיה. את כל כוחותיי שאבתי ממנו.

אשחר הוכתר, הצדיק והצעקה

התמודדות בלי שום הקלות מאמת עד קצה גבול היכולת קבלת עול המשיך את המלכיאות ישרה המביאה אותך אל המהפכה!!!

המלחמה על השפיות על היכולת לנהוג, ללכת לשחות להתפלל - אין אבן
לה את ורץ בדברי ימי ישראל.
ובלב שתינו עבורו הגלו על נס את מהותה הייחודית של חברות אמת שאין
סמך רפואה רב מכר. החברים שלו שעזבו אותו בצל ומתים בארץ ובהלוויה
על הטיקום שלו לצחר הניתוחים ובלקת קרום המוח ובאבדם אפשר לחבר
עליהם את הדיון! כך היה גודלו האמתי של אשתו!
החולים שמקבלים את הדין בשקט. יחידי סגולה ומורמים מעם מבדידים
מעטים הם הסובלים שאינם מקטרים על הקשיים ועל הסבל. מתי מעט הם
אותו למקום אחר ברוחניות ובידועת להעריך את חייו ואת שיחותו בעולם!
שצכה לקבל את האמת הזו בעבות מחלתו ועבותו ושמח במחלה שהביאה
חבריו ומיהם הרויו, וכל ליאת הוא חייב למחלתו. הוא הודה בלי סייג על
בשורה מעוררת השתאות והתפעלות סיפר שעבשיו גילה מיהי אשתו, מיהם
מבדרך לבריאים ולצקנים!
ההבריא צריך להשלים את החסר. אין כאבים, ואין הקלות ומנוחה היא
כל דבר ראוי בעיניים אוסטימיות. אם אני מאותק בחבי עוק, אצ הבד
כמו שעשה תמיד.
בשיחות עמו לא חשב להתאונן על מעשיו, אלא רק להתאמץ עוד יותר ולהבליט
אלא רק על המטרה.
אשתו היה איש של חיים, של אמת של שמחה ועתיקה. הוא לא חשב על עצמו,

ב"תורת השיקום" שאחר לא הסך ולישע עיד דק בתהליך החלמתו לאחר הניתוחים.

אפילו הסכמתו לבוא אינסוף "תוספים" ובדורים, רק כדי להקדיל את סיכויו להחלים, היא הדוגמת בחייו כולם.

האמון שרחש לכל מטפל ורופא נתן לכולם כוחות ותקווה עצומה ש"יבול נכל לה", למחלה.

שאת החיים וחוש ההומור המתבלים בעדכיות עסיסית וחדות המחשבה מעוררת הקנאה הפיכחו לכולם כי במלכיאות אין צבוע שאינו בר השגה, אין "סטטיסטיקה" ואין "עובדות יבשות". ההיבון חיקר מכול ויותר עובדות על-טבעיות.

"עלה נעלה כי יכול נכל לה" - את המושג "צבורה" מלשון התצברות על קליים הוא מימש עשרים ואחרבע שעות ביממה, שבעה ימים בשבוע. הוא קיבל וירוסים לתוך דמו ולא אמר מילה על הדקירות ועל הנירויים, על ההקרנות ועל הבדיקות במכשירים.

בכל רגע סנוי מלמל תהלים ותניא כדי להלחם ב"קליפות" הרוחניות וכדי להוסיף ברכה בעולם שמעל.

עם כשהקוץ נחלש, הקשבה התעצמה וסרבה עדויות מחסומים והבלות.

ד"ר טל ניר, רופא המשפחה

תחת הענן הכבד של מחלתו שמר אשחר על שגרה קבועה ופעילה, וכשנזקק לטיפולים היומיומיים, יצא אליהם כאדם היוצא ליום עבודה. באותו אופן דאג גם לשמר את הקשר עם חבריו.

היו לו המוני חברים. הלכנו לחברים, ישבנו לאירועים, ואשתו תמיד לצידו. הוא עשה כל מה שניתן לעשות על מנת להחזיר לעצמו את חייו. החברים שלו היו באים, הם ישבו יחד, ועקם כשהיה עייף "מת" - אם קראו לו, הוא בא.

הוא "מת" על הערוץ החברתי כשהיה בריא והוסיף לתחזק אותו כשהיה חולה. הוא היה מוקף חברים כל יום, כל היום.

הקשר עם החברים נשמר ואף התהדק לאחר ההידרדרות במצבו. אחרי שנה ושמונה חודשים מיום גילוי המחלה התברר שהגידול התקדם, קפץ מדרגה. באותה תקופה החל אשחר לקבל טיפולי הקרנות וכימותרפיה מתישים. אשחר לא הפסיק מעולם להיות הוא עצמו, ויכולותיו הבין אישיות באו לידי ביטוי גם בזמנים בלתי אפשריים.

כולנו היינו עם האצבע על הדופק. אחותי הגדולה עקבה לי בכל ההתפלגות מול חו"ל, עם ההתעדכנות עם הבירוקרטיה בארץ. לא הייתה פשוטה ועם בה נעקרתי מהבית ומבני משפחה. לאחר שאשחר חלה הכרנו אדם, נשמה טובה, שהפסק להיות חבר שלנו ועם הזמן עבר מאוד.

עם חיפוש של טיפולים אלטרנטיביים היה סיפור נורא. אתה הולך לרופא ושומע דבר הזוי שאינו מאמין. לפעמים לקחנו אותו למרכז במל אביב, סיטי סי איי, מקום קבלת "אחר". לרופא שם היה חבר, טייס שחלה בסרטן, והזמן הוקצה מאשחר לבוא ולשוחח אתו. הזמן היה לקוח למישהו שירומם את רוחו. אשחר עשה כאת ברצון, והמטפלים נעשו ממש חברים שלו, כך היה עם בן ואסטר הפיזיותרפיסטים, כך היה עם מטפלים אחרים.

התחנה הבאה שסימנו לעצמם הייתה בלגיה. לטיפולים בבלגיה נסע אשחר, כשהוא מלווה תמיד בבן משפחה או בחבר. כדי להגיע לתכנית הטיפולים בבלגיה נדרשה המשפחה למאמץ יתר. הם "הרימו" מרוץ, פתחו אתר, כתבו מכתבים, ואשחר והילה התראיינו ל"עובדה". ההתנייסות הזו לא הייתה קלה להילה.

שמי הילה הוכמן.

אני בת שלושים וחמש וגדלתי בתל אביב. את אשחר בעלי הכרתי באוניברסיטה העברית. התחתנו בשנת 2001 ומאוחר יותר עברנו לגור בקיבוץ של אשחר. יש לנו שני ילדים מקסימים: אייל בן השש ונועז בן האחד־עשר. אני עובדת בקליניקה במטרת ישראל. אשחר, יובל יחידה קרבית בצבא, עובד בשירות המדינה. כמו כל צעד בציר הקווינו להתפתח ולהתקדם, כך שנוכל ליצור לנו ולילדינו עתיד מבטיח.

לצערי הרבה, לא כך התגלגלו הדברים. רציתי לספר לכם מעט עלינו ועל החיים שלנו שהתהפכו ברגע אחד...

אשחר היה סמ"פ בשריון ומיד לאחר שחזרו מהשירות הצבאי הוא התגייס ליחידתו הקודמת, משם יצא לקורס קצינים והיה למפקד צוות.

אשחר עבד במשרד הביטחון מתוך תחושת שליחות גדולה. עבודה של ימים וליליות, כשבכל רגע ניתן להקפיא אותו לפעילות. את ההיריון הראשון שלי עברתי כמעט לבדי, אבל שמחתי ותמכתי בו כדי שיוכלה את מה שהוא אוהב ובו הוא מאמין.

של קרוב המות. אשחר הורגש והרוקם איך שהוחלט להעירו, כמו כן אבר ניתוח השפרה מהאוזן, ויחד עם חיידק אלים ערם להתפתחותה של פלקת חריפה הדומה ואבר שם דרך "סודים. בצמן שהותו במחלקה פלק נוכל עמוד לאחר הניתוח שהה אשחר בטיפול נמרץ במחלקה הנוירו כירורגית בתל קיב הרי מספר המקרים שתמיד קורים לאחרים, ואתה לא מאמין שיקרו לך. שהיו לנו בריבות להתענות. נקח לי הרבה צמן להסנים שהאסון בקה קרה לנו. נוקח צמן נעבל את הדברים ולהבין שלום דבר לא יכיר לקדמותו ושכל התכניות תקווה שקה דבר נורא אמנם, אבל הוא יחלוף מהר, והחיים ישובו למסלולם. ואני צריכים להתאים את עצמנו למציאות שנוקה לחלוטין. בהתחלה יש עדיין ברגע אחד בשתנו חיינו לחלוטין, ובקרקע נשמטה מתחת רגלינו. אשחר, הילדים אינני יכולה להסביר את ההלם, את הכאב ואת התחושות שמתלוות לגילוי כזה. (כמו תמיד שמחה ביננו). לצערנו הרב הסתבר כי הפיברל הוא ממאיר.

במהלך יוני 2007 נתגלה ברשתו של אשחר גידול שנודעו שמוקה סרטומטרים אך שנשלה לבדיקות מתאימות.

לו שהוא לא חש בטוב בשל החלל הרב הנקרם מתוצרת עבודתו. עברה שנה ומבלגים בעבודה. כשסנקה לבסוף לרופא היחידה שבה הוא מטרת נצמר בשהיה על בעיה חמורה. אשחר דחה את הבדיקות הרפואיות בשל סערות לצ התפנקה לבדוק את מצבו הבריאותי ולצ שנה לסיימים המקדימים נימול בבד שמצל של הפוך. כיוון שעבד במסירות גדולה ובשעות-לצ-שעות בשנת 2006 החל אשחר להתלונן על כאבי רצש, על חולשה ועל תחושת

התפתחות הפיזיולוגית בין עבודתו.

הביטחון איננו מכיר בו כפסגת עבודה. למעשה לא ניתן להוכיח קשר בין דוסטן, אולם למרבה הצער אין שום ערך במערכת המוכן לסייע לנו. משרד מיום שהתגייס לצבא ועד היום אשתו הוא איש צבא מסור בלורה ובאמת שהוא יבצע אליו בכל מחיר.

שהוא עשה שטיפוסי ביותר שיכול להכיל את חייו עולה מאות אלפי דולרים והחלטנו הפיזי של אשתו, אבל הפיזיולוגי חצי - הפעם בלורה אלימה יותר. גילינו לרגע הבלחנו להאמין שהרע מכול נמצא מאחורינו ואפשר להתרכז בשיקום מתבוננים בו בעיניים מעריצות.

הקשה שבו הוא מלווי, הוא מתפקד כאב נפרד ילדינו וכיצד שניהם לא פעם הוא לך שמעודד אותי. אני מתרגשת לראות כיצד למרות המצב שהוא עובד ומתרגל שעות על גבי שעות עקב בבית ועקב בחולים.

התקדמותו כמפקדמה ומייחסים אותה לכוח הרצון האדיר שלו ולעובדה ומאז תחילתו עבר כברת דרך. אנשי השיקום בתל השומר מעריכים את וכוחות נפש אדירים. הוא מסור לתהליך השיקום בלורה יוצאת דופן נכותו נשאר אשתו אדם חיובי, מלא אופטימיות ומעל מרפא בלתי נפלה

בעלי הפסק מהמור בצבור, נמרץ וסיכי שרף מרתונים להמור נכה ונתמך, אבל איני רוצה שתיווצר תחושה כאילו מדובר באדם ממומחה. למרות רואה עוסק, שורה של בדיקות מבאיבות ומעקבי MRI. מאז ועד היום הוא נמצא בשיקום שכולל הן אשפוז מלא והן אשפוז יום.

כיום אני נאלצת לתמרן בין עבודתי וטיפול בשני ילדיי הקטנים ובאשתו ובין המאבקים באינסופיים מול בירוקרטיה אטומה בביטוח הלאומי, במשרד הביטחון ובקופת החולים. מיותר לציין שההוצאות שקיבלנו על ההנצאות בשלמיים האחרונות הם אסטרונומיים ומקוממים.

נוסף על השערות הרבות שאותן מקדיש אשתי לשיקום, הוא מצא לנכון לשוב לעבודה חלקית. אני מכירה את אשתי שנים רבות, מכירה את תעצומות הנפש שלו ואת כוחו האדיר. אני מעריצה את ההתמדה ואת התמסרותו לתהליך שבו הוא מצוי, תהליך שבסופו יש תקווה למשפחתנו לחיות חיים נורמליים, ועומדת מאחוריו מול מאמציו האינסופיים להבריא ונובה נכונותו לתרום למערכת שממנה נהל אכזבות לא מועטות.

משפחתנו כולה נתמה לטיפול באשתי ועושה הכול כדי שיבריא וכדי שיחזיר את חייו באיכות טובה ככל האפשר, אולם בשל הקצב הבסיסי הכבד המוטל עלינו אנו נקוקים לעזרתכם. לא נוכל לעמוד בהוצאות הרפואיות הדרושות כדי לתת לאשתי חיים.

בתודותיי השחורים ביותר לא הייתי שאמצא במצב שבו אישלל לחשוף את מצוקתי ואת סרטיותי ולבקש מאנשים תרומות. היום אני מבינה שאין לי ברירה. אני מאמינה בעלי ואוהבת אותו ורוצה שהוא יבריא ויראה את גיא ואת איל מתבגרים. זוהי הדרך היחידה שיש לנו כדי לגייס את הסכום שיציל את חייו.

מכתב מהילה

בדומה הבאושית היה לי קשה מאוד עם חיסון, אבל ידעתי שזה משמעותי. ידעתי שבדרך כלל אפשר לעייס כספים, והמטרה הייתה חשובה ביותר בעיניי, כלומר שהקשת את כל האמצעים. רציתי שיהיה בריא. רציתי לשמור עליו בחיים כמה שיותר זמן. רציתי לחפש ולמצוא כל טיפול אפשרי וידעתי שמעניין זה אשתו ואני תמימי דעים לחלוטין.

בשלב כלשהו איבדתי את חוש ההומור שלי. שנינו אמרנו דברים אבל לא שקלתי והבלחתי להמשיך לתפקד רק בזכותו. הוא נתן לי את הכוח לעשות הכול ומעולם לא כפה עליי דבר. כשהתחנק בדמי, ידעתי שחשוב לו שאשאיר שבתי אבל לא הייתי מסוגלת. אמרתי לו ששבתי היא היום היחיד שבו יש לי זמן לבלות לטייל ולהיות עם הילדים, זה היום המשפחתי שלנו. הוא כיבד בדמי לא הייתה כלל שאלה.

הייתי לקוקה לכוחות נפש בזמן ההוא וקיבלתי אותם בשפע מאשתו. לי היה קל, כי הוא עמד לצדי, אבל איני יודעת מאין הוא שאב את כוחותיו. לא רק אותי הוא חיזק - כמות הטלפונים שקיבל הייתה גדולה יותר מכפי כולם מאנשים חולים שהתקשרו כדי שיחזק אותם.

הנסיעות לבלגיה נמשכו שלוש או ארבע שנים. מדי שלושה חודשים נסע אשחר ובתחילה שהה שם חודש שלם. אחר כך הפכה השהות לקצרה יותר, בת יומיים או שלושה. איש לא השלה את עצמו שניתן להתגבר על המחלה, אבל הילה קיוותה שבזכות האימונותרפיה, אותו טיפול מיוחד שקיבל אשחר בבלגיה, תהפוך המחלה למחלה כרונית, כזו שאפשר לחיות אתה ב"דו קיום".

כי הייתה המטרה. לא היה לי אכפת "למשוך" כמה עוד שלושים שנה. האמנתי ואני מאמינה עד היום שבסופו של דבר תימצא תרופה. רציתי להרוויח זמן. רציתי שאשתו יכיר להפגיע ליום הכיף.

באופן אירוני דווקא הנסיעות לבלגיה פתחו פתח לבילוי משפחתי שלא הרבו בו בארץ – טיולים ארוכים, "זמן איכות" של הילה ואשחר עם ילדיהם.

בדרך כלל כשנסעתי, נסעתי עם הילדים שלי. אשתו היה מגיע לטיסות, ובטיסות לא היה קשה סיפית. הוא היה מקבל כמה צ'יקוטים ולאחר מכן היינו שוכרים רכב ויוצאים לטייל עם הילדים. ניצלנו את הזמן היטב, אבל איננו חושבת שזו סיבה אחרונה למגיפה.

גם לבית החולים איכילוב לא תרצה הילה לחזור, אף על פי שהצוות במקום היה נפלא ולמרות האהבה שרחשו שם לאשחר.

עברנו מתל השומר לאיכילוב. המקום היה טוב יותר וסרוסטור רם שטיפל בו שם אהב אותו מאוד. תמיד כשסרוסטור רם שמע שאשתו בשטוקע, הוא בא לבקר. גם כשמצבו של אשתו הידרדר, הוא שמר על קשר. וכיוון, המתאמת של סרוסטור רם, התקשרה אליי ואמרה לי שבאופן חריג, במקרה האהבה הגדולה שלהם לאשתו, הם היו רוצים לשמש לו כהוספיס...

אמרתי לה: "את יודעת כיוון, שהמקום של אשתו הוא בבית. אין כאן כל שאלה."

לא ויתרנו עליו עד הרגע האחרון והמשכנו בטיפולים ניסויניים. היה מרכיב בתל אביב שאליו היינו מביאים אותו מהבית באמבולנס לטיפולים, וכל הזמן

כניתי באהבה מיוחדת במינה, ועל באהבה הזו לא הייתי מוותרת.
מרצון שהוא יחלה, לא הייתי מוותרת על שום דבר, גם לא על הקושי.
החיים שלי אתו היו אינטנסיביים ולא שגרתיים אבל גם אם הייתי יודעת
המובנים רבים אשתו מגדיר אותו; הוא יבר את מי שאני עיבה את אישיותי.

אותו מסכת "סודים...

חבר טוב שאמר לי שאשתו היה רוצה להילחם עד הסוף, אבל כן, הדברון
החזק שלי להשאיר אותו בחיים. כבר לא יכולתי לדבר אתו והתייעצתי עם
היה תהיתי בינו לבין עצמי אם הוא באמת רוצה בזה, או שאולי כדי הדבון

לאבא היקר:

למרות שאתה לא היתנו אבל אתה מי המשפחה אתה הייתה יקר לנו אבל כבר היאפשר לראות אותך אבא אתה חמוד מ משפחת

הוכמן

אייל,גיא,הילה,מיה.

מאייל אבא אהוב שלי.

אובמו אותה רומזת מ משפחת
כבר [illegible] היובלשר כבר ערמורתוורתך
אותה כי, תשוב אותה ה"ה, יקר עני אובמ
עדין חלק מאורחך התשובי [illegible] שלחה
אותה עדין כלפ מ המשרה אותה ה"ה
אובמו עמרות שאותה עמו היתני אובמ

לאובמו ה"יקר:

אשתך, בעלי היקר,

אוהבתי אותך, אוהבתי אותך אחרי מאבק ממושך באוים חנקי אבל אתה נלחמת כמו שאף אחד אחר לא היה נלחם.

אוהבתי אותך היום, אבל כיהיתי בך תקווסה שמה.

כיהיתי להיות אתך, לאהוב אותך, ללמוד מי אתה ולאהוב אותך להעריך ולכבד אותך בכל יום מחדש.

אמרנו תמיד שאנחנו "ניווע אלוה", ואני מוכה לאלוהים על שהסגיש בינינו.

מה אגיד עליך - שאתה אחד ויחיד, שאני מאריכה אותך בכיות תכונות האוסי המאפיינות שלך, בכיות היכולת שלך לסלוח למי שפגע בך ולקבל את השונה - תמיד מוקף ואהוב על ידי כולם. תמיד ידעת מה לומר ברגע הנכון ובצמן הנכון, היכולת שלך להכווין את הילדים, לחנך לאהוב אותם כמו שאף אחד לא יכול ולא יוכל לעשות יותר טוב ממך.

אתה פמות ומוסת בשבילי, בעלי היקר, הלבת לי מהי מדי, שברת לי את הלב לרסיסים.

כיהיתי שתאהב אותי, כיהיתי להיות אימא לילדיך.

רציתי להגיד לך שמרוב שאני אוהבת אותך, הלב שלי כואב.

אני יודעת שהקוק שלך עצה אותנו, אבל הקסם שלך תלווה אותי בכל מעשיי, ובכל דרכיי.

אהבת חיי, נוח על משכבך בשלום. דע שאני כותבת לך, אבל לא כפרידת נצח לעולם,
לעולם ועד. אתה תלווה אותנו יום ולילה, אותי, את הילדים ואת המשפחה.
אמרתי לך מדי פעם ואני חוזרת ואומרת: תודה על שפגשתי בך, הסבת
אותי ואת כולם לאנשים טובים יותר.
אוהבת אותך עד אין קץ
הילה

ההספד שנשאה הילה בלוויה

מוצאי שבועות, ז' סיוון התשע"ד

אשחר-חיים המדהים

נאבק ונלחם בקשיים הרבדומים.
שוכב בעיניים סקוחות
חוצה במלאכים,
ובסיום אין יותר "מרגליות"...
הרגיש הכל - הרשוי ללא חת
שכל חיים היו ובקם קובלו באחת
שרתן לכולם אור ותקווה
שבחק וחלם ולרצאו לא נתן מנוחה.
שתפילותיו בקעו את הרקיעים
וסטוקיו שברו מחיצות "עליונים".

ונתניר אהבה לאשתו, בן אפשרו!
בהליקו האור בלבו, והמוח יוצר
בנים שובבים, קרבו "לשולחן"
וקורא לנו:
שולח אלינו מבט אוהב וסלחן
וכך בהורא הגדול והבלתי מובן
ויותר לא יכולים עם צרות...
ויותר לא רוצים ניסיונות
האם נתאחד ונבין ש"אך כאן"?
מסתכלות עלינו ומחכות ומצפות
עכשיו שוכב ועיניו הטובות

נצרכים שהיו והתקבלו ליו"ר - תודה עצומה לכולכם.

לכל הנוכחים בנפש - לומחים חדשים וותיקים שנשארו ושלכנו, מסקנים

אוהבת תמיד תומכת בלי שאלות ובלי תנאים.

היחידה הייתה עבורנו משפחה כמו שמשפחות צריכות להיות: תמיד

אות ומופת ודוגמה למסקנה אמתי.

תודה מיוחדת לאנשי היחידה ובראשם רונן היקר שבדרכו המיוחדת משמש

מעשים, איש שכולו נשמה. תודה.

תודה עצומה לרשם אמ"ש שמיומנו הרגשון בתסקיד היה מעלתה איש של

ולנשמות תאומות בבבא, בקורס קצינים, באולפן, שותפים לדיבה ועוד

תודה לכם, יקרים, חברים שנשחר אסלן במהלך חיין, שהפכו לחברי נפש

אשחר במעלסת אהבה וקבלה, מסרנות ויומיומית שהגיעו השכם והערב.

כן הערת מצה הרבה צמון להגיד בלב חסלת: תודה לכל החברים שעטפו את

מחטק נתינה עצומה.

רציתי להודות לכם על כל התמיכה, האהבון והסיפור, הכול באהבה גדולה

לכל מי שכיבד אותנו!

אבא

ויבוא קבלת מצוה.

הוא יחבוש על החושך

ואיש לא יעצור את האור

הפלגלג לא יגוע אלא פעם לאחור

נולדים תינוקות גדולה מעטפה

ויש עתם שבאה שמחה -

ואין חניך ואין עציבה...

עצבונך מעשיר חסר שאין למלאו

ובכאב סתום ומובך בי בתעב.

למרות האבדן - העולם לא נסגר.